

‘கசின்’

படைப்பு

குமார இரஞ்சதும்

தமிழ் மன்றம்

தமிழ்நாட்டு நிலைமே
கல்வி முனிசிபல்!

ஞாமா ரெஞ்சிதம்

(நகைச்சவை நாவல்)

"கசின்"

தமிழ் மன்றம்

கல்ஹரின்ன, கண்டி

KUMAARI RANJITHAM
(a humourous novel)
by "KASIN"
(K. Sivagurunathan)
Copyright Reserved

First edition : September, 2000

Ninety fifth publication of: Thamil Manram,
Galhinna, Kandy.

Contact Address : 10, Fourth Lane,
Koswatte Road,
Rajagiriya.

Printed at : Kumaran Press (Pvt) Ltd,
201, Dam Street,
Colombo - 12.
T.P : 421388

மனதில் நிலைத்து நிற்கும் கசின் சிறுகதைகள்!

"கசின் சிறுகதைகள் காமத்துக்கும் காதலுக்குமிடையிலான கருப்பொருளை மையமாக வைத்து, நகைச்சுவை இழையோட நல்ல சிந்தனைகளை உருவாக்கக்கூடிய வகையில் புனையப்பட்டுள்ளன. நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சிறுகதைகளாயினும் படிப்பவர் உள்ளத்தில் நிலைத்து நிற்பவையாக அவை அமைந்திருக்கின்றன. நல்ல எழுத்தாளன் தன் படைப்புகள் மூலம் மக்களைச் சிந்திக்கவும், நயக்கவும் தன் எழுத்துக்களை புனைபவனாக இருப்பது பாராட்டப்பட வேண்டியதொன்றாகும்."

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பட்டப் படிப்புகள் அலகு பீடாதிபதி பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் யாழ். இலக்கிய வட்டம் ஏற்பாடு செய்த கசின் சிறுகதைகள் அறிமுக விழாவில் நூலை மதிப்புரை செய்கையில் இவ்வாறு தெரிவித்தார்.

இவ்விழாவுக்கு யாழ். இலக்கிய வட்டத்தலைவரும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளருமான கலாநிதி க.குணராஜா தலைமை வகித்தார்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் தொடர்ந்து உரையாற்றுக்கையில் "கசின் சிறுகதைகளை நான் படித்துக்கொண்டிருக்கும் வேளைகளில் அந்தக் கதைகளின் உட்பொருட்களை அவர் நயமாக சொல்லுகின்ற பாணியை, என்னை அறியாமல் சிரித்து சிரித்து வாசித்து நயத்திருக்கின்றேன்."

இலக்கியச் செழுமை யற்றி பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை தலைவர் பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன் நூலின் அறிமுகவரையை வழங்குகையில், "சமூத்துப் புனைகதை இலக்கியம் இன்று வளர்ந்திருக்கின்றது. சமூத்து இலக்கியச் செழுமைக்குப் பலர் பலவகையிலும் பெருமை சேர்த்திருக்கின்றனர். இன்றைக்கு

நாம் கசின் சிறுகதைகளைக்கூடப் பார்க்கும்போது, அன்றைய காலகட்டங்களில் எமது மண்ணின் இலக்கியச் செழுமையை நாம் காணமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத் தமிழில் அவருடைய கதைகள் புனையப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கின்றோம். பிரச்சினைகளை எவ்வளவு இலகுவாக நயம்பட புனைகதைகளாக எழுதி வாசகர்களை நயப்பில் ஆழ்த்தியுள்ளார். அவரது இலக்கியச் செழுமை நாற்பது வருடங்களின் பின்னரும் நிலை பெற்றிருக்குமானால் அது இலக்கிய வரலாற்றுப் பெருமை மிக்கதுதான். இன்றைக்கு இளையதலைமுறையினர் இலக்கிய ஆர்வலராக இருக்கின்ற போதும், முன்னைய இலக்கியங்களை நன்கு படித்து அவற்றின் பரிமாணங்களைக் கற்று, அதன் சுவைகளை ஆராய்வது அவசியமானதுதான்.

ஆழ்த்து இலக்கியப் பரப்பில் இன்று வரலாறாகி வருகின்ற படிப்பவர் உள்ளத்தில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் இலக்கியங்கள் நிலைத்து நிற்கும். அந்த வரிசையில் 'கசின்' சிறுகதைகள் காலத்தால் அழியாமல் இருந்து வருகின்றன. இவருடைய கதைகள் நல்ல சிந்தனையை இன்று தூண்டியுள்ளன. அவரை நாம் பாராட்டுவது காலத்தின் தேவையாகுமென எண்ணுகின்றேன்."

கலைப் பேரரசு ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை பேசுகையில், எங்களைப் பொறுத்த வரையில் அன்றும் இன்றும் இலக்கியத்தை நேசித்து வருகின்றோம். 'கசின்' சிறந்த எழுத்தாளர் என்பதில் ஜயமில்லை. அவரது இலக்கியங்களை படித்து நயத்திருக்கின்றேன். காலத்தால் அழியாத புனைகதைகளைப் புனைந்திருக்கின்றார் என்பதில் எவருக்கும் கருத்து வேற்றுமை இருக்கவில்லை. அவருடைய சிறுகதை காலம் தாழ்த்தியே நாலாக வெளிவந்துள்ளது என்றார்.

நன்றி: தினக்குரல் (08.03.2000)

தமிழகத்தில் யாசில்கள் பறவது வெற்றியே!

"சமுத்தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் தம்மை விட இருபது வருடங்கள் பின்தங்கியவை என்றும், அவர்கள் எழுதும் தமிழைத் தங்களால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை என்றும் முன்னர் என்னி நகையாடிய தமிழகத்தில், இன்று எமது படைப்பாளிகளது பல ஆக்கங்களுக்கும் முதல் பரிசில்கள் கிடைத்துள்ளன. பல நூல்கள் அவர்களாலேயே வெளியிடப்படுகின்றன. இது சமுத்தமிழிலக்கிய உலகுக்கும் எமது எழுத்தாளர்களுக்கும் கிடைத்த வெற்றியாகும்."

இந்து சமய கலாசார திணைக்களப் பணிப்பாளரும் பிரபல எழுத்தாளருமான உடுவை எஸ். தில்லைந்தராஜா கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கத்தில் நடைபெற்ற சமுத்து முன்னோடி எழுத்தாளரான க. சிவகுருநாதனின் 'கசின் சிறுகதைகள்' வெளியீட்டு விழாவில் சிறப்புரை நிகழ்த்துகையில் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார்.

செ. யோகநாதன்

பிரபல எழுத்தாளரான செ. யோகநாதன் உரையாற் றுகையில் 1946இல் படைப்பாளியாக உருவான கசின் சமுகேசரிப் பண்ணையில் வளர்ந்தவர். எங்கள் படைப்புகளுக்கு அடித்தளம் இட்டவர்களில் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த இவரைப் போன்ற முத்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் இளையதலை- முறையினருக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படவேண்டும்.

டொமினிக்ஜீவா

"மல்லிகை" ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா மதிப்புரை வழங்குகையில், சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை மறுமலர்ச்சி க்காலம், அடுத்து சமுகேசரிக்காலம், சுதந்திரன் காலம், கலைச் செல்வி காலம், இறுதியில் மல்லிகைக் காலம் என வகுக்கலாம். இதில் கசின் சமுகேசரி காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். கசின் தான் வாழ்ந்த பகுதி வாழ் மக்களின் காதல்,

காம உணர்வுகளை இணைத்து, தனது படைப்புகளில் சுவைபடத் தந்துள்ளார். இவர் ஒரு பண்டிதர் என்பதை நண்குக்கமாகவும் நுட்பமாகவும் சில கருத்துக்களை தன் கதைகளில் புகுத்தியதன் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அறுபத்தி ஐந்து ஈழத்து சிந்தனையாளர்கள் பிரமுகர்களின் மல்லிகை முகங்களில், கசினின் முகமும் பதிவு பெற்றுள்ளது என்பதையும் மிக மகிழ்வுடன் இவ்விடத்தில் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன் என்றார்.

கலாநிதி க. குணராசா

யாழ். இலக்கிய வட்டத் தலைவரான கலாநிதி. க.குணராசா "செங்கை ஆழியான்" வெளியீட்டுரை நிகழ்த்துக்கையில்:-

யாழ். இலக்கிய வட்டம் கடந்த முப்பது வருட காலமாக யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கி வருகிறது. அதன் வெளியீடான 'கசின்' சிறுகதைகளை கொழும்புதமிழ்ச்சங்கத்தில் வெளியிடுவது எமக்கு மட்றுமகிழ்ச்சியைத்தருகிறது. 1939இல் சிறந்த சிறுகதைகளை க.சச்சிதானந்தம் என்பவர் எழுதினார். அந்தக் கால கட்டத்திலேயே கசினும் எழுதினார். "சட்டம்பியார்" என்ற பெயரில் சிறந்த பல கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். கசினின் சிறுகதைகளில் மண்வாசனை வீசும். 1955ஆம் ஆண்டுக்கு முன் எழுதிய முன்னோடி எழுத்தாளர் வரிசையில் கசின் 17ஆவது இடத்தை வகிக்கிறார்.

1947தொடக்கம் 1962வரை இவர் எழுதிய சிறுகதைகளை எத்தனையோ சிரமங்களுக்கு மத்தியில், அவரின் உறவினரான பொ. ஆனந்தலிங்கம் தேடிப்பெற்று இந்தத் தொகுதி வெளிவர பேருதலி செய்துள்ளார். எனவே, யாழ். இலக்கிய வட்டம் தனது 66ஆவது பிரசரமாக இச்சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுகிறது என்றார்.

திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கமும் பாராட்டுரை வழங்கினார்.

இந்நாலின் தொகுப்பாசிரியரான பொ. ஆனந்தலிங்கம் நன்றி தெரிவித்தார்.

நன்றி : வீரகேசரி (12.05.2000)

எனது கற்பனா சக்தியின் வெற்றி

கசின்

என்னுடைய குறுநாவல் ஓன்று ஒரு பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அந்நாவல் முடிவறும் தருணத்தில் அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியரைச் சந்தித்தேன். அவர் "இந்நாவல் யாருடைய கதை" என்று மிகவும் சாதுரியமாகக் கேட்டார். நான் உடனே திடுக்குற்ற பொழுதிலும் என்னை ஒருமாதிரிச் சமாளித்துக் கொண்டு, "எனக்குத் தெரிந்த சில பேருடையதுதான்" என்று சொன்னேன். என்னுடைய கற்பனா சக்தியை மட்டமாக அந்த ஆசிரியர் நினைக்கின்றாரே என்று நான் வருந்திய போதிலும் எனக்குள் பேருவகையும் தோன்றியது.

வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாத கதைகளை எழுதி எந்த ஆசிரியனும் வெற்றி பெற முடியாது. ஓவ்வொரு எழுத்தாளனும் கதைபுனையும் பொழுது தனது கதை நடந்த கதை போலவே இருக்கவேண்டுமென்று, தனது முயற்சியின் பெரும் பாகத்தைச் செலவிடுகிறான். ஒரு நாவல் நடந்த கதை என்று வாசகர்களால் எவ்வளவுக்கு நம்பப்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கு அவனுடைய கற்பனா சக்தியின் வெற்றி இருக்குமெனக் கூறலாம்.

நடந்த கதைகளையோ, பிறமொழிக் கதைகளையோ, திரித்தோ. மாற்றியோ எழுதும் எழுத்தாளர்களின் கற்பனாசக்தியின் ஊற்றுக்கண் விரைவில் அடைப்பட்டுவிடும். அப்படிப்பட்டவருக்கு கற்பனா சக்தி தொழிற்படுவது அறவே நின்று விடும். தொடர்ந்து பிறமொழிக் கதைகளையோ, நடந்த கதைகளையோ அவர் தேடியலைய வேண்டி ஏற்படும். மிக விரைவில் அவர் எழுத்துலகிலிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்வார். நடந்த கதைகள் தொடர்ந்து வேறு வேறு பாணிகளில் சுவையாக எவருடைய வாழ்க்கையிலும் தோன்றிக்கொண்டிராது. பிறமொழிக் கதைகளைத் திரித்தெழுதுபவர்கள் விரைவில் அகப்பட்டு விடுவார்கள்.

குறித்த பத்திரிகை ஆசிரியரின் கருத்துப்போல் எனது வாசகர்களும் பலர் கருதக்கூடும். அவர்கள் அப்படிக் கருத வேண்டும் என்றுதான் நான் கதைகளை அமைக்கின்றேன். ஆனால் எழுத்தாளர்களுக்கு உண்மை விளங்கும். எழுத்தாளர்கள் எனது கற்பனாசக்தியை பற்றி சிந்திக்கட்டும் என்றே நான் தொடர்ந்து பல கதைகளை எழுதினேன். குறித்த பத்திரிகை ஆசிரியரின் கூற்று, என்னைப் பல கதைகளை எழுதச் செய்தது.

நான் எனது நாட்குறிப்புப் புத்தகத்தில் அன்றாடம் கேள்விப்படுகின்ற பல சுவையான சம்பவங்களையும், ஹாஸ்யத் துணுக்குகளையும் வாக்கியத் தொடர்களையும் குறித்துக் கொள்வேன். கதை எழுதும்பொழுது அவை எனக்கு உபயோகப்படுகின்றன. கதையை அமைக்கின்ற முறையிலும், மண்வாசனையிலுமே, நடந்த கதையென்று, மற்றவர்களை நினைக்கச் செய்யும் கெட்டித்தனம் தங்கி இருக்கின்றது. என்னுடைய கதைகளில் எமது மன் வாசனை நிச்சயம் வீசும்.

எமது மண்வாசனை தமிழ் நாட்டினருக்கு இரசிக்காது: இக்காரணத்தினாலேதான் நான் இந்தியப் பத்திரிகைகளுக்குக் கதை எழுதுவதில்லை. கற்பனா சக்தி ஒருவனுக்கு இயற்கையாய் அமைந்ததொன்று. எனினும், அதற்குப் பயிற்சி, கொடுக்க வேண்டும். இப்பழக்கம் எமது நாட்டில் பல சிறந்த எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவிக்கலாம் என என்னுகின்றேன்.

நன்றி : சிந்தாமணி.

1. ஒரு கண்

(“இலங்கை அரசாங்கம் இலங்கையில் உணவுப் பொருள்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக உணவுப் பொருளாயிருத்தி உத்தியோகத்தர்களைக் கிராமங்கள் தோறும் நியமித்திருக்கிறது. அவர்கள் அதிக விளைவைக் கொடுக்கக்கூடிய முறையிற் பயிர் செய்யும் வழிவகைகளைப் பற்றிக் கிராமவாசிகளுக்குப் புத்தி கூறுவார்கள். அத் தோடுநல்ல இனவிதைத் தானியங்களை அரசினரிடமிருந்து பெற்றுக் கிராமவாசிகளுக்குச் சிலவற்றை இலவசமாகவும் சிலவற்றை விலைக்கும் விநியோகிப்பார்கள்.”)

கடவுளைப் பற்றி உலகத்தில் அறியாதவர் ஒருவரும் ல்லை. அதே போன்று அவரைப்பற்றிச் சரியாக அறிந்தவரும் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. இதே உண்மை ஓரளவில் குமாரி இரஞ்சிதத்திற்கும் பொருந்தும். குமாரி இரஞ்சிதத்தைப் பற்றி நம் நாட்டில் அறியாதவர் ஒருவருமில்லை. அவளைப் பற்றிச் சரியாக அறிந்தவரும் ஒருவரும் இல்லை. நானுங்கூட அவளைச் சரியாக அறிந்தவன்ல்லன்.

. அவளுடைய கதை மிகப் பெரியது. பெரியது மாத்திரம் மல்ல. ஒன்றுக் கொன்று தொடர்பில்லாத இரண்டு கதைகள் அவளைப்பற்றியுண்டு. ஒன்று அவளைப்பற்றி உலகத்தார் கூறும் கதை: மற்றது அவள் தன்னைப்பற்றித் தான் எனக்குக் கூறிய கதை. இதில் எந்தக் கதையை முதலிற் கூறலாமென்று யோசிக்கிறேன். நான் அறிந்த முறைப்படி கூறுகிறேன்.

குமாரி இரஞ்சிதத்தின் கதையைக் கூறுமுன் என்னைப் பற்றி முதலிற் சிறிது உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவேண்டும். எனது உத்தியோகப் பெயரைத் தமிழில் “உணவுப் பொருளாயிருத்தி உத்தியோகத்தர்” என்று கூறலாம். இப்பெயர் ஒரு புறமிருக்க, என்னை “விதைக் கொட்டை

"ஒவசியர்" என்று அக்கிராமத்தவர்கள் அழைக்கிறார்கள். இது எனக்கு அவமானந்தான். ஆனால் என்னாற் செய்யக்கூடிய தொன்றுமில்லை. எனது நண்பர்கள் சிலர் "ஒவசியர்" என்று பத்தையும் விட்டுவிட்டு "டே! விதைக் கொட்டை" என்று அழைக்கிறார்கள். என்ன செய்யலாம். நான் அரசினரிடமிருந்து நல்ல இன விதைத் தானியங்களை வரவழைத்து இலவசமாக விநியோகிக்கிறேன். இதற்குக் கைம்மாறாக மேற்சொன்ன பிரசித்தி பெற்ற பெயரை நான் பெற்றுக்கொண்டேன்.

இதற்கு முன், நான் உத்தியோகம் பார்த்த கிராமத்தில் என்னை "மரவள்ளிக் கட்டை" என்று கூப்பிடுவார்கள். முதலில் அவர்களுக்கு மரவள்ளிக்கட்டைகளை வாங்கி விநியோகித்த மையால் அப்பெயர் பெற்றேன். அக்கிராமத்திலிருந்து மாறி இங்கே வந்த பொழுது, அப்பெயரும் தொலைந்ததென்று மகிழ்ச்சியோடு வந்தேன். இங்கே அதிலும் மோசமான பெயரை எனக்குச் சூட்டிவிட்டார்கள். இப்பொழுது பார்த்தால் "மரவள்ளி க்கட்டை" என்ற பெயரே தேவையில்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நான் இந்த விதைக்கொட்டை உத்தியோகம் பார்க்கி நீர் கிராமத்தின் பெயர் வெங்கலத் தம்பிகுளம். நான் அங்கே முதலில் போன பொழுது வசிப்பதற்கு ஒரு இடம் பிடிக்கப் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டேன். அவ்வூர்க் கிராம விதானையாரைச் சரணடைந்தேன். அவர் தமது வீட்டில் வசிக்க முதலிலேயே இடந் தந்திருப்பார். ஆனால் எனக்கு முதலிலேயே குமாரி இருஞ்சிதம் போய் அங்கே சரணடைந்து விட்டாள். அதனால் விதானையார் முதலில் எனக்கு அங்கே ஒதுக்கிடம் தரப் பின்னின்றார்.

நானும் அவர் வீட்டிற் குந்திக் கொண்டால், எனக்கும் இருஞ்சிதத்திற்கும் காதல் நோய் தொற்றிவிடுமோ என்று அவர் யோசித்திருக்கமாட்டார். ஆனால் அவருக்கும் ஒரு வயது வந்த மகள் இருக்கிறாள். அவளை நினைத்துத்தான், விதானையார், என்னைச் சேர்க்கப் பின்னின்றார் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் எனது நண்பர் கந்தையாசிவம், (அவர் அங்கே ஓர் ஆசிரியர்.) விதானையார் தமது மகளை நினைத்துத்தான் உமக்குப் பின்னர் இடம் தந்திருக்கிறார் என்று வாதாடுகின்றார். அது உண்மையோ பொய்யோ எனக்கும் தெரியாது. விதானை

யார் என்னை அங்கே தங்குவதற்குப் பின்னர் சம்மதித்ததற்கு முதற் காரணம், நான் காரியாதிகாரி(இ.ஆர்.ஓ.)யின் தூரபந்து என்று சொன்னதுவே. இந்தத் தூரபந்து நியாயம் இருக்கிறதே: இது எந்தப் பெரிய மனிதருக்கும் சொல்லிக்கொள்ளலாம். சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தால் எல்லோரும் தூரபந்துதானே. எது எப்படி இருந்தபோதிலும், விதானையார் எனக்குத் தமது வீட்டில் வசிக்க வசதியளித்தது மறக்க முடியாத ஒரு உதவியாகும்.

விதானையார் வீட்டிற் குமாரி இரஞ்சிதத்தின் வேலை, விதானையாரின் மகளுக்குத் தையல் பழக்குவதாகும். எனது வேலை, விதானையாருக்கு வருகிற கடிதங்களை வாசித்து விளக்குவதும், அவற்றுக்குப் பதில் எழுதுவதும் ஆகும். அவருக்கு ஒரு அந்தரங்க காரியதரிசி போல நான் இருந்தேன். எனது கடமையும் விதானையாருடன் இணைந்து செல்வதேயாகும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் திரைமறைவில் விதானையாருடைய வேலையை நானே பார்த்து வந்தேன்.

விதானையாருடைய வளவு, பெரிய வளவு. பட்டினங்களில் இருப்பது போலப் பெரிய வீட்டைப் பல அறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆங்காங்கே பல சிறுசிறு வீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வண்டி விடுவதற்கு ஒரு வீடு, மாடு கட்டுவதற்கு ஒரு வீடு, கம ஆயுதங்கள் வைப்பதற்கு ஒரு வீடு, நெற் குற்றுவதற்கு ஒரு வீடு, சமைக்க ஒரு வீடு, படுக்க ஒரு வீடு, சாமான்கள் வைக்க ஒரு வீடு, வருவோர் போவோரை உபசரிக்க ஒரு வீடு. இப்படிப் பல வீடுகள் இருந்தன.

வளவின் தெற்குப் பகுதியிற் காலியாக இருந்த ஒரு வீடு எனக்கும், வடக்குப் பகுதியில் இருந்த ஒரு வீடு குமாரி இரஞ்சிதத்திற்கும் கொடுப்பட்டிருந்தன. கந்தையாசிவத்தினுடைய பாடசாலை, வளவுக்கு மேற்கே உயர்ந்த நிலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. பாடசாலையில் நின்று பார்த்தால் விதானையார் வளவுள் நடப்பவை அநேகமாய்த் தெரியும். வளவின் கிழக்குப் பகுதியில், உபசரிக்கப்படுவோருக்கெனக் கட்டப்பெற்ற வீட்டில், அரசாங்கத்தாரால் கிராமமுன்னேற்றச் சங்கத்திற்கென உபகரிக்கப்பெற்ற "ரேடியோ'ப் பெட்டி" வைக்கப்பட்டிருந்தது.

எனக்கும் கந்தையாசிவத்திற்கும் விதானையாரின் மகள் மேல் ஒரு கண். எங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, "ரேடியோ"

கேட்கவரும் அவ்வூர் வாலிபர்களுக்கும் அவள் மேல் ஒரு கண். என் மேலும் கந்தையாசிவத்தின் மேலும் குமாரி இரஞ்சித த்திற்கு ஒரு கண். கந்தையாசிவத்தின் மீது குமாரி இரஞ்சித த்திற் ஒரு கண் இருக்கிறதென்று நான் நம்பவில்லை. ஆனால் கந்தையாசிவம் அப்படித்தான் சொல்கிறான். என்மேலும் குமாரி இரஞ்சிதத்தின் மேலும் விதானையாருக்கு ஒரு கண். விதானையார் மீதும் குமாரி இரஞ்சிதத்தின் மீதும் விதானையாரின் தர்ம பத்தினிக்கு ஒரு கண்.

கிரகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தாம் நிற்கும் இடத்திற்கு ஏழாம் இடம் பார்வை என்றும், புறக்கிரகங்களாகிய சனிக்கு மூன்றாமிடமும் பத்தாமிடமும், வியாழனுக்கு ஐந்தாமிடமும் ஒன்பதாமிடமும், செவ்வாய்க்கு நான்காமிடமும், எட்டாமி டமும், பார்வை என்று சோதிட நால்கள் கூறும். பிற ஊரவர்களாகிய நான், கந்தையாசிவம், குமாரி இரஞ்சிதம் ஆகிய மூவருக்கும் அங்கேயுள்ள எல்லோர் மீதும் ஒரு கண்.

2. உடலழகும் உள்ளழகும்

(“இலங்கை அரசாங்கம், கிராமங்களில் தாய்மார்களுக்குப் பிரசவத்தினால், ஏற்படக்கூடிய தீங்குகளை இயன்றளவு நோக்கும் பொருட்டுக் கிராமங்கள் தோறும் மருத்துவிச்சிகளை நியமித்து இருக்கிறது. தாய்மக்களைத் தீங்கின்றிச் சாஸ்த்திர முறைப்படி பிரசவிக்க அவர்கள் துணை செய்கிறார்கள். ஆபத்தான பிரசவ சந்தர்ப்பங்களை முன் கூட்டியே அறிந்து, அச்சந்தர்ப்பங்களில் தாய்மார்களைப் பொரிய வைத்திய சாலைக்கு அனுப்பி வைப்பார்கள்.”)

குமாரி இரஞ்சிதத்திற்கு வேலை விதானையாரின் மகளுக்கு தையல் பழக்குவது என்று முன்னர் சொன்னேன். அது அவளுடைய பிரதான வேலை என்றுதான் பார்ப்பவர்களுக்குத் தோன்றும். கிராமத்திலேயே பிறந்து கிராமத்திலேயே வசிக்கி

ன்ற விதானையார், சம்பளம் கொடுத்து ஒரு ஆசிரியையை வைக்கக்கூடிய அளவுக்குத் தையல் வேலை பெண்களுக்குப் பிரதானமானது என்று நினைக்கக்கூடியவர் அல்லர். அன்றியும் பணங்கொடுத்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைத் தங்கள் "பட்ஜெட்" இலிருந்து நீக்கிக்கொள்வது விதானைமாரின் பொதுக்குணமாகும்.

குமாரி இரஞ்சிதத்திற்கும் என்னைப்போல் அரசினராற் கொடுக்கப்பட்ட உண்மையான வேலை ஒன்றிருந்தது. அவள் தன் வேலையைச் செம்மையாகச் செய்வதற்குச் சூழ்நிலை சரிவரவில்லை.

தாய்க்குத் தாயாகக் கடமை புரியும் வேலை உலகத்தில் உள்ள சர்வ தொழில்களிலும் பார்க்கத் தர்மம் நிறைந்தது என்பது எனது அபிப்பிராயம். தாய்க்குத் தாயாகச் சிவபெருமான் கூட ஒரு முறை கடமையாற்றினார் எனப் புராணங்கள் கூறும்.

குமாரி இரஞ்சிதத்தையும் தாய்க்குத் தாயாக - மருத்து விச்சியாக - அக்கிராமத்தில் அரசாங்கம் நியமித்திருந்தது. அக்கிராமத்திற் பெண்கள் யாரேனும் கர்ப்பந்தரித்தால், "குமாரி இரஞ்சிதம் அறிந்துவிட்டாலோ!" என்று பயப்பட்டனர். கர்ப்பந்தரித்து விட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சியிலும் பார்க்க இந்தப் பயம் பெரிதாக இருந்தது.

குமாரி இரஞ்சிதம் பெண்கள் கர்ப்பம் தரித்திருப்பதை அறிந்தால், அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து அவர்களுக்கு நவீன புத்திமதிகள் சொல்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. நாட்டு முறையிற் பரம்பரையாகச் செய்து பழகிவந்த முறைப்படி சீவிக்க விரும்புவார்களேயன்றி, அரசாங்க மருத்துவிச்சியின் புதிய யோசனைகளை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

பிரசவ காலங்களில் நாட்டு மருத்துவிச்சியைப் போன்று குழந்தையையும், தாயையுஞ் சுத்தஞ் செய்தல், பிரசவ வீட்டை மெழுகிச் சுத்தஞ் செய்தல், முதலிய கருமங்களைச் செய்யமாட்டாள். அத்தோடு,

நெல்லுப் பொதியோடும்
வந்தாரோ தம்பி
நெல்லு மலைநாடும்
கண்டாரோ தம்பி
உள்ளிப் பொதியோடும்

வந்தாரோ தம்பி
உள்ளி வள நாடுங்
கண்டாரோ தம்பி

என்று பச்சைக் குழந்தையை வாழ்த்த அரசாங்க மருத்துவிச்சுக்குத் தெரியாது. இன்னோராண்ன காரணங்களினாற் கிராமத்திற் பிரசவ சந்தர்ப்பங்களில் அரசாங்க மருத்துவிச்சியை அழைக்கமாட்டார்கள்.

குமாரி இரஞ்சிதம் தனது வேலையைச் சரிவரச் செய்ய முடியாமலிருப்பதற்கு இவையொரு காரணமாகும். இவை கிராமங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவானவை. இவற்றை விட ஒரு புதிய காரணமும் சொல்லப்பட்டது.

குமாரி இரஞ்சிதம் பெண்களோடு கதைப்பது குறைவென்றும், ஆண்களுடனேயே அதிகமாகப் பழகுவாள் என்றும் கூறப்பட்டது. ஒரு வீட்டுக்குச் சென்றால் அங்கேயுள்ள பெண்களோடு கதைப்பதற்குப் பதிலாக ஆண்களுடனேயே அதிகமாகக் கதைப்பாளாம். இது அக் கிராமத்துப் பெண்களுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை.

ஒருத்தி உண்மையாகவே கன்னியாகத்தான் இருக்கிறார்களோ என்பதைப் பட்டம் பெற்ற ஆங்கில வைத்தியர் பரிசோதித்துக் கூறினாற்றான் நீதிஸ்தலங்கள் நம்பும். ஒரு கிராமத்துப் பாட்டியை அழைத்து. "இவள் கன்னியோ அல்ல ளோ" என்று எந்த நீதிவானும் கோடுகளில் விசாரித்ததை யாமறியோம். ஆனால் சமூகமாகிய நீதிஸ்தலத்தில் அனுபவமுள்ள பாட்டிகள் சொன்னவையே தீாப்பாக இன்றும் கருதப்படுகிறது. குமாரி இரஞ்சிதம் கன்னிமை அழிந்த பெண்ணாக அக் கிராமத்தவர்கள் ஏகமனதாகப் பேசிக் கொண்டனர். ஒருத்தியின் முகத்திலிருந்தும், உடற்கட்டிலிருந்தும் அவள் கன்னியோ அல்லளோ என்று கிராமத்தவர்கள் திட்டமாகக் கூறுவார்களாம்.

கிராமத்திற்கு உத்தியோகத்தர் மாற்றலாகிப் போக முன்னர், அவரின் சரித்திரம் அவருக்கு முன் அங்கே சென்று விடுவது வழக்கம். குமாரி இரஞ்சிதத்தின் புருஷன் அவளுடைய கொடுமை காரணமாகத் தூங்கிச்செத்தவன் என்றும், அவளுடைய குழந்தை ஓன்று யாரிடமோ இருந்து வளருகிறதென்றும், கிராமத்தவர்கள் குசுகுசுத்தார்கள். அது உண்மையோ பொய்யோ தெரியாது.

இவ்விதமான சூழ்நிலையிற் குமாரி இரஞ்சிதம்(நாங்கள் "குமாரி" இரஞ்சிதம் என்றே வைத்துக்கொள்வோம்) வேலை பார்த்தது, வெளித் தோற்றமாகப் பார்த்தால், அவனுக்கு அங்கே நல்ல மதிப்பு இருந்தது. அங்கே வருகின்ற பெரிய உத்தியோகத்தர்களும், படித்தவர்களும் அவளை நன்கு மதிப்பதனாலும், அவள் நாட்டு மருத்துவிச்சியால் இயலாத சில சந்தர்ப்பங்களில், சில தாய்மார்களை இலகுவாகப் பிரசவிக்கச் செய்ததினாலும், அவனுக்கு ஒரு அளவு மதிப்பு இருந்து வந்தது.

குமாரி இரஞ்சிதத்தின் வயது ஒருவராலும் திட்டமாகக் கூற முடியாத ஒரு புதிர். தனக்கு இருபத்தைந்து வயது என்று எனக்கு அவள் சொல்லியிருக்கிறாள். அதாவது என்னிலும் பார்க்க ஒரு வயதிற் தான் இளையவள் என்று சொன்னாள். ஆனால், கந்தையாசிவத்திலும் பார்க்க ஒரு வயது இளையவள் என்று சொன்னவளாம். கந்தையாசிவத்திற்கு வயது முப்பது.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால், முதன் முதல் அவளை நான் பார்த்தபொழுது அவனுக்கு இருபது வயதிருக்கலாம் என்று மதிப்பிட்டேன். வெள்ளைவேளேரென்ற அவளது செந்நிறமும், நீண்ட பெரிய கருவிழிகளும், அவளது வயதைச் சரியாக எடுத்துக் கூறவிடாது தடுத்தன. அவனுடைய முகத்தை மாத்திரம் பார்த்து. அவனுடைய பேச்சையுங் கேட்டால், பத்து வயதுப் பெண்ணோ என்று சொல்லத் தோன்றும். அவனுடைய சுந்தல் முழங்கால்வரை தொங்கும். அவள் அங்கே எங்களைப்போன்றே கொழும்பு மிதியடிக்கட்டைகளிலேயே நடப்பாள். அவள் நடக்கும்பொழுது பின்னின்று பார்த்தால், அந்தப் பக்கமும், இந்தப் பக்கமும் சரிந்து சரிந்து செல்வது வெகு அழகாக இருக்கும். நான் அவளை "அராபியக் குதிரை" என்று வருணிப்பதுண்டு. கந்தையாசிவம், "ஏ போட்டிக் கார்" என்று சொல்வார். அவர் அவனுடைய கருவிழிகளை, "சரியாக மானின் மருண்ட விழிகள்" என்று சொல்வார். நான் இறந்த ஆட்டின் விழிகள் எப்படி இருக்குமோ, அப்படி அவளின் கண்கள் என்னைப் பார்க்கும் பொழுது இருக்கின்றன என்று சொல்வேன்.

அவளின் நடையழகையும், உடலழகையும் எடுத்துக் கூறிய யான். அவளின் குணவழகைப்பற்றி ஒன்றும் கூறாமல்

விடுவது நன்றல்ல. குமாரி இரஞ்சிதம் பிறர் துண்பங்காணச் சிறிதும் சகிக்கமாட்டாள். எனக்கு ஒரு முறை பொல்லாத தலையிடி ஒன்று வந்தபொழுது அவள் பட்டபாட்டை நினைக்குந்தோறும் என் நெஞ்சம் உருகுகின்றது. பம்பரமாக ஓடியோடி எனக்குச் சிகிச்சை செய்ததை நினைக்கும்பொழுது அதன் பின்னர் அந்தத் தலையிடி வரவில்லையே என்று கவலை யாயிருக்கிறது. விதானையாருக்கு ஒருமுறை வயிற்றுக்குத்து வந்தபொழுது, அவளைப் பார்த்தால் வயிற்றுக்குத்தின் வேதனையை அனுபவிப்பவள் அவளோ என்று தோன்றும், கந்தையாசிவத்திற்குத் குத்திய முள்ளு அவளுக்குக் குத்தியதோ என்று சொல்லக் கூடியதாக வருத்தப்பட்டாள்.

கிராமத்திற் பெண்கள் யாருக்கும் பிரசவவேதனை கண்டிருக்கிறதென்று அறிவிக்கப்பட்டால், அவள் ஒடுகிற ஒட்டத்தைப் பார்த்தாலே, அவளின் கருணை நெஞ்சம் எல்லோருக்கும் புலப்படும்.

இத்தனை உடழலகும், உள்ளழகும் பொருந்திய அவளை அக்கிராமம் சிறிதும் இரக்கமின்றித் தூற்றுகின்றதே என்பதை நினைக்க அக்கிராமத்தின் மேல் எனக்கு அசாத்தியக் கோபம் வரும். கிராமவாசிகள் இரக்கமில்லாதவர்கள்: கல்நெஞ்சர்கள்: ஊரிற் கதையை ஒன்றை ஒன்பதாக்கிக் கதைப்பதே அவர்கள் தொழில்.

நான் எழுதிக் கொண்டு போகிற போக்கைப் பார்த்தால் குமாரி இரஞ்சிதத்தை நான் காதலிக்கிறேன் என்றோ விவாகஞ் செய்யப் போகிறேன் என்றோ நீங்கள் நினைக்கக் கூடும். உண்மையில், அவளை விவாகஞ் செய்ய வேண்டி வந்து விடுமோ? அதாவது அவளை நான் என்னையுமறியாமற் காதலித்து விடுவேனோ என்று அஞ்சகிறேனேயன்றி, அவளை நான் காதலிக்கவேயில்லை. அவளைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்ற கதைகள் எல்லாம் பொய்யாயிருக்குமென்று நான் நம்பவில்லை. பொய்யாயிருந்தால் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவேன்.

அவள் விதானையாருடனோ, கந்தையாசிவத்துடனோ நட்புடையள் என்று ஊரவர்கள் பேசுவதை நான் சிறிதும் நம்பவில்லை: பொருட்படுத்தவுமில்லை. ஆனால், அவள் தனது கன்னிமையை இழந்தவள் என்று, ஊரவர்கள் சொல்வது உண்மையாயிருக்குமோ என்று கவலைப்படுகிறேன். அந்தக்

கவலை என் மனத்துள் எப்பொழுதும் ஒரு துடிப்பை உண்டாக்கிக்கொண்டேயிருக்கிறது.

3. இலுப்பை மரம்

("இலங்கை அரசாங்கம், மக்களின் பொது அறிவை வளர்ப்பதற்காகவும் சிறந்த சமூகத்தைச் சிருஷ்டப்பதற்காகவும், கிராமங்கள் தோறும் கிராம முன்னேற்றச் சங்கங்கள் ஸ்தாபித்தும், இந்த ஸ்தாப னங்களுக்குப் பண உதவி செய்தும் வாணோலிப் பெட்டிகளை இலவசமாக உதவியும் வருகின்றது.")

மாரியையும், சரவிப்பையும், பனியையும், வாடைக் காற்றையும் ஆறுமாதங்களுக்கு அதிகமாக அனுபவித்து அலுத்துத் தென்மேற் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்று எப்பொழுது வீசும் என்று எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தென்மேற் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் புத்தம் புதிய தன்மை எல்லோர் மனதிலும் ஒரு புத்துணர்ச்சியைக் கிளப்பிவிடும். வைகாசி மாதத்திலே விசாக நட்சத்திரமும் பூரணைத் திதியும் சுடி வருகின்ற தினத்திலே "விசாகக் காற்று" என்று மக்களாற் சூறப்படுகின்ற தென்மேற் பருவக் காற்றின் முதல் ஆட்டம் பெரிய சண்டமாருதமாக இருக்கும். எனினும் அக்காற்று வெங்கலத்தம் பிகுளத்தில் உயர்ந்து வளர்ந்த மரச்சோலைக் ஞக்கூடாகத் தனது முழுச் சக்தியையும் பிரயோகிக்க முடியாது: அங்கே ஒரு மந்தமாருதமாகவே இருக்கும்.

விதானனயாரின் வளவின் கிழக்குப் பகுதியில் இருக்கும் வீட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த வாணோலிப்பெட்டி மாலை ஆறு மணிக்கு இன்ப கீதம் பொழியத் தொடங்கினால் இரவு பத்தரை மணி வரையும் பொழிந்து கொண்டேயிருக்கும். அக்கிராமத்து வாலிபர் பலர் அதன்பின்பே வயற் காவலுக்கு போவார்கள். அதுவரையும் பெட்டியருகேயிருந்து வம்பளந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

உயர்ந்து, வளர்ந்து, அகன்று, விசாலித்து, மாபெருங்குன்றென, ஒரு பெரிய இலுப்பை மரம், விதானையாரின் வளவின் தென்கீழ்ப் பகுதியிற் பெரிய இடப்பறப்பைத் தனதாக்கிக் கொண்டு தன்னரசென நின்றது. நான் சொல்லப்போகும் கதையிற் பெரும் பகுதி அவ் இலுப்பை மரத்திற்கும் தெரியும்.

தென்மேற் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் புத்தம் புதிய தன்மையால் தூண்டப்பெற்ற யான், இராச் சாப்பாட்டையும் முடித்துக் கொண்டு அவ் இலுப்பை மரத்தின் கீழே, மேல் துண்டையும் விரித்துக் கொண்டு படுத்தேன். வானொலிப் பெட்டிக்கருகேயிருந்தால் அவ்விடம் இருந்து வம்பளப்பவர்கள் சங்கீதத்தைக் கேட்டு அனுபவிக்க விடமாட்டார்கள். என்பாட்டில் ஏதும் ஆலோசிக்கவும் விடமாட்டார்கள். அதனால், எனக்கு இலுப்பை மரம் மிக வசதியாகவிருந்தது.

நான் படுத்திருந்த சுத்தமான மணவும், பருவக் காற்றின் புதிய தன்மையும், பூரண சந்திரன் மரக் கிளைகளுக்கூடாக நீட்டிய ஒளிக் கிரணங்களும் சேர்ந்து நான் வான் வீதியிற் படுத்திருப்பது போன்ற உணர்ச்சியை எனக்குக் கொடுத்தன. இயற்கை அன்னையின் மடியில் செல்லக் குழந்தைபோலப் படுத்திருந்த எனக்கு, அன்று ரேடியோவிற் கேட்ட யாரோ ஒருவருடைய கதாப்பிரசங்கம் தாலாட்டுப்போல இருந்தது.

வழக்கமான "கறகற"ப்புச் சுத்தம் அன்று குறைவாக இருந்தபோதிலும் சிறிது நேரத்தில் வேறோர் சுத்தம் ரேடியோ ஓசையுடன் சேர்ந்து வந்தது. அயலிலே இருந்து ஒருவரின் இருதயத்தைத் தொடக்கூடியதாக, வேதனை கலந்திருந்தது. அச் சுத்தம் வரவு நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தது. "யானை வரும் பின்னே, மணியோசை வரும் முன்னே" என்பதுபோல அச்சுத்தம் யாரோ ஒருவரின் வருகையை அறிவுறுத்தியது.

குமாரி இரஞ்சிதத்தினது பூனையின் குரலே அவ்வொலி. "மானிடப்பதரே, ஊர் ஆடவர் இருக்குமிடத்திற்கு இரவில் நீ போகலாமா? போகாதே!" என்று அந்தப் பூனை அவளுடைய கால்களுக்கு ஊடாக ஓடியாடி அவளைத் தடுத்தது என்றங் கூறலாம்: குமாரி இரஞ்சிதத்தின் இருதய வேதனையை அவ்வொலி பிரதிபலித்தது என்றங் கூறலாம்.

"உங்களுக்கு கதாப்பிரசங்கம் என்றால் அதிக விருப்பம் போலும்" என்று கேட்டுக்கொண்டே, என் எதிரில் வந்து தேவ

அரம்பை என அவள் நின்றாள். என் சப்த நரம்புகளும் ஒருமுறை விறைத்து இலேசாகத் தூடித்தன. அடுத்த கணம் என்னை நான் சமாளித்துக்கொண்டு "விருப்பம் என்பதற்காகவல்ல, பொழுது போக வேண்டுமே" என்று சொன்னேன்.

"பாண்டிய மகா இராசன் என்ன காரணத்திற்காகக் கடற்கரைக்குச் சென்றான்" என்று ரேடியோவில் நடந்து கொண்டிருந்த கதையின் தொடர்பை அறியும் பொருட்டு ஒரு கேள்வியைக் கேட்டாள்.

நான் சரியாக அங்கே கேட்டுக்கொண்டிருந்த கதாப்பிரசங்கத்தை அவதானியாது, தன்பாட்டில் அது காதிற் கேட்டுக்கொண்டிருக்க நான் ஏதோவெல்லாம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாது திக்குமுக்காடினேன். எனது நிலைமையை நான் சொல்லாமலே அவள் உணர்ந்து "நீங்கள் ரேடியோ பேச்சைக் கேட்க-வில்லையென்பதை அறிந்துதான் நான் இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்டேன்" என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

நான், அவள் அடுத்தாற் போல என்னை என் யோசித்தீர்கள் என்று கேட்டுவிடுவாளோ என்று பயப்பட்டேன். ஆனால், அவள் அந்தப் பயத்திற்கும் இடம் இல்லாமல் "நீங்கள் என்ன யோசித்தீர்கள் என்றும் எனக்குத் தெரியும்" என்றாள்.

"என்ன யோசித்தேன். சொல் பார்க்கலாம்" என்று நான் கேட்காமலே, "நீங்கள் உங்கள் பிற்கால வாழ்க்கையைப் பற்றி ஆகாயக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? இல்லையா? ஓழியாது உண்மையைச் சொல்லுங்கள்" என்று ஒருவகையான புன்சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

அவளின் கூற்று உண்மை கலந்திருந்தமையால் நான் "ஆம்" என்று சொல்லாமா? "அல்ல" என்று சொல்லாமா? என்று தயங்கினேன். எனது தயக்கமே அவளுக்கு உண்மையைக் காட்டி விட்டது. அப்பொழுது அவள், "எனக்கு ஒளிக்கிறீர்கள்?" என்று சொல்லிச் சிரித்தாள். "பேதை மகனே! உன் எதிர்காலம் என்கையில் அல்லவா இருக்கிறது" என்பதுதான் அச் சிரிப்பின் கருத்து என்பது எனக்கு அப்பொழுது விளங்கவில்லை.

இந்த உல்லாச வேளையில் இலும்பைச் சருகுகளின் அசைவு, கரடியின் சத்தமெனக் கேட்டது. இருவரும் திரும்பிப்

பார்த்த பொழுது கந்தையாசிவம் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். குழந்தையின் கையில் இருக்கும் அப்பத்தைப் பறித்துக் கொண்டு செல்லும் காகத்தை அக் குழந்தை பார்ப்பது போல நாங்கள் இருவரும் கந்தையாசிவத்தைப் பார்த்தோம்.

கந்தையாசிவம் வந்து சிறிது நேரத்தில், விதானையார் அங்கே வந்தார். விதானையாரைச் சாப்பிட அழைக்கும் நோக்கத்தோடு விதானையாரின் மனைவி வந்தாள். அவர்கள் இருவரையும் அழைக்கும் சாட்டாக விதானையாரின் மகனும் வந்து சேர்ந்தாள். அப்பொழுது அது ஒரு சிறு சூட்டம் என்று சொல்லக்கூடியதாக இருந்தது. அக்கூட்டம் நாள் தவறாமல் அந்த நேரத்தில் அங்கே கூடி வந்தது.

அன்று பத்தரை மணிக்குக் கூட்டம் கலையும்பொழுது விதானையாரின் மகள் என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். நிலவொளியிலும் அது அர்த்தபுஷ்டி நிறைந்ததாகவே எனக்குப் பட்டது.

அந்தப் பார்வை அன்றிரவு என்னைப் பாடாய்ப்படுத்தியது. ஒரு பக்கம் குமாரி இரஞ்சிதத்தின் இன்சொல்: மற்பக்கம் விதானையார் மகளின் கண்வீச்சு, இவையிரண்டையும் நிறுத்திப் பார்ப்பதில் அன்றைய இரவு கழிந்தது.

அந்த இலுப்பை மரத்தடிக் கூட்டத்தில் நானும், விதானையாரின் மகனும், குமாரி இரஞ்சிதத்தின் பூனையும் மெளனிகளாய் விளங்கினோம். ஆனால், அந்தப் பூனை குமாரி இரஞ்சிதத்தின் மடிமீதிலிருந்து கொண்டு குறுகுறு பாலையில் தனக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்தது.

குமாரி இரஞ்சிதமும், கந்தையாசிவமும் அக் கூட்டத்தில் கலகலப்பானவர்கள். விதானையாரும் அவர் மனைவியும் இடையிடையே சம்பாஷணையிற் கலந்து கொள்வார்கள். நாங்கள் இருவரும் சம்பாஷணையிற் கலந்து கொள்ளாததைக் குமாரி இரஞ்சிதம் அடிக்கடி சுட்டிக் காட்டிக் கேவி செய்வாள்.

"அவர்கள் ரேடியோச் சங்கீதத்தை இரசிக்கிறார்கள்" என்று கந்தையாசிவம் சொன்னார். "அவர்கள் இருவரும் இளைஞர்கள்" என்று விதானையார் சொன்னார். "அவர்கள் இருவரும் தங்கள் பிற்கால வாழ்க்கையைப் பற்றித் திட்டம் போடுகிறார்கள்." என்று குமாரி இரஞ்சிதம் சொல்லிச் சிரித்தாள். அவளை விதானையாரின் மகள் பின்னாலிருந்து

கிள்ளிவிட்டாள். "உண்மையைச் சொல்லி விட்டேன் என்று என்னைக் கிள்ளுகிறாயா?" என்று கேட்டாள் குமாரி இரஞ்சிதம். இதைப் பார்த்த எனக்குத் தேன் குடித்த வண்டு காற்றில் ரீங்காரம் செய்துகொண்டு மிதப்பது போலத் தோன்றும்.

வெளியேநின்று ஒரு புது மனிதன் பார்த்தால், ரேடியோப் பெட்டியின் அருகில் ஒரு சூட்டமும், சிறிது தூரத்தில் இலுப்பை மரத்தின் கீழே இன்னொரு சூட்டமுமாக, இரண்டு சூட்டம், ரேடியோக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன என்று அவனுக்குத் தோன்றும். ஆனால் உண்மையில் அவ்விரண்டு சூட்டமும் ரேடியோவில் என்ன நடக்கிறதென்று தெரியாமற் பேசிக் கொண்டிருக்கும்.

ஒரேயொரு சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரம் தங்கள் பேச்சுகளை நிறுத்திவிட்டு, எல்லோரும் காது கொடுத்து ரேடியோ நிகழ்ச்சியைக் கவனமாகக் கேட்பார்கள். ரேடியோவின் கருவிகளை முறுக்கி, ரேடியோ நிகழ்ச்சியைக் கேட்க ஒழுங்கு செய்பவர் அதிகமாகச் சங்கீத நிகழ்ச்சிகளையே எடுத்து விடுவார். அதிலும் இசைத்தட்டு நேரம் என்றால், தவறாது அந்நிகழ்ச்சியைக் கேட்கலாம். அவ்விரண்டு சூட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கும் இசைத்தட்டு நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பதில் அதித விருப்பம். அதிலும் அவ்விசைத் தட்டுகள் யார் கேட்டுப் போடப்படுகின்றன என்பதை அறிவதில் அதிக விருப்பங் கொண்டுள்ளது. அந்த நேரத்தில்தான் எல்லோரும் தங்கள் கதைகளை நிறுத்தி நிகழ்ச்சியை அவதானமாகக் கேட்பார்கள். தங்களுடைய பெயர் ரேடியோவில் சொல்லப்பட வேண்டுமென்பதற்காக, ஒரு இசைத்தட்டின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுக் கேட்பவர்களுமுண்டு.

"உனைக் கண்டுமயங்காத பேர்களுண்டோ.....?" என்ற ஒரு சினிமாப்பாட்டில் எனக்கு வெகு ஆசை. அதை ஒரு முறை பாடக் கேட்கவேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. நான் ரேடியோ அதிகாரிகளை, அவ்விசைத்தட்டை ஒலிபரப்புமாறு தபால் மூலம் வேண்டினேன்.

அன்றொருநாள் இரவு அவ்விசைத்தட்டு ஒலிபரப்பப் பெற்றது. அதைக் கேட்பவர்களின் வரிசையில். என்னை முதலிற் சொல்லி, இரண்டாவதாக குமாரி இரஞ்சிதத்தைக் கூறப்பட்டது.

உங்கள் இருவருக்கும் அப்பாட்டின் மீது மோகம் வந்ததேனோ என்று கந்தையாசிவம் கேட்டார். விதானையார் குமாரி இரஞ்சிதத்தைப் பார்த்தார். கந்தையாசிவம் என்னெப் பார்த்தார். "விதானையாரின் மகள் சொல்லித்தான் நான் எழுதிக் கேட்டேன்" என்று குமாரி இரஞ்சிதம் கூறவே, எல்லோரும் கருத்தோடு புஞ்சிரிப்புக் கொண்டு விதானையாரின் மகளைப் பார்த்தனர். அவள் அவ்விடத்தினின்றும் ஓடிவிட்டாள்.

4. கண் தெரியாது: காது கேட்கும்.

("இலங்கை அரசாங்கம், பல கிராமங்களுக் கொன்றாகப் பிரதான இடங்களில், படுக்கை வசதியுள்ள வைத்தியசாலைகள் அமைத்திருக்கிறது. கிராமங்களில் ஆபத்தான வறிய நோயாளிகளை விரைவிற் கொண்டு வந்து: வைத்தியஞ் செய்வதற்காக, வைத்தியசாலை களுக்கு "அம்புலன்ஸ்" கார்களை அரசாங்கம் கொடுத்து உதவியிருக்கிறது. கிராமத் தலைமைக்காரன் அல்லது கிராமசேவை செய்யும் தொண்டர் ஒருவர் வைத்தியசாலை அதிபருக்கு அறிவித்தால், அவர் "அம்புலன்ஸ்" காரை நோயாளியை ஏற்றிவர அனுப்பிவைப்பார்.")

"உனைக் கண்டு மயங்காத பேர்களுண்டோ?" என்ற சினிமாப்பாட்டு என்னை அதிக தூரம் ஒரு பக்கத்திற்கு இழுத்துக் கொண்டு சென்றுவிட்டது. அத்தோடு நான் அறிந்துகொள்ள முடியாத அறிந்து கொள்ளத் தெண்டித்த, ஒரு விஷயத்தையும் அறியச் செய்தது.

காதலர்களின் முதல் அத்தியாயம் மிகச் சுவை மிகுந்தது. காதலன், காதலி தன்னை உண்மையாகக் காதலிக்-

கிறாள்தானோ, என்பதை அறிந்து கொள்ளத் துடியாய்த் தூடிப்பான். காதலி காதலன் தன்னை உண்மையாகக் காதலிக்கிறான்தானோ, என்பதை அறிய "நான் உண்மையாக உண்ணைக் காதலிக்கிறேன்" என்று அவர்களுக்கு எத்தனை முறை சொன்னாலும் திருப்திவராது. காதலன் அல்லது காதலி, தனது தோழன் அல்லது தோழிக்குத் தனது காதலைப்பற்றிக் கூறுவதை, முறையே காதலி அல்லது காதலன் மறைவாக நின்று கேட்டாற்றான், அவளுக்கு அல்லது அவனுக்கு ஒரளவு திருப்பதி ஏற்படும். அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் காதலர்கள் எல்லோருக்கும் ஏற்படுவது அழுர்வும்.

"உணைக் கண்டு மயங்காத பேர்களுண்டோ?" என்ற பாட்டில் "உணை" என்பது என்னைக் குறித்ததாகவே, விதானையாரின் மகள் கருதியிருக்கிறாள். அன்றேல் அந்தப் பாட்டைத் திருப்பி ஒரு முறை கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவஸ் அவளுக்குத் தோன்றியிருக்க நியாயமில்லை. அது மாதிரியே நானும், அவளைக் குறித்தே, அப்பாட்டைக் கேட்டேன் என்பதை அவள் இலகுவில் விளங்கியிருப்பாள். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அந்தப் பாட்டு எங்கள் காதலின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்து வைத்தது என்றுங் கூறலாம். அதாவது நாங்கள் ஒருவரையொருவர் காதலிக்கிறோம் என்பதைப் பரஸ்பரம் உணரவைத்தது என்பதாகும்.

நாங்கள் கேட்டு, அந்தப் பாட்டை ஒலிபரப்பிய ரேடியோ நிலையத்தாருக்கு இப்படித் தாங்கள் ஒரு புதுவித உதவியைச் செய்கிறோம் என்பது தெரியாமலிருக்கலாம். ஆனால், எங்களைப் பொறுத்த வரையில், நாங்கள் அவர்களுக்கு எவ்வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

குமாரி இரஞ்சிதத்தின் நினைப்பை ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுப் பார்த்தால், நான் முழுக்க விதானையாரின் மகளையே காதலிக்கிறேன் என்று சொல்லலாம். ஆனால், குமாரி இரஞ்சிதத்திடம் என்னை அடக்கி ஆளும் பாசக்கயிறு ஒன்றைக் கடவுள் கொடுத்து வைத்திருந்தார். அவளைக் கண்டால் யானை தன் பாகனுக்குப் பணிவது போல, அவள் வசப்பட்டு விடுகிறேன்.

குமாரி இரஞ்சிதம் என்னைக் காதலிக்கிறாள் என்று அவளுடைய செயல்கள் எனக்குத் தெளிவாக உணர்த்த-

வில்லை. ஆனால் அவள் "என்னை விவாகஞ் செய்கிறாயா?" என்று என்னைக் கேட்டால் நான் மறுக்கமாட்டேன். மறுக்க எனக்குச் சக்தியில்லை.

மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தாற் குமாரி இரஞ்சிதத்தையோ, விதானையாரின் மகனையோ, விவாகஞ் செய்வது என்று ஒரு போராட்டம் என் மனத்துள் இருந்து வந்ததென்று கூறலாம். ஆனால் ஊடுருவிப் பார்த்தால் விதானையாரின் மகளின் பக்கம் என் மனம் சார்ந்திருப்பதை அறியலாம். ஆனால் அதைச் சாதிக்கத் துணிவு போதாது.

இவ் அவலநிலையில் இருந்த எனக்குச் சாதகமான ஒரு சமிக்காற்று வீசியது. விதானையாரின் மகளுக்குப் பதினேழு வயது. அவள் பெயர் பாக்கியம். பாக்கியத்தின் பின் விதானையாருக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்து இறந்துவிட்டது. அதன் மேல் விதானையாருக்கு ஒரு குழந்தையும் தோன்றவில்லை. சரியாகப் பதின்மூன்று வருஷங்களின் பின், இப்பொழுதுதான் விதானையாரின் மனைவி கருவற்றிருந்தாள். பலகால இடையீட்டிற்குப் பின் கர்ப்பிணியானமையால், பிரசவம் அபாயம் நிறைந்ததாக இருக்கலாம் என்று குமாரி இரஞ்சிதம் கூறிவந்தாள். அவளுடைய கூற்றின் படியே, விதானையாரின் மனைவிக்குப் பிரசவ வேதனை கண்டு, இரண்டு நாளாகியும் குழந்தை பிறக்கவில்லை. விதானையார் பெரிய வைத்தியசாலையிலிருந்து "அம்புலன்ஸ்" காரை எடுப்பித்து, மனைவியை ஏற்றிக் கொண்டு சென்றார். அவர்களுடன் கூடக் குமாரி இரஞ்சிதமும் சென்றாள்.

நான் தற்காலிகமாக விதானையாரின் வீட்டுப் பொறுப்பை ஏற்றேன். வீட்டில் நானும் பாக்கியமும், விதானையாரின் தாயாருமேயிருந்தோம். எனக்கும் பாக்கியத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பேற்பட இது சாதகமான குழலாக அமைந்தது.

மனிதன் தனது இலட்சியத்தையடைய மிகக் கடுமையாகப் பாடுபடுகிறான். இந்த இலட்சியத்தை அடைந்தபின் அதை அநுபவிக்கத் தெரியாது திகைக்கின்றான். அருமையாகக் கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று தெரியாது ஆலோசித்தேன். மூனையின் எல்லாப் பக்கவாயில்களும் சாத்தப்பட்டிருந்தன. எந்தப் பக்கம் சென்றாலும் சுவர் மூடிக் கொள்கிறதேயென்றி வழி புலப்பட-

வில்லை.

இந்நிலையில் நான் இருந்த இடத்திற்கு முன்னால் ஒரு கசங்கிய கடதாசித்துண்டு வந்து விழுந்தது. அது எனக்குப் பெரிய அதிசயமாக இருந்தது. சாதாரணமாகக் கடதாசித் துண்டை ஏறிந்தால், அது காற்றில் பறப்பதேயன்றிக் குறித்த இடத்தைச் சென்றுடையாது. அக்காகிதத் துண்டு வந்து என் முன்னிலையில் இரும்புத் துண்டென் வீழ்ந்ததற்கு என்ன காரணமென்று அதிசயப்பட்டேன்.

கையில் அதை எடுத்துப் பார்த்தபொழுது அதனுள் ஏதோ ஒன்று இருந்தது. விரித்துப் பார்த்தபொழுது கற்கண்டுக் கட்டி ஒன்று இருந்தது. அதை ஏறிந்தது பாக்கியம் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. அவள் கற்கண்டை ஏறிந்ததின் கருத்து எனக்கு விளங்கவில்லை. விதானையாருக்கு ஆண்குழந்தை பிறக்கிறதென்று தந்தி வந்திருக்கலாம். அதை எனக்கு நேரில் அறிவிக்க வெக்கப்பட்டு இவ்விதம் அறிவித்திருக்கலாம் என்று நான் முதலில் நினைத்தேன்.

கற்கண்டைச் சுற்றியிருந்த கசங்கிய காகிதத் துண்டில். ஒன்றும் எழுதியிராது என்று என்மனம் திட்டமாகக் கூறியும், கண்கள் மனதின் கூற்றை மதியாது, அக்காகிதத்தை உற்றுக் கவனித்தன. அதில் "பாட்டிக்கு இரவில் கண் தெரியாது. காது நல்லாய்க் கேட்கும். கவனம்" என்று எழுதியிருந்தது.

காதற் பாதையில் என்னிலும் பார்க்கப் பாக்கியம் எவ்வளவோ முன்னேறியிருந்தாள் என்பதை அக்காகிதம் எனக்குக் காட்டியது. அவளுக்கேற்ப நானும் அப்பாதையில் முன்னேறியாக வேண்டும்.

நானும், அவளும் இரவிலேயே சந்திக்கலாம். ஏனெனில், கிழவிக்குப் பகலிற் கண்ணும் தெரியும், காதும் கேட்கும். இரவிலே கண் மாத் திரம் தெரியாது. இரவில் நாங்கள் கண்டுபேசுவதற்கு இரண்டு வழிகள் இருந்தன. ஒன்று ஊமைப்பாழை: ஊமைப்பாழை எனக்குத் தெரியாது. ஊமைப்பாழையை விளக்கும் புத்தகங்கள் ஒன்றையும் நான் காணவுமில்லை. நான் புதிதாக ஊமைப்பாழையை எனது அறிவுக்கு எட்டியபடி பிரயோகித்தாலும், பாக்கியத்துக்கு அது புரியுமென்பது சந்தேகம். மற்றவழி கிழவிக்குக் கண் தெரிந்தாலும் உபயோகிக்கூடிய வழிதான். கிழவி நித-

திரையான பின் அவனும் நானும் சந்திக்கலாம். ஆனால், அது அபாயம் நிறைந்தது. கிழவிக்குக் கண் தெரியாமல் இருக்கின்ற அநுசாலத்தை எவ்விதம் உபயோகிக்கலாம் என்று அன்று முழுவதும் ஆலோசித்தேன். கடைசியில் ஒரு புதிய புத்தி எனக்குத் தோன்றியது.

அன்று இரவு ஏழுமணியானதும் ஒரு கட்டுக் காகிதமும் ஒரு பென்சிலும் எடுத்துக்கொண்டு விதானையாரின் மகள் இருக்கிற வீட்டை நோக்கிநடந்தேன். கிழவி ஒரு ஓலைப்பாயிற் கீழே படுத்திருந்தாள். அவள் வாங்கில் இருந்தாள். நான் சத்தமின்றிக் கிழவிக்குத் தூரத்தில் இருந்த ஒரு வாங்கில் இருந்துகொண்டு எழுதத் தொடங்கினேன்.

"நீ ஏறிந்த கற்கண்டிலும் பார்க்க, அக்காகிதத்தில் எழுதியிருந்த சில எழுத்துக்களே எனக்கு அதிகமாக இனித்தன." என்று முதலில் எழுதி அதை அப்பால் நகர்த்தினேன். அவள் எடுத்துப் படித்தாள். "உனது பாட்டிக்குக் கண்தெரியாதுதானே, ஆகையால் தான் இராப்பொழுதை இவ்வாங்கிலேயே கழிக்கப்போகிறேன்." என்று அடுத்த காகிதத்தில் எழுதினேன். ஒவ்வொரு காகிதத்திலும், காதலியே, என் உயிரே, என் அன்பே, என்று பின்னும் முன்னும் சேர்த்தெழுதிய அடைமொழிகளையும் வருணணைகளையும் இதில் நான் சேர்க்கவில்லை. இரு காகிதங்களையும் வாசித்து அவள் முகம் நாணத்தாற் சிவந்து, ஒரு புது அழகுடன் விளங்கியது. அந்த அழகிய காட்சி இன்னும் என் மனத்துள் இருந்து கொண்டேயிருக்கின்றது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஒருவன், "ஓவசியர்" என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தான். அவன் உரத்துக் கூப்பிட்டமையால் நான் "ஆம்" என்று பதில் சொல்லியாக வேண்டும். சொல்லாமல் விட்டால் அவன் உள்ளே வந்து விடுவான். அவன் உள்ளே வந்தால் அந்த ஆபத்தைச் சமாளிக்கவே முடியாது.

நான் அவனுக்கு மறுமொழி ஒன்றுங் கூறாது விரைவில் எழுந்து அவனிடம் சென்றேன். நான் என்னதான் அமைதியாகச் சென்றாலும், நான் சென்ற சத்தம் கிழவிக்குக் கேட்டுவிட்டது. "ஓவசியர் இங்கேயா இருந்தவர்" என்று கிழவி கேட்டது, நடந்து சென்ற எனக்குக் கேட்டது. அவள் என்ன மறுமொழி

சொன்னாளோ தெரியாது. நான் அப்பாற் சென்று விட்டேன்.

என்னை அழைத்தவன் ஐந்து மைல் தூரத்திலுள்ள தனது வயலிலுள்ள நெற்பயிரை மாடுகள் அழித்து விட்டன என்றும் அதை வந்து பார்க்கும் படியும் பிடிவாதமாக நின்றான். விதானைவேலை பார்க்கிறவன் நான்தான் என்று முன்னர் சொன்னேன் அல்லவா? விதானையார், இருக்கிறகாலத்திலும் இப்படியான கருமங்களையும் பார்க்கிற நான், விதானையார் இல்லாத நேரத்தில் எப்படித் தட்டிக் கழிக்க முடியும். மிகுதி நேரம் அவனுடன் கழிந்தது. அடுத்த நாட் காலை எழுந்து மறுபடி மாலை நேரத்தை எதிர்பார்த்தபடியே இருந்தேன். அன்று பகல் எனக்கு ஒவ்வொரு மணித்தியாலமும் ஒவ்வொரு யுகமாக இருந்தது.

அன்றைய இரவை நினைத்து இன்பக் கனவுகண்டு கொண்டிருந்த எனக்கு, அன்றுகாலை பத்துமணியளவில் ஒரு தந்தி வந்து எனது இன்பக் கனவுகள் எல்லாவற்றையும் தவிடுபொடியாக்கியது. "அவசரம். புறப்பட்டு வரவும்" என்று குமாரி இருஞ்சிதம் வைத்தியசாலையிலிருந்து தந்தியனுப்பியிருந்தாள். நான் அவன் தந்திக்குப் போகாமல் எவ்விதம் இருக்கலாம் என்று யோசித்துக்கொண்டேயிருந்தேன். புறப்பட்டுச் செல்ல எனக்குச் சிறிதும் மனம் ஏவவில்லை.

பின்னேரம் நான்கு மணிக்கும் ஒரு தந்தி வந்தது. "அவசரம் என்றால் அதற்கு முன் உள்ள அலுவல்கள் எல்லாவற்றையும் பின்போடு, என்று கருத்து" என்று அத் தந்தியில் கண்டிருந்தது. ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. அன்று மாலை ஐந்து, மணிக்குச் செல்லும் புகைவண்டியிற் புறப்பட்டேன்.

5. நானா பலி?

("இலங்கை அரசாங்கம் பெரும்பகுதிக்கு ஒரு சாராயத் தவறுண்ணயாகவும் சிறுபகுதிக்கு ஒரு கள்ளுத் தவறுண்ணயாகவும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. ஆனால் யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே, மரியாதையாக வசிக்கும் இரகசியக் குடிகாரர்கள், கள்ளுத் தவறுண்ணகளிலே பகிரங்கமாகச் சென்று கள்ளுக் குடிக்க நானினர், அவர்களின் மீது கருணை கொண்ட அரசியல்வாதிகள் பழைய அரசாங்க சபையிலே வாதாடி, யாழ்ப்பாணப் பகுதியிற் கள்ளுத் தவறுண்ணகளை நீக்கி மரவாரி முறையை ஏற்படுத்தினர். இதனால் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே தெருவுக்குத் தெரு, ஒழுங்கைக் கொழுங்கை, சிறுசிறு கள்ளுக்கொட்டில்கள் காட்சியளிக்கின்றன.")

விதானையார் வீட்டுக்கு வருவதற்காகவும், விதானையார் மீண்டு வரும் வரைக்கும், வைத்தியசாலையிலே துணையாக நான் நிற்பதற்காகவும், என்னைத் தந்தியடித்து அழைத்தார்கள் என்று நான் அங்கே சென்றதும் அறிந்தேன். விதானையாரின் மனைவி, ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பிரசவித்துச் சுகமாக இருக்கிறாள் என்பதையும் அறிந்தேன். நான் அங்கே சென்றதும் என்னையும் குமாரி இரஞ்சிதத்தையும், வைத்தியசாலையில் நிற்குமாறு வேண்டிக்கொண்டு விதானையார் புறப்பட்டுவிட்டார்.

அன்று இரவு பத்து மணியளவிற் குமாரி இரஞ்சிதம் ஒரு காரில் என்னைத் தன்னோடு வருமாறும், ஓர் இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டு உடனே திரும்பிவிடலாம் என்றும் கேட்டாள். நானும், குமாரி இரஞ்சிதமும் பின் ஆசனத்திலிருக்கக் "கார்" வேகமாகப் பறந்தது. ஒரு மணித்தியால் ஓட்டத்தின் பின், கார் ஒரு சிறிய கடைத் தெருவில் நின்றது. நானும் இரஞ்சிதமும் இறங்கி ஒரு வளவினுட் சென்றோம். நாங்கள் சென்றதும் ஒரு ஜந்து வயதுக் குழந்தை ஓடிவந்தது. அக் குழந்தையை இரஞ்சிதம் எடுத்து முத்தமிட்டாள். அங்கே ஒரு கிழவியும்

இருந்தாள். என்னை முன் அறையில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு இரஞ்சிதம் உள்ளே போய்விட்டாள். நான் தனிமையில் இருந்தேன்.

ஓடிவந்த குழந்தை அவளுடையதாயிருக்குமோ என்று நான் யோசித்தேன். இது இரஞ்சிதத்தின் வீடுதானோ? இது எந்த ஊர்? அவளுடன் நான் கூடி வந்த விஷயத்தை அவ் வீட்டிலுள்ளவர்கள் வித்தியாசமாகக் கருதமாட்டார்களோ? என்பன போன்ற பிரச்சினைகளில் என் மனம் தீவிரமாகச் சிந்தனை செய்தது. எனது சிந்தனையை உள்ளே கேட்ட குசு குசு சம்பாஷணை தடுத்தது.

"காரியம் எந்த அளவிற் கைகூடியிருக்கிறது?" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. காரியம் எல்லாம் முடிந்த மாதிரித்தான், ஆனால், இப்பொழுது என்னோடு கூடவந்த மனிதனைப் பலி கொடுத்தாற்றான் எல்லாம் நடக்கும்" என்று இரஞ்சிதம் சொன்னாள். அவர்கள் குசுகுசு என்று பேசிய போதிலும், அவள் சொன்ன இந்த வார்த்தைகள் எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்டன. எனது நெஞ்சு உடனே படபடவென்று அடித்தது. "நானா பலி"? என்று என் மனம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. என்னைப் பலியிடுவதற்கு முன்னர் நான் ஓடித்தப்பிவிடவேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன்.

உடனே அரவமின்றி வெளியே வந்தேன். சிறிது தூரத்தில் ஒரு "லொறி" நின்றது. அங்கே சென்று பார்த்தபொழுது அந்த "லொறி" ஆற்று மணல் ஏற்றப்பட்டு நின்றது. லொறியிற் சாரதியாவது, வேறு யாராவது இல்லை. சுற்று முற்றும் பார்த்தபொழுது ஒருவரும் என்னைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. உடனே உள்ளேயேறி மணலின்மீது படுத்துக்கொண்டேன். நான் வெள்ளைச் சீலையால் என்னை மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தமையால், வெண் மணலின் மீது பொதுவாகப் பார்ப்பவர்கள் என்னைக் கண்டு கொள்ள முடியாது.

சுமார் ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின் "லொறி" புறப்பட்டு விட்டது. என்னை ஒருவரும் காணவில்லையென்பதும் லொறிச் சாரதியும், இன்னுமொருவருந்தான் முன்னுக்கு இருக்கிறார்கள் என்பதும், அவர்கள் சம்பாஷணையிலிருந்து நான் அறிந்து கொண்டேன். பாதி நித்திரையும், பாதி விழிப்புமாக நான் லொறியில் மணல் மீது படுத்திருந்து கொண்டு இலவசப் பிரயாணஞ்செய்தேன்.

இரவு முன்று மணியளவில் "லொறி" நிற்கப்போகிறதென்பதை உணர்ந்து, நான் வெளியிற் குதிப்பதற்கு ஆயத்தமானேன். "லொறி" நின்றதும், நான் குதித்ததும் சரியாக இருந்தது. நான் கீழே குதித்ததும், சிறிதும் பரப்படையாமல், தெருவில் நடந்துசெல்லும் பிரயாணிபோல லொறியைக் கவனியாது நடந்து சென்றேன். சிறிது தூரஞ் சென்றதும், தென்னை பனை நிற்கும் ஒரு வளவுக்குச் செல்லும் படலை ஒன்று இருந்தது. உள்ளே சென்றதும், ஒரு மிகவுஞ் சிறிய வீடு தெரிந்தது. ஒரு ஆள் நிற்க முடியாத பதிவான சிறிய வீடு அது. அதன் பின்னரைவாசி அடைப்பாக இருந்தது. மற்பக்கத்திற் பனையோலையாற் செய்த சிறிய பட்டைகள் தொங்கின. அதை யாழ்ப்பாணத்தில் "பிழா" என்று சொல்வார்கள். கள் ஊற்றிக் கொடுக்க உபயோகப்படுவதால் "கள்ளுப் பிழா" என்று சொல்வார்கள்.

"கள்ளுப் பிழா"வை இன்னுமொரு காரியத்திற்காகவும் யாழ்ப்பாணத்தில் உபயோகிக்கிறார்கள். "கள் இங்கே விற்கப்படும்" என்று பேர்ப்பலகை தூக்குவதற்குப் பதிலாகக் "கள்ளுப் பிழா"வைத் தூக்கி விடுவார்கள். "கள் இங்கே விற்பனைக்கு இருக்கிறது" என்று அந்தக் "கள்ளுப்பிழாக்கள்" வருவார் போவோருக்குக் கூறிக்கொண்டு காற்றில் அசைந்தாடும்.

அந்தக் கள்ளுக் கொட்டில், நான் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் நிற்கிறேன் என்று எனக்கு அறிவுறுத்தியது. மணற்பாங்கான நிலம், யாழ்ப்பாணத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் நிற்கிறேன் என்பதையும் காட்டியது. நான் வந்த "லொறி" அங்கே நிரந்தரமாக நிற்கவில்லையென்பதும் ஏதோ எந்திரக் கோளாறு காரணமாக நின்றதென்பதும், சிறிது நேரத்தில் சென்றதிலிருந்து உணர்ந்து கொண்டேன்.

அந்தக் கள்ளுக் கொட்டிலின் முன்பாகம் வெண்மணல் பரப்பித் தூய்மையாக இருந்தது. புளித்த கள்ளின் மணமேயன்றி வேறு எவ்வித நாற்றமும் அங்கே இல்லை. இரவின் மிகுதிப் பாகத்தைக் கழிப்பதற்காக அவ்விடத்தில் நான் படுத்துக் கொண்டேன்.

படுத்தத்தின் மேற்றான் எனது நிலவரம் என்மனதுள் தோன்றியது. எனது மடியிற் பண்ப்பை இல்லை யென்பதும், பண்ப்பையும், மேல் சட்டையும், இரஞ்சிதத்தின் வீட்டில் என்பதும்

எனக்கு நினைவுவந்தது. எங்கே நின்று, எங்கேபோம், எங்கே வந்தேன் என்று என்னுள் யோசித்துச் சிரித்தேன். நியாயமாகப் பார்க்கப் போனால், இப்பொழுது, வெங்கலத்தம்பி குளத்தில் விதானையாரின் வீட்டில் விதானையாரின் மகளோடு இருக்கவேண்டிய யான், இப்பொழுது இங்கே அநாதையாகப் படுத்திருக்கிறேன். இந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் என் மனத்துள் புகுந்து என்னைக் குழப்பியபோதிலும், வெண்மணற் படுக்கையும், மெல்லிய காற்றும், களைப்பும் என்னை விரைவில் தூங்கச் செய்தன.

நல்ல தூக்கத்திலிருந்த என்னை ஒரு ஆள் தட்டியெழுப்பியது. கண் விழித்தபொழுது, என் முன்னால் ஒரு தேவ கன்னிகையோ என ஒருத்தி நின்றாள். அவளிலிருந்து வீசிய நறுமணம், கள்ளு மணத்தையும் கடந்து, என் சோம்பலைக் கலைத்தது. குமாரி இரஞ்சிதந்தான் என்னைத் தொடர்ந்தாளோ என்று நான் திடுக்குற்று அவளைக் கூர்ந்துபார்த்தேன். அவள் வெள்ளை நிறம். என்முன் தோன்றிய பெண் அசல் கறுப்பு நிறம், என்று ஓரளவில் தெரிந்தது. அவளிலும் பார்க்கக் குறைந்த உயரமும், கூடிய பருமனும் உள்ளவளென்பதும் தெரிந்தது. குமாரி இரஞ்சிதத்தின் பலிக்குத் தப்பி, இவளின் பலிக்கு ஆளாகவேண்டி வந்திட்டதோவென்று ஆலோசித்தேன். ஆனால் அவள் என்னை ஆலோசிக்க விட வில்லை.

6. நறைத்த மீசை

("இலங்கை அரசாங்கம், வேலையற்றோர்களைப் பதிந்து வைத்திருந்து, அவர்களுக்கு வேலை தேடிக் கொடுத்து வருகிறது. அக் கந்தோர்கள் ஒவ்வொரு பட்டினங்களிலும் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தொழிற் கந்தோர் என்பர்.")

எனது மயக்கம் சரியாகத் தெளியும் முன்பே, "பஸ் சத்தம் கேட்கின்றது. கெதியாக எழும்பு" என்று அவள் என்கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். அவளுடைய ஸ்பாரிசு காந்தத்தால் தாக்குண்ட யான் அத்தாக்குதலிலிருந்து மீளமுன்பே, பஸ் நெருங்கி வந்துவிட்டது. பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டு, பின்னர் எல்லாவற்றையும் யோசிப்போம் என்ற ஒரு குருட்டுத் திட்டத்துடன், தூண்டிலிற் சிக்கிய மீன் போல, இழுபட்டுக் கொண்டு, அவள் பின்னே சென்றேன்.

இலங்கையில் இப்பொழுது, பஸ் போக்குவரத்துகள் எல்லாம் கொம்பனிகள் வசமேயிருக்கின்றன. பஸ் வண்டிகளும் நாளாந்தம் சீர்திருந்திக் கொண்டே வருகின்றன. அன்று நாங்கள் ஏறிய பஸ்ஸைக்குக் கூடார விளக்கு ஏற்றப்படவில்லை. கூடார விளக்கு இல்லாமல்ல. நாங்கள் பஸ்ஸை மறித்து ஏறும் பொழுது கூடார விளக்கை ஏற்றி, நாங்கள் இருந்தவுடன் அணைத்து விட்டார்கள். பஸ்ஸின் மின்சாரச் செலவைக் குறைத்துக் கம்பனிக்கு ஆதாயத்தைக் கூட்டவேண்டுமென்ற சிறந்த நோக்கத்துக்காகவும் இருக்கலாம். ஒருவரையொருவர் நோக்காது, எல்லோரும் வசதிபோல், ஒருவர் மேல் ஒருவர் தூங்கிவிழுந்து பொழுது போக்கட்டும் என்ற நோக்கத்திற் காகவும் இருக்கலாம்.

எங்கள் இருவரையும், புதிய தம்பதிகள் என உணர்ந்த பஸ் வண்டிக்காரன் இரஸபேதமின்றி, பரோபகார சிந்தனையுடன், ஒரு ஆசனத்தில் உட்கார வைத்து விளக்கையும் அணைத்து விட்டான். தம்பதிகளைப் பள்ளியறையிற் சேர்த்த பெருமையோடு செல்லும் பெற்றோரைப்போல அவன் இருந்தான்.

நாங்கள் பஸ்ஸில் ஏறின உடனேயே "எங்கே போகிற-

தென்று" அவன் கேட்டான். அந்தக் கேள்விக்கு விடை எனக்குத் தெரியாது. எந்த ஊருக்கு? எத்திக்காற் செல்கிறது அந்த பஸ் வண்டி என்று கூட எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவள் "கிளிநோச்சிக்கு" என்று கணிரென்று பதில் சொன்னாள். சொன்னதோடன்றி ஒரு ஜந்து ரூபாய் நோட்டையும் அவள் அவனிடம் கொடுத்தாள். அத்தோடு எனது பயம் எல்லாம் நீங்கிவிட்டன. எப்படியோ கிளிநோச்சியிற் போயிறங்கி மிகுதியை யோசிக்கலாம் என்று மன அமைதியடைந்தேன். அவளருகில் நானிருந்து செல்வதனால், அவளின் உஷ்ணம் என்னை வேறொன்றையும் சிந்திக்கவிடவில்லை. ஆனாற் சிறிது நேரத்தால் வேறு பெண்களும் பஸ்ஸில் வந்து ஏறவே, அவர்களுக்கு நான் எனது இடத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, வேறு இடத்தில் இருக்கவேண்டியேற்பட்டது.

காலை எட்டு மணியிருக்கும், "கிளிநோச்சி இறங்குங்கள்" என்று பஸ்காரன் சத்தம் போட்டான். என்னோடு பலரும் இறங்கினார்கள். இரவில் சந்தித்த அவளை எனக்கு நன்றாகக் குறிப்புத் தெரிந்தது. ஆனால், அவள் என்னைக் கண்டு பிடிக்கமாட்டாள் என்று நான் பூரணமாக நம்பியிருந்தேன். ஆனால் அவள் இறங்கியவுடன் அப்பால் இறங்கி நின்ற என்னை வந்தடைந்தாள். நான் பெரிதும் அதிசயப்பட்டேன்.

"வாருங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவள் ஒரு குறுக்கு ஹோட்டின் வழியாகச் சென்றாள். நான் பழையபடி தூண்டில் மீன்போலச் சென்றேன். சிறிது தூரஞ்சென்ற பின், நான் எனது நெஞ்ஞஞுச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு அவளுடன் பேசத் தொடங்கினேன்.

"என்னை உனக்குத் தெரியுமா?"

"என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது, தெரியாத என்னோடு நீ எப்படிக் கூடிவரத் துணிந்தாய்?"

"நீங்கள் ஒரு மனிதன் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமி ல்லை." இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் நான் சிறிது உஷார் அடைந்தேன். அவள் ஒரு சாதாரணமானவள்லவள் என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.

"முன்பின் தெரியாத ஒரு மனிதனுடன் ஓரிளம் பெண்

புறப்பட்டு வருவாளா?"

"முன்பின் தெரியாத ஒரு பெண் அழைக்க ஒருவன் அவள் பின் நே புறப்பட்டு வருவானா? அவன் என்ன நிலையில் இருந்தான் என்பதையல்லவோ அறியவேண்டும்."

"அவனும் எந்த நிலையில் வந்தாள் என்பதையன்றோ அறிய வேண்டும்."

நான் சிரித் தேன். அவனும் சிரித் தாள். அவளின் சிரிப்பொலி, வெண்கலநாதம்போல எழுந்து என் நரம்புகள் எல்லாவற்றையும் கலகலக்கக்கூட செய்தது.

ஒரு தேநீர்க்கடை எதிரே தோன்றியது. அக்கடையை இருவரும் அடைந்தோம். அங்கே ஒரு நரைத்த கிழவர் இருந்தார். அவர் எங்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்றார். அவருடைய நரைத்த மீசையைப் பார்த்துச் சுவைத்துக் கொண்டே நாள் முழுவதும் பொழுது போக்கலாம். கார்த்திகைக் கொடியின் இலைமாதிரி அமைந்த அவருடைய இரண்டுபக்க மீசையும் எத்தனையோ கதைகளைச் சொல்லும். ஒரு பக்க மீசையில் ஒரு கையையும், சில சமயம் இரண்டு பக்க மீசைகளிலும் இரண்டு கைகளையும், போட்டாரானால், அச்செயலுக்கு வெவ்வேறு பொருள்களுண்டு. அவைகளைப் பற்றிப் பின்னர் கூறுகின்றேன்.

தெருவாற் போகிறவர்களுக்குத் தேநீர்க்கடை போலத் தோன்றுமேயெனினும், உள்ளே போனவர்கள் அதைத் தேநீர்க்கடை என்று நம்பமாட்டார்கள். ஒரு வாங்கு போடப்பட்டிருந்தது. அவ்வளவுதான்: எனினும் எங்களுடைய பசியைச் சிறிது தணிக்கக் கூடியதாக உலர்ந்த கோதுமை அப்பழும் வெளிப்புறத்திலும் பார்க்க உட்பழும் நன்கு கருமையடைந்த இரு பேணிகளில் தேநீரும் எங்களுக்கு அவர் கொடுத்து விட்டு, வலதுபக்க மீசையில் கையைப் போட்டுக்கொண்டு எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"நாங்கள் வேலை தேடி வந்திருக்கிறோம்" என்று அவள் சொன்னாள்.

"உங்களுக்கு என்ன வேலை தெரியும்?" என்று கிழவர் கேட்டார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், வலது கைக்கு ஓய்வு கொடுத்து இடதுகையை மற்ற மீசையில் போட்டுக் கொண்டார்.

"எனக்குத் தேநீர்க்கடைக்குரிய பலகாரங்கள் பண்ணத்

தெரியும்" என்று சொன்னேன். நான் சொன்னது உண்மையே யெனினும், நான் அவரோடு நீடித்து நின்று உழைக்கும் நோக்கமுடையவன்ஸன்.

"நான் கடையில் இருந்து செட்டாக வியாபாரம் பண்ணுவேன்" என்று அவள் சொன்னாள். கள்ளுக்கடையிலிருந்து வியாபாரஞ் செய்த பழக்கம் போலும் என்று எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். அவளுடைய பதிலைக் கேட்டதும், கிழவர் இரண்டு கைகளையும் மீசையிற் போட்டுவிட்டார். "உங்களைப் போன்ற ஒரு சோடியைத்தான் நெடுங்காலமாகத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றேன்." என்று அவர் மீசைகளை நன்றாக உருவிக் கொண்டு உள்ளதைச் சொன்னார். அதன் பின் அவர் ஊர் கேட்டார்: பேர் கேட்டார்: அவற்றுக்கெல்லாம் நாங்கள் சாதுரியமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டோம். அவற்றிலுள்ள பொருத்தம் பொருத்த வீணங்களைப் பற்றி அவர் கவலை கொண்டதாகவும் தெரியவில்லை.

நகரங்களிற் பலர் வேலையின்றி அலைகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் பற்றி எத்தனையோ பிரமுகர்கள் கண்ணீர்கூட விடுகிறார்கள். ஆனாற் கிராமங்களில், வேலை மனிதரைத் தேடித்திரிகிறது. ஒவ்வொரு கமக்காரனும் ஆள் துணையில்லாததால் தனது செய்கையைச் சுருக்கவேண்டியேற்படுகிறது.

எங்களை ஆதரித்த கிழவருக்குப் பெரிய ஒரு கமம் கிளிநொச்சியில் இருந்தது. கமத்தைச் செய்வதற்கு அவர் ஆளின்றித் தவித்தார். அத்தோடு தேநீர்க் கடை வேறு, நாங்கள் வேலை தேடி வருகிறோம் என்று சொன்னதும், நீண்டகால வரட்சிக்குப் பின் பெய்த பெருமழை போல், அவரை இன்பமடையச் செய்தது.

எங்கள் இருவரையும் கடையில் விட்டுவிட்டுத் தான் கமத்தோடு நிற்கலாம் என்ற யோசனையோடு கிழவர் எங்களை ஆதரித்தார். நாங்கள் சென்ற கைராசி, அன்று மாலை பதினைந்து பதினாறு வயது மதிக்கக்கூடிய ஒரு பையனும் வந்து வேலை விசாரித்தான். கிழவன் இரண்டு கைகளையும் மீசையில் போட்டுக்கொண்டதிலிருந்தே பதில் விளங்கிவிட்டது. ஆனால் அந்தப் பையன் தனக்குச் சம்பளம் தராவிட்டாலும் ஒரு கட்டு "பீடி" ஒரு நாளைக்குக் குடிக்கத்தர வேண்டும் என்று

கேட்டுக் கொண்டான். இது எங்களுக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாகத் தோன்றியது. ஆனாற் பின்னர், அவனுக்கு ஒரு நாளைக்கு ஒரு கட்டு "பீடி" போதாது என்று அறிந்து கொண்டோம்.

தனியே, அவருண்டு, அவர் தன் மீசையுண்டு என்று இருந்த கிழவரின் குடும்பம் அன்று பெரிதாயிற்று, நாங்கள் இருவரும் அந்தக் கடையைப் பெரிய "ஹோட்டல்" ஆக்கப்போகிறோம் என்றும், பீடியை ஒரு கைபார்க்கும் அந்தப் பையனும், தானும் கமத்திற் பொன் விளையச் செய்யப்போகி ஹோம் என்றும் அன்று இரவு அந்தக் கிழவர் கணக்கண்டிருக்கலாம். அன்றிரவு அந்தப்பையன், தனது ஆசைமுழுவதும் தீர் பீடியைப் புகைத்துத் தள்ளியிருக்கலாம். ஆனால் அன்றிரவுதான் நாங்கள் ஒருவரையொருவர் அறியப்போகிறோம் என்று கிழவருக்காவது, பையனுக்காவது தெரியப்போகிறதா?

7. ஒரு வித மயக்கம்

("இலங்கை அரசாங்கம், ஓவ்வொரு மாகாணங்களிலும் பிரதான இடங்களில் மதுபரிபாலனக் கந்தோரை அமைத்திருக்கிறது. கள் சாராயம் முதலியவற்றை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டு போகாமற் பார்த்துக் கொள்வதும், கள்ளமாகச் சாராயம் காய்ச்சுபவர்களைப் பிடித்துத் தண்டிப்பதும் இவர்களின் கடமைகளிற் சிலவாகும்.")

கிளிநொச்சியிற் சிறிய தேநீர்க்கடை வைத்திருந்த அந்தக் கிழவருக்கு, எனது பெயர் சுப்பையா என்று சொல்லி வைத்தேன். அவள் தனது பெயர் வள்ளியம்மை என்று சொன்னாள். அவள் என்னைப்போலன்றி உண்மையான பெயரையே சொல்லியிருப்பாள் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஒரு வேளை அவளுடைய உண்மையான பெயர் "வள்ளி" என்று இருக்கலாம்.

வள்ளியம்மை என்னிடமிருந்து பல வாக்குகளைப்

பெற்றபின் தனது பூர்வோத்திரங்களைச் சொன்னாள். வாக்கு என்பதைச் சுத்தியஞ் செய்து கொடுத்தேன் என்றாவது, வரங் கொடுத்தேன் என்றாவது கூறலாம். எனது சுத்தியத்தை அவள் எவ்வளவு தூரம் நம்பினாரோ தெரியாது. ஆனால் என்னால் அவளுக்கு ஒரு நன்மையுங் கிடைக்காவிட்டாலும், தீமையொ ன்றும் ஏற்படாது என்பது அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தி ருக்கும். தன்னோடு நான் நீஷ்த்து நிற்கமாட்டேன் என்பதையும் அவள் உணர்ந்திருப்பாள். அவள் என்மீது பொழிந்த காதல் வார்த்தைகளுக்கு நான் குறும்புத்தனமாகவும், இருபொருள் படும்படியாகவும் மறுமொழி சொன்னேன். ஆனால் சிலசமயம் அவளையே மணம் புரிந்து கொண்டு வாழ்க்கையை அங்கேயே கழித்தால் என்னவென்று யோசிப்பேன். அவளைப் போல என்மீது அன்பு கொண்டிருந்த ஒருவரையாவது, நான் அதுவரை கண்டதில்லை. அவளைத் திரிஸ்கரித்துச் செல்ல என்மனம் பெரிதும் வருந்தியது. அதே சமயம் அவளை என்னுடன் சேர்த்துக்கொள்ள என்மனம் பெரிதும் அஞ்சியது: அருவருத் தது.

வள்ளியம் மையின் தகப்பன் பெயர் சின்னக்குட்டி. சின்னக்குட்டியின் தொழில் கள் உற்பத்தி செய்து விற்பதாகும். சின்னக்குட்டியின் மனைவி இறந்துவிட்டாள். சின்னக்குட்டியும், மகனுமாகத் தனியே சீவித்தனர். எல்லாவிதமான உழைப்பாளிகளின் பணமும் சின்னக்குட்டியிடம் சேரவே, சின்னக்குட்டி ஒரு சிறிய பணக்காரன் ஆனான். இன்னொரு ஆளைச் சம்பளத்திற்கு வைத்துக் கள் உற்பத்தி செய்தான். அவன் ஒரு இந்தியன். புதிதாக இறக்குமதியானவன். அவன் பெயர் கறுப்பன்.

சின்னக்குட்டியின் தொழில் வளம் பெற்றுவருவதை மதுபரிபாலனப் பகுதியார் கவனித்து வந்தனர். "எங்களை ஒன்றும் கவனிக்கிறாய் இல்லை" என்று அவர்கள் வெளியாகச் சொல்லியும் பார்த்தனர். சின்னக்குட்டி அவர்கள் வார்த்தையை அவ்வளவுதாரம் சட்டைபண்ணவில்லை.

இலங்கை அரசினர் இலங்கையில் மதுவிலக்கைப் படிப்படியாகப் புகுத்தும் நோக்கமுள்ளனர். முதற்படியாகச் சாராயத்துள் தண்ணீர் கலந்து விற்றனர். இதுவரை அரசாங்கத்தின் இச் செயலைப் பாற்காரர்கள் பின் பற்றினதாகத்

தெரியவில்லை. அரசாங்கத்தின் இம்முயற்சி ஓர் எறியில் இரண்டு மாங்காய் விழுத்துவதை ஒக்கும். பொதுமக்களி டத்தில் மதுவிலக்கைப் புகுத்தினதாயுமிருக்கும். அதே சமயம் அரசாங்கத்தின் வருமானத்தை அதிகரித்ததாகவும் இருக்கும். இவ்வளவோடு அரசாங்கம் நில்லாது சாராயத்தின் விலையையும் இருமடங்காக்கிற்று. இச்செயல்களெல்லாம், உள் நாட்டிற் கள்ளமாகச் சாராயம் காய்ச்சுபவர்களின் தொழிலை ஊக்கப்படுத்தின. அதிகமாகக் காய்ச்சுச் சாராயம் பரவினது.

சின்னக்குட்டிக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து வந்த மதுபரிபாலனப் பகுதியார் ஒரு நாள் சின்னக்குட்டியின் வீட்டைப் படையெடுத்தனர். அவன் வீட்டில் ஒரு மூலையில் ஒரு போத்தலுக்குள் சிறிது காய்ச்சுச் சாராயமும் இருந்தது. குறிக்கப்பட்ட அளவுக்கு மேல் கள்ளும் அங்கே இருப்பில் இருந்தது. இப்படிப் பல குற்றச்சாட்டுக்களையும் போட்டுச் சின்னக்குட்டியை மதுபரிபாலனப் பகுதியார் வழக்கு வைத்தனர். சின்னக்குட்டிக்கு ஆறுமாதச் சிறை கிடைத்தது.

கறுப்பனும் வள்ளியும்தான் வீட்டில் எஞ்சினர். கறுப்பனின் பாரத்தில் எல்லாவற்றையும் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சின்னக்குட்டி சிறை சென்றான். வள் ளிக்கு மேலும் சோதனை காலம் ஏற்பட்டது. கறுப்பன் கள்ளை உற்பத்தி செய்து கொண்டுவந்து வைக்க, வள்ளி அவற்றை விற்றுப் பணமாக்கி வந்தாள். சீவியத்துக்குத் தட்டுப்பாடின்றி வாழ்க்கை கழிந்து வந்தது. ஆனால், சின்னக்குட்டியைப்போல எல்லோரையும் சமாளித்து நடத்த அவர்களால் முடியவில்லை. பொதுமக்கள் அவர்கள்மேல் அனுதாபப்படுவதற்குப் பதிலாக அகுயை கொண்டனர்.

ஒரு நாள் திடீரெனப் பொலிசார் தோன்றி கள்ளத் தோணியில் வந்தவனெனக் கறுப்பனை பிடித்துக் கொண்டு சென்றனர். இது சூரியன் அஸ்தமிக்கும் தருணத்தில் நடந்த விஷயம். அக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற வள்ளியம்மைக்கு உலகமே அஸ்தமித்து விட்டது. இனி அவள் தனது சீவியத்தைக் கழிக்கப் பணவருவாயுமில்லை. வீட்டில் ஒரு துணையுமில்லை. பேச்சு, உறவு ஒன்றுமின்றித் தன் தந்தையோடு பகையாயிருந்த தனது சிறிய தந்தையின்

வீட்டுக்குச் செல்லவும் அவள் மனம் விரும்பவில்லை. அழுதழுது அன்றிரவைக் கழித்தாள். அழுததுதான் மிச்சமேயன்றி ஒரு யோசனையும் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

தன்னிடமிருந்த பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, தூரதேசத்திற்குச் சென்று தொழில் செய்து பிழைப்போமென்று எண்ணினாள். அதிகாலை மூன்று மணியளவில் திருகோணம் வைக்கு ஒரு பஸ் செல்வது அவளுக்குத் தெரியும். அந்த பஸ் வண்டியை நினைத்துக்கொண்டு, தனது பொருள்களை மூட்டை கட்டி எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

வள்ளியம்மை பலருக்கும் கள் விற்றுப் பழகியமையால் சாதாரணமாக அவள் வயதுப் பெண்களிலும் பார்க்க உலக அறிவு மிக்கவளாகத் காணப்பெற்றாள். புதிய மனிதர்களின் மத்தியில் சமயோசிதமாகவும் இதமாகவும் நடந்து கொள்ள அறிந்திருந்தாள்.

ஹோட்டை நோக்கி வந்தவள் கள் விற்கும் கொட்டிலை ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்த்தாள். அதற்குள் ஒரு மனிதன் படுத்திருப்பதைக் கண்ணுற்றாள். சில சமயம் கறுப்பனை விடுதலை செய்திருப்பார்களோ என்று யோசித்தாள். இரவு நேரங்கழித்து, அவனை விடுதலை செய்திருக்க வேண்டுமென்றும், அவன் தன்னை எழுப்பாது வந்து படுத்திருக்க வேண்டுமென்றும் நினைத்தாள். உடனே அவள் உள்ளங்குளிர்ந்து. அண்மையிற் சென்று அவனைத் தொட்டு எழுப்பினாள்.

அங்கே படுத்திருந்தது கறுப்பனல்ல என்று உணருவதற்கு அவளுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. ஆபத்பாந்தவனாகிய இறைவனே அவ்வருவத்தில் வந்து படுத்திருப்பதாக அவளுக்குத் தோன்றியது. நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்ற தனது திட்டப்படி அவனையும் இழுத்துக் கொண்டு பஸ்ஸுக்கு விரைந்தாள். அவனும் அவளுக்கென்று ஒரு ஏமாந்த சோணகிரியாக இருந்தான்.

தினர் திடீரென நிகழ்ந்த பல மாற்றங்களினாற் சிந்திக்கும் சக்தியற்றிருந்த அவள் - நான் - அவனைப் பின் தொடர்ந்ததில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை. சீவியத்தில் மிக நெருங்கிய பெண்ணின் தொடர்பு, அவள் எதிர்பாராத விதமாக எனக்கு ஏற்பட்டது. அதனாலும் எனக்கு ஒருவித மயக்கம்

ஏற்பட்டது. நடந்தவைகள் ஓவ்வொன்றும் கனவோ நனவோ என்றும் என்னால் உணர முடியாமலிருந்தது.

கனவுலகத்திலிருந்து மீள - எனது சிந்தனா சக்தி பழைய நிலையை அடைய - ஏறக்குறைய ஒருவாரமாயிற்று. அதுவும் சில சமயத்திலேயே தெளிவாக இருந்தது. வள்ளியம் மையருகில் இருக்கும் பொழுது, மயக்க நிலையிலேயேயிருந்தேன்.

தெளிந்த நிலையிலேயோ, மயக்க நிலையிலேயோ ஒரு நாள் - ஒரு வாரத்தின் பின் - அவளை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டேன். நான் அதுவரையுஞ் செய்ததுதான் சரியோ அல்லது அப்பொழுது செய்வதுதான் சரியோ என்று எனக்குத் தோன்றாமலிருந்தது. ஒரு நேரம் நான் பேதை போல எனக்குத் தோன்றும். ஒரு சமயம் நான் பெரிய புத்திசாலிபோல எனக்குத் தோன்றும். புத்திசாலியுமன்று: பேதையுமன்று: நான் ஒரு சாதாரண மனிதன். சந்தர்ப்பங்கள் என்னை இவ்விதம் ஆக்கிவிட்டது என்று ஒரு சமயம் யோசிப்பேன். இக்கேள்விகளுக்கு எனக்கு இன்றுவரை பதில் தெரியாது.

வெங்கலத் தம்பி குளத்தில் நான் இறங்கிச் சென்ற பொழுது, கற்பழிக்கப்பட்ட பெண் தனது பெற்றோர் வீட்டுக்குச் செல்வதுபோலச் சென்றேன். எதிர்ப்படுகின்ற ஓவ்வோர் மரமும், கல்லும், மனிதனும் என்னைப் பார்த்துப் பரிகசிப்பது போல எனக்குத் தோற்றியது. இது எவ்வளவு தூரம் பிரமையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், என்னைக் கண்ட மனிதர்கள் என்னைப் பார்த்துக் குசுகுசுப்பதை நான் கண்டேன். என்னைக் கண்டவுடன், "எப்படிச் சுகம்?" என்று உபசாரத்திற்குக் கூட ஒருவரும் விசாரிக்கவில்லை. எல்லோரும் ஒதுங்கிப் போனார்கள். நான் சமூகத்திற்கு உதவாத மனிதன் போல அவர்கள் நடந்தார்கள். இத்தனைக்கும் நடந்த சம்பவங்கள் ஒன்றாவது அவர்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

கந்தொயாசிவத்திடம் முதலிற் சென்றேன். எனது இடத்திற்கு இன்னொருவரை வைத்துவிட்டார்கள் என்று கந்தையாசிவம் சொன்னபொழுது, என்னையும் மீறி எனது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வந்து விடும் போலிருந்தது. அதை

அவன் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. "ஒரு மனிதன் என்னதான் அல்லல் இருந்த போதிலும், வீவுக்குக் கூட விண்ணப்பிக்காமல் வந்தேன் போனேன் என்று எழுதாமல் நின்றால் யார்தான் மன்னிப்பார்கள். நீ உத்தியோகத்தைக்கை விட்டுப் போய் விட்டாய் என்று தானே அர்த்தம்" என்று மேலும் நான் செய்த தவறுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போனான்.

எனது தாய்க்குச் சுகமில்லை என்று மறுமொழி வந்து, நான் சென்றதாகக் குமாரி இரங்சிதம் அங்கே எல்லோருக்கும் சொல்லி வைத்தாள். அவளை நான் அவமரியாதைப் படுத்திய போதிலும் அவன் இவ்விதம் கூறியது எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது. புதிதாக எனது உத்தியோகத்திற்கு வந்த மனிதரும் விதானையார் வீட்டிற்றான் இருப்பதாகவும் அறிந்தேன். நான் அங்கே போக விரும்பவில்லை. மேலே என்ன செய்வதென்று எனக்குத் தோன்றுவில்லை.

நான் வந்திருப்பதைக் கேள்வியற்றுக் குமாரி இரங்சிதம் அங்கே வந்திருந்தாள். அவளின் வருகை எனக்கு இன்னும் வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் நான் எதிர்பார்த்தது போல, அவன் என்னைக் குறை சொல்லவேமில்லை, கோபிக்கவுமில்லை. பழைய மாதிரி இன்முகத்துடனேயே என்னோடு சம்பாஷித்தாள்.

எனக்கு உத்தியோகம் போய்விட்டது. அவனுக்கு உத்தியோகம் உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற்கு நகர மருத்துவத் தாதியாக அவளை மாற்றப்பட்டிருந்தது.

நான், அன்று சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அவளை விட்டு அகன்றதற்கு ஒரு காரணம் கற்பித்துச் சொல்ல முற்பட்டேன். அவன் இடைமறித்து "நீங்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லவேண்டாம். எனக்கு எல்லாம் தெரியும். எல்லாம் பின்னர் சொல்லுகிறேன் நீங்கள் உத்தியோகம் போய்விட்டதென்றும் கவலைப்பட வேண்டாம். இதிலும் பார்க்க உயர்ந்த உத்தியோகம் நான் உங்களுக்குத் தேடித் தருகிறேன்" என்று உறுதி கூறினாள்.

8. உரைகல்

("இலங்கை அரசாங்கம் கிராமங்கள் தோறும் ஜக்கிய பண்டகசாலைகளை அமைத்து, அவைகளைப் பரிசோதிக்கப் பரிசோதகர்களையும் அமர்த்தியிருக்கிறது. கிராமவாசிகள் ஒவ்வொருவரும் பண்டகசாலையின் பங்காளிகள் ஆவர். அவர்கள் தங்களுக்குள் ஒரு நிருவாக சபையைத் தொரிவர். அந் நிர்வாகசபை ஒரு மனேச்சரை நியமித்துப் பண்டகசாலையை நடத்தும். பண்டகசாலையின் இலாபம், பொருள் வாங்குவதற்குத் தக்கபடி அங்கத்தவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படும். இன்றுபண்டக சாலைகள் அவ்வவ் ஊரிலுள்ள மனிதர்களின் குணாகுணங்களை அறிவுதற்கேற்ற உரைகல்லாகவும் விளங்குகின்றன.")

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அரசினர் உத்தியோகத்தர்கள் சேந்து ஒரு ஜக்கிய பண்டகசாலையை ஸ்தாபித்து நடத்தி னார். அப்பண்டகசாலை கல்வியறிவுள்ள பெரியோர்களை மாத்திரம் அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டிருந்தமையால், ஏனைய பண்டகசாலைகளுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக விளங்கும் என்று ஆரம்பத்தில் எதிர்பார்க்கப் பெற்றது. ஆனால் நடைமுறையிற் பார்த்தபொழுது மேற்சொன்ன கருத்திற்கு எதிராகவே பலனளித்தது.

இப்பண்டகசாலையின் தலைவர் உதவி அரசாங்க ஏஜன்டு. காரியதாரிசி ஒரு காரியாதிகாரி. தனாதிகாரி ஒரு சுகாதார உத்தியோகத்தர். இப்பண்டகசாலை ஜயாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் நஷ்டமடைந்திருந்தது. அப்பண்டகசாலையைச் சீராக இனிமேலாவது நடத்தவேண்டுமென்ற நோக்கத்தினாலேயோ, குமாரிஇருஞ்சிதத்தின் முகத்தை மறுக்க மாட்டாத் தன்மையினாலேயோ என்னை அதன் பின் மனேஜராக வைத்தார்கள். பழைய பட்டப் பெயர்களெல்லாம் மறைந்து

என்னை இப்பொழுது எல்லோரும் "மனேஜர்" என்று அழைத்தார்கள்.

குமாரிஇரஞ்சிதத்தின் மதிப்பு யாழ்ப்பாணத்தில் மிக அதிகம். பெரிய பெரிய உத்தியோகத்தர்கள் அவளை நன்கு மதித்தனர். சுருக்கமாகச் சொன்னால் பெரிய உத்தியோகத்தர்களைல்லாம் அவளுடைய நட்பைப் பெறத் துடித்தனர். அரசாங்க ஏஜன்டர். நீதிபதிகள் முதலிய எல்லாப் பகுதிப் பெரிய தலைவர்களும் அவளோடு நன்கு பழக்கமாயிருந்தனர்.

"வரப்புயர நீருயரும்," என்பது போலக் குமாரி இரஞ்சிதத்தின் புகழ் உயர உயர எனது மதிப்பும் உயர்ந்து வந்தது. படியாத தன் மகனுக்கு உத்தியோகம் தேடும் தந்தையர், உத்தியோகமாயிருக்கும் ஒருவனுக்கு மாற்றம் விரும்பி வருவோர், இத்தகைய எல்லோரும் என்னை நோக்கி வந்தனர். நான் குமாரிஇரஞ்சிதத்தைப் பிடிக்க குமாரிஇரஞ்சிதம் குறித்த மேலதிகாரியைக் கண்டு காரியத்தை நிறைவேற்றுவாள். இவ்வகையில் நான் சிறிது வருமானம் அடைந்த போதிலும் நான் பெற்ற புகழ்மாலையே அதிகம். "நாவசைய நாடசையார்" என்பதற்கியைய எனது வாழ்க்கையும் இருந்தது. புத்தகாலத்திற் கிடைத்தற்காரிய இலங்காச்சேலை, பாற்பேணி, மாசென்னும் மாசற்ற கருவாடு, இத்தியாதி சாமான்களுக்காகப் பெரிய பெரிய உத்தியோகத்தர்களைல்லாம் என்னை, இரகசியமாகப் பேட்டி கண்டனர். அல்லது குமாரி இரஞ்சிதத்தைக் கண்டனர். அவர்களுடைய பண்டகசாலை: அவர்களுடைய முதல்: நான் அந்நியன், கூலிக்கு வேலை செய்யவன். என்னை மன்றாடுகிறார்கள். ஒருவரிலும் பார்க்க ஒருவர் கூடுதலான சகாயம் பெறவேண்டும் என்னும் குறுகிய நோக்கம், எனக்குச் சர்வ அதிகாரங்களையும் அளித்தது. படித்தவர்களாம் படித்தவர்கள்.

முடிகுடா மன்னன் போல நானும், இராணி போலக் குமாரிஇரஞ்சிதமும் அங்கே வாழ்ந்து வந்தோம். இக்காலத்தில் நானும், குமாரிஇரஞ்சிதமும் கார் ஓட்டப் பழகிக்கொண்டதும், அனுமதிப் பத்திரிம், பெற்றதும் குறிப்பிடத்தக்க விஷயம்.

ஓரு நாள் மாலை குமாரிஇரஞ்சிதம், புதிதாக வந்த இளைஞராகிய சுகாதார வைத்தியரோடு கீரிமலை ஸ்நானம் செய்யப் போனவள் அன்று இரவு திரும்பிவரவில்லை. நான்

அதிக நேரம் அவளுக்காக காத்து இருந்துவிட்டுப் படுக்கை-க்குச் சென்றுவிட்டேன். மறுநாள் குமாரி இரஞ்சிதம் எனக்கு ஒரு புதிய விஷயத்தைக் கூறினாள்.

"நாங்கள் ஒரு கார் வாங்க வேண்டும். நேற்று அந்த டொக்டரின் காரில் கீரிமலைக்குப் போனேன். அவர் திரும்ப என்னை அழைத்துப் போக வருவதாகக் கூறி வரவில்லை. காலையில்தான் வந்தார். நாங்கள் ஒரு கார் வைத்திருந்தால் அவரை இவரைப் பார்க்கத் தேவையில்லை" என்று குமாரி இரஞ்சிதம் என்னிடம் கூறினாள்.

அடுத்த மாதம் ஒரு புதிய "மொறிஸ் மைனர்" கார் வாங்கப் பெற்றது. அந்தக் கார் என்னுடையதோ குமாரி இரஞ்சிதத்தினுடையதோ என்று ஒருவருக்குந் தெரியாது. எங்களுக்கே தெரியாது. ஆனால் அந்தக் கார் யாருக்குச் சொந்தம் என்று உணர்க்கூடிய ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

ஜக்கிய பண்டகசாலையின் வருடாந்தக் கணக்கெடுப்பின் முடிவில் எல்லாமாகச் சேர்ந்து, பன்னீராயிரம் ரூபாய் நஷ்டமெனக் காணப்பெற்றது. என்னைப் பொலிஸ்காரர் பிடித்துக் கொண்டுபோய் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். இம்முறை நான் மீளமாட்டேன் என்று எனக்குத் திட்டமாகத் தெரிந்தது. இது பெரிய உத்தியோகத்தர்களின் கடை. அவர்கள் என்னைச் சும்மாவிடப் போவதில்லை. குமாரி இரஞ்சிதமும் என்னை வந்து பார்க்கவில்லை. "மொறிஸ் மைனர்" காரில் ஓடித் திரிகிறாள் என்று கேள்விப்பட்டேன்.

என்னைப் பலிகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று முன்னர் ஒருநாள் தனதுறவினர் யாருக்கோ சொன்னாள் அல்லவா? அது கடைசியில் உண்மையாகியே விட்டது. தான் என்னைப் பலிகொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னது ஏன் என்று அவள் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

வெங்கலத்தம்பி குளத்திலிருந்து நெல்லு மூட்டைகளைத் தனது இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லக் குமாரி இரஞ்சிதம் ஒரு திட்டமிட்டிருந்தாள். அதற்கு விதானையார் உத்தரவுப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும். விதானையார் தனது மகனுக்கு மாப்பிள்ளையாக என்னை ஒழுங்கு செய்து தந்தால்தான் வருடாவருடம் ஒரு தொகை நெல் கொண்டு போக ஒழுங்கு செய்வதாகக் குமாரி இரஞ்சிதத்தோடு

பொருத்தம் செய்திருந்தார். பல கெட்டித்தனங்கள் இயற்கையாக என்னிடம் அமைந்திருக்கிறதாம். அவைகள் எல்லாம் மங்கி மழந்து காட்டுப் பிரதேசத்தில் வீணாவதைக் குமாரி இரஞ்சிதம் விரும்பவில்லை. அதனாற்றான், என்னைப் பலிகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறதேயென்று குமாரி இரஞ்சிதம் யாருடனோ சொல்லி வருத்தப்பட்டாள். நான் மறைவில் நின்று கேட்டு விட்டு, வித்தியாசமாக விளங்கி, இரவோடு இரவாக மணல் ஏற்றிவந்த லொறியில் ஏறி மறைந்தேன்.

குமாரி இரஞ்சிதம் சொன்ன சமாதானத்தை நான் அந்நேரம் பூரணமாக நம்பினேன். இப்பொழுது என்னை உண்மையாகப் பலிகொடுத்தபொழுதுதான் எனக்கு விஷயம் விளங்கியது. என் வாழ்க்கையில் முன்னுமில்லாமற், பின்னுமில்லாமல் இடையில் சிலநாள் வந்து சந்தித்த அந்த வள்ளியம்மையோடு வாழ்ந்திருந்தாலும் எவ்வளவு கவலையற்ற வாழ்க்கையாக இருந்திருக்கும். இப்பொழுது சூடசென்றாலும் அவளைன்னை அன்போடு வரவேற்பாள் என நினைக்கிறேன். ஆனால் அவளுடைய தந்தைபோல நானும் சிறைக் கம்பிகளை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டியல்லவா இருக்கிறது.

நான் இவ்வாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது எங்கள் "மொறிஸ் மென்றீ" கார் வந்து நின்றது. சந்திரனைக்கண்ட அல்லி மலர்கள் தானே மலர்வது போன்று, குமாரி இரஞ்சிதத்தைக் கண்டவுடன் நான் இருந்த அறைக் கதவுகள் தானே திறந்தன. குமாரி இரஞ்சிதத்தின் கண் வீச்சுக்கு மானிட ஜென்மங்களே மண்டியிடும்பொழுது, வெறும் மரக்கதவுகள் எம்மாத்திரம்! அடுத்த கணம் நானும் குமாரி இரஞ்சிதமும் எங்கள் காரில் ஒய்யாரமாக மிதந்து சென்றோம். இதுவரை நான் அவளைப் பற்றி நினைத்தது எவ்வளவு தப்பிதம் என்று எனக்கு அப்பொழுது தோன்றியது. குமாரி இரஞ்சிதத்தின் செல்வாக்கினால் என்மீது எவ்வித குற்றமுமின்றித் தப்பினேன்.

எனக்கும் குமாரி இரஞ்சிதத்துக்கும் ஒரேயோரு பொருத்தம் மாத்திரம் இருக்கிறது. எனக்கு ஒரு வீழ்ச்சியேற்பட்டால், குமாரி இரஞ்சிதத்திற்கு ஒரு உயர்ச்சிஏற்படும். இப்பொழுது குமாரி இரஞ்சிதத்தின் உத்தியோகம் உயர்ந்தது. மருத்துவத் தாதிகளைப் பயிற்றும் கலாசாலைக்கு அதிபதியாக அவள் நியமிக்கப்பட்டாள். அதனால் அவள் கொழும்புக்கு மாறிச் செல்ல வேண்டியேற்பட்டது.

அவனுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்த பிரசித்திபெற்ற பிரியாவிடை வையவத்தில் ஒரு வாய்த்துடுக்குள்ள பண்டிதர் சில வார்த்தைகள் கூறினார். அவர் கூறிய வார்த்தைகள் எனக்கும் குமாரிஇருஞ்சிதத்திற்கும் முள்போல் தைத்தன. அவர் மீது பழிவாங்க நினைத்தோம். எனினும், அவ்வுரைவிட்டு நாங்கள் செல்வதாற் பிழைத்துப் போகட்டும் என்று வாளாவிருந்தோம்.

"காட்டு மிருகங்களெல்லாம் ஓரே உருவத்தையும் ஓரே குணத்தையும் பொருந்தியன. மனிதர்களும் ஓரே உருவத்தைப் பெற்றிருந்த போதிலும், காட்டு மிருகங்களிலும் கேவலமான குணத்தைப் படைத்தவர்களுமிருக்கிறார்கள். அவர்களை நாம் சாதாரணமாகப் பிரித்தறிந்துகொள்ள முடியாது. பொன்னிற் கலப்பிருக்கிறதா என்று கல்லில் உரைத்துப் பார்க்கிறோம். மனிதரை உரைத்துப் பார்க்க ஒரு கல்லில்லையே. இக் குறையை ஓரளவு இவ் ஜூக்கிய பண்டகசாலைகள் நீக்குகின்றன. ஜூக்கிய பண்டகசாலையில் மனிதரை உரைத்து வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் வாசித்துக் கொள்ளுங்கள். உலகில் என்ன அநீதி நடந்தாலும் தானுண்டு. தன் தொழிலுண்டு என்று ஒதுங்கிப்போவோர், அநீதிகளைக் கண்டு மனம் பொறுக்காது அவசரப்பட்டுக் காலை வைத்துப் பின் வருத்தப்படுவோர், பொதுச் சொத்தைத் தெருவிற்கேங்காய் என நினைப்போர், காரியம் நடந்தாற் சரியென நினைப்போர் என்றிவ்வாறு அவ்வுரை கல் மனிதரைப் பகுத்துக் காட்டும். ஓவ்வொருவரையும் சாதாரணமாகப் பார்க்கும் பொழுது? ஆகா! என்ன அருமையான மனிதன் என்று 'சொல்லத் தோன்றும். இப்படி ஓவ்வொரு உரைகல் சந்தித்தாற்றான் அவர்களின் சுயரூபத்தை அறியலாம். சாதாரணமான மனிதர்கள் போன்று பஸ் வண்டிக்குக் காத்துக் கொண்டு நிற்கும் ஜனங்கள் பஸ் வந்ததும், மிருகங்கள் போன்று ஒருவரையொருவர் இடறி விழுத்துவதைத் தினமும் காணலாமே."

இது பண்டிதரின் பேச்சின் சுருக்கம். சபையில் இருந்த ஓவ்வொருவரையும் அவர் பேச்சு சுட்டியது போலிருந்தது.

9. இலட்சியவாதிகள்

("இலங்கை அரசாங்கம் மாதம் நானுறு ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட உத்தியோகத்தர்களின் நியமனங்கள், மாற்றங்கள் ஆகியனவற்றை நடாத்துவதற்குப் பகிரங்கச் சேவைச் சபையினர் என மூவரை நியமித்திருக்கிறது. இச்சபையினரை இலங்கையின் மேன்மை தங்கிய தேசாதிபதி அவர்கள் நியமிப்பார். இச்சபையினர் முற்றிலும் சுதந்திரமாக நடந்து கொள்வார்கள்.")

குமாரி இரஞ்சிதம் கொழும்புமாநகரில் தாதிகள் பயிற்சிக் கல்லூரியின் தலைவியாக நியமிக்கப்பெற்றதும், நானும் அவளுடன் சென்றேன். நான் அவளுடைய "கார்"ச்சாரதி போலவும், காரியதரிசி போலவும், உற்ற நண்பன் போலவும், சகோதரன் போலவும், காதலன் போலவும் விளங்கினேன்.

நாங்கள் கொழும்பிற் கல்லூரித் தலைவி வசிக்கும் பெரிய பங்களாவில் கிருகப்பிரவேசம் செய்ததும், எங்களுடன் கூடக் குமாரி இரஞ்சிதத்தின் தாயும், ஒரு ஜந்து வயதுச் சிறுவனும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தச் சிறுவன் தனது காலஞ்சென்ற சகோதரியினதும், புருஷனினதும் புத்திரன் என்று குமாரி இரஞ்சிதம் எல்லோருக்கும் சொன்னாள். அவன் அவளுடைய புத்திரனே என்றும் அவளுடைய புருஷன் தற்காலை செய்து இறந்துவிட்டானென்றும் உலகத்திற் பேசிக் கொண்டார்கள் என்று நான் முன்னர் சொன்னது உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். உலகத்தின் கதை உண்மையோ? அவளின் கதை உண்மையோவென்று எனக்குத் தெரியாது.

அவளின் போக்கைப்பற்றியோ, அவளின் வரலாற்றைப் பற்றியோ நான் அறிந்துகொள்வதற்கு அவள் எனக்குச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்கமாட்டாள்.

எனக்குச் சிறிது சுகவீனமென்றால் துடி துடிப்பாள்: இல்லாத உபசாரம் எல்லாம் செய்வாள். அல்லாத வேளையில்

எந்நேரமும் அலுவலும் ஒட்டமுமாக இருப்பாள். ஆறுதலாகச் சம்பாஷிக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்தால், "நீங்கள் எனக்காக எவ்வளவு கண்டப்படுகிறீர்கள். உங்களுக்கு நான் எனது கடமையை எப்பிறப்பிலும் ஈடுசெய்ய முடியாது. நீங்கள் எனக்குக் கிடைத்தது ஏதோ முற்பிறப்புப் பயன்" என்று பல கூறி என்னை மயக்கிவிடுவாள். அந்த மயக்கத்தில் நான் கேட்கவேண்டுமென்றிருப்பதை மறந்து விடுவேன்.

வேறு பெரிய வாலிப் உத்தியோகத்தர்களோடு அவள் உலாவித் திரிவதைக் காண எனக்குப் பெரிய பொறுமையா யிருக்கும். என் உள்ளங் கொதிக்கும். ஆனால் அடுத்த கணம், அவள் கூறும் அன்பான வார்த்தை எல்லாவற்றையும் தணித்துக் குளிரச் செய்துவிடும். என்னைவிட்டு ஒருபோதும் சாப்பிடமாட்டாள். நான் சிறிது குறையச் சாப்பிட்டாற் சினாங்கு வாள். இந் நியாயங்களினாற்றான் அவள் காதலன் போலவும் இருந்தேன் என்று சொன்னேன். ஆனால் நாங்கள் இருவரும் காதலைப் பற்றியாவது, கல்யாணத்தைப் பற்றியாவது ஒரு நாளும் பேசியதில்லை.

தனக்கு அந்தப் பெரிய உத்தியோகம் கிடைத்த விதமும், தன்மீது மையல் கொண்டு திரியும் பெரியவர்களின் போக்கையும் பற்றி என்னிடம் சொல்லிச் சிரிப்பாள். சுருக்கமா கச் சொன்னால் அவள் எனக்குச் சொல்லாத இரசகியமே யில்லை என்று கூறலாம். ஆனால், ஒரு நாளாவது எங்கள் விவாகத்தைப் பற்றி அவள் பேசவில்லை. நான் ஒரு உத்தியோகமும் இல்லாமலிருந்தமையால் அப்பொழுது அதைப்பற்றி பேச நான் துணியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்திற் பண்டகசாலை மனேஜராக நான் இருந்தபொழுது, கச்சேரிச் சிறாப்பரின் மகளை எனக்குச் சிலர் பேசி வந்தார்கள். கிட்டத்தட்ட எல்லாமாக இருபதினாயிரம் ரூபாயளவில் சீதனம் கொடுக்கவும் முன் வந்தார்கள். எனக்கு மனத்தினுள்ளே மிகுந்த விருப்பமிருந்தபோதிலும், சம்மதம் கூற மனந்துணியவில்லை. என்னை அங்கே மனேஜராக்கி மற்றையோர் மதிக்கச் செய்தது குமாரிஇருஞ்சிதம். அங்ஙனமிருக்க அவளைக் கேளாது நான் எப்படி வேறு விவாகத்திற்குச் சம்மதிக்கலாம். அன்றியும் அவளின் எழில் முகமும் வாள் விழிகளும் என்னை விடுமா?

கச்சேரிச் சிறாப்பர் பண்டகசாலை நிருவாக சபையுள் ஒரு உறுப்பினராவர். அவருடைய விவாகத்திற்குச் சம்மதிக் காததும், நான் விரைவிற் பிடிபடுவதற்கு ஒரு காரணமாகும்.

அந்தச் சந்தர்ப்பங்களெல்லாம் சென்றுவிட்டன. இன்று வரை அவள் விவாக விஷயத்தைப்பற்றி மௌனம் சாதித்து வருகிறானோ. இளவுயதினரான நாமிருவரும் ஞானிகள் போன்று சீவித்து வருவது எவ்வளவு அதிசயம். என்னைப் பொறுத்தவரை அதிசயம் ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில், நான் வாலிபனாயிருந்த போதிலும், மன உறுதி தளர்ந்தபோதிலும் என்னாற் செய்யக் கூடியதொன்றுமில்லை. அவள் ஒரு அதிசயப் பிறவி என்றே கூற வேண்டும். அவளுடைய இலட்சியம் என்ன? குறிக்கோள் என்ன? ஒன்றும் புரியாத புதிராக இருந்தது.

குமாரி இரஞ்சிதத்தோடு நேரெதிராகப் பகைக்க இதுவரை யாரும் துணிந்ததில்லை. ஆனால், அதிசயப்படக் கூடியதாக ஒரு மனிதன் இப்பொழுது தோன்றினான். வல்லிபுரம் அப்புக்காத்து என்று ஒருவர் அப்பொழுது பாரானுமன்ற அங்கத்தவராயிருந்தார். அவர் தாதிகள் பயிற்சிக் கல்லூரி க்குத் தலைவியாகக் குமாரி இரஞ்சிதத்தை என்ன தகுதி கொண்டு நியமிக்கப்பெற்றது: அவளை விடத் தகுதியானவர்கள் கிடைக்கவில்லையா? ஊர் பேர் கூடச் சரியாகத் தெரியாத ஒருத்தியைவைத்த காரணம் என்ன? என்று பல கேள்விகளைப் பாரானுமன்றத்தில் கேட்டார். ஆனால் "அது பகிரங்க சேவைச் சபையினருடைய வேலை"யென்று மந்திரிமார் சொல்லிக் கடத்தி விட்டனர். வல்லிபுரம் அப்புக்காத்துவின் செயல் எங்களுக்குப் பெரிய அவமானமாயிருந்தது. அவரைப் பழி வாங்க வேண்டுமென்று நானும் இரஞ்சிதமும் திட்டமிட்டோம்.

தாதிகள் பயிற்சிக் கல்லூரியிற் கல்வி பயிலும் தாதிகளின் உறவினர் சில சமயம் அவர்களைத் தரிசிக்க வருவார்கள். தாதிகளின் காதலர்களும் உறவினர் என்று சொல்லிக் கொண்டு வருவார்கள். இச் சம்பவம் அதிகமாக நிகழும். சில தருணங்களில் காதலர் வந்து அவர்களை அழைத்துச் சென்று, பின் திரும்பக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள். இவற்றைத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் சிலசமயம் நாங்கள் அனுமதிப்பதற்குண்டு.

வல்லிபுரம் அப்புக்காத்து ஒரு தாதிப் பெண்ணுடன் காதல் என்றும், அவளை அழைக்க அங்கே வருவதை நாங்கள் தடுத்து விட்டதனாற் பாராளுமன்றத்திற் புகார் சுறுளார் என்றும் ஒரு கதையைக் கட்டிவிட்டோம். இது அவருக்கு நாங்கள் முதலிற் செய்தது, ஆனால், அவரை நாங்கள் இம்மட்டோடு விடவில்லை.

எந்த வீண் கதையை நாங்கள் அவர்மீது புனைந் தோமோ அதே கதை ஒன்று உண்மையாக நடந்துவிட்டது. காதலர்கள் விஷயத்தில் எல்லோரும் கண்ணியமாகவும் கருணையாகவும் நடந்துகொள்வார்கள். ஆனாற் காதலர்கள் தங்கள் ஒரேயொரு இலட்சியம் நிறைவேற வேண்டுமென்று விரும்புவார்களேயன்றி மற்றவர்கள் மீது கருணையாகவோ கண்ணியமாகவோ நடந்துகொள்ளமாட்டார்கள்.

ஒரு காதற் சோடியின் நாடகத்தாற் குமாரிஇருஞ்சிதமும் தனது உத்தியோகத்தையே துறக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. "ஆற்றங்கரையில் மரமும், அரசறிய வீற்றிருந்த வாழ்வும்" என்று பாடிக்கொண்டே குமாரி இருஞ்சிதமும் நானும் அரசினர் பங்களாவைக் காலி செய்தோம்.

10. உத்தியோகம் பறந்த கதை

("இலங்கையிற் கல்விப்பகுதியின் காரியாலம் கொழும்பிலும், ஒன்பது மாகாணங்களிலும் ஒன்பது கிளைக் காரியாலயமும் இருக்கின்றன. மாகாண கிளைக் காரியாலயங்களுக்கு அவ்வப் பகுதியில் அரசினர் பாடசாலைகளுக்குத் தற்காலிக ஆசிரியர் களை நியமிக்கும் உரிமையுண்டு. ")

குமாரிஇரஞ்சிதத்தின் உத்தியோகம் பறந்த விஷயம் ஒரு தனிக்கதை. அதைச் சொல்லி முடித்துவிட்டுப் பின்னர் அதன்பின் நடந்த சம்பவங்களைச் சொல்லுகிறேன்.

சுவர்ணலிங்கம் என்பவர் மத்திய மாகாண வித்தியா கந்தோரில் ஒரு இலிகிதர். சுவர்ணலிங்கம் தனது சொந்த ஊராகிய யாழ்ப்பாணத்தில் நிற்கும்பொழுது, யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் வைத்து, கனகாம்பரம் என்னும் கன்னிகையோடு அறிமுகமானான்.

கனகாம்பரம் ஒரு உத்தியோகமில்லாத ஆசிரியை, உத்தியோகம் தேடிக்கொண்டு திரிந்தார். கனகாம்பரமும், தாயும், சுவர்ணலிங்கமும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பருத்தித்து ரைக்குச் செல்லும் பஸ்ஸுக்குக் காத்துநிற்கும்பொழுது ஒருவருக்கொருவர் பழக்கமாயினர்.

உதட்டுக்கும் நகங்களுக்கும் பூசிய சாயமும், நெற்றி யிலிட்ட வால்வெள்ளி போன்ற திலகமும், இரையெடுத்த பாம்புபோலப் பின்னி விட்ட கூந்தலும், இத்தியாதி அலங்காரங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து, "நீங்களும் பருத்தித்துறை பஸ்ஸுக்காகவா நிற்கிறீர்கள்? என்ற ஒரு கேள்வியைக் கனகாம்பரத்தின் மீது, சுவர்ணலிங்கத்தை வீச்சு செய்தன. அதற்கு மறுமொழியாகக் கனகாம்பரத்தின் ஒரு பரந்த கண்வீச்சும், அவளின் தாயின் "ஓம் தம்பி" என்ற கீழ்ப்படிவான பதிலும், அவன் உற்சாகத்தை மேலும் தூண்டின.

அவர்களின் அந்தச் சந்திப்பு, கனகாம்பரமும் சுவர்ண லிங்கமும் விரும்பியபடி பலனை அளித்தது. சுவர்ணலிங்கம் தனது லீவு முடிந்து மத்திய மாகாண வித்தியா கந்தோருக்குச் செல்லும்பொழுது, கனகாம்பரத்தையும், தாயையும் அழைத் துக் கொண்டு சென்றான். அனுராதபுரத்தில் அரசினர் பெண் பாடசாலையிற் கனகாம்பரத்திற்கு ஒரு உத்தியோகத்தைச் சுவர்ணலிங்கம் எடுத்துக் கொடுத்தான். பெண்பாடசாலையில் துணை தேவையில்லாதிருக்கவே, தாயார் ஊருக்குத் திரும்பி விட்டார்.

கனகாம்பரத்தின் உத்தியோக வாழ்க்கை வெகு கச்சிதமாக நடந்தது. வித்தியா கந்தோரில் உள்ளவர்கள் கனகாம்பரத்துக்கு வேண்டியவர்கள் என்று கதை பற்பியமையால் எல்லோரும் அவளோடு மதிப்பாக நடந்தார்கள். சுவர்ணலிங்கம், சந்தர்ப்பம் வாய்க்குந்தோறும் கனகாம்பரத்திடம் வந்து போவான். கடிதப் பொக்குவரத்தும் நடந்து வந்தது. கனகாம்பரம் தனது விவாகமும் ஒப்பேறினதற்குச் சரியெனவே நினைத்து நடந்து வந்தாள். இந்த அதிர்ஷ்டங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தனது அழகொன்றே காரணம் என்று தற்பெருமை அடைந்தாள்.

சுவர்ணலிங்கம், பள்ளிக்கூட ஆசிரியைகளுடன், வித்தியாகுதி இலிகிதனாகிய தான் காதல் புரிந்து கள்ள நட்பு வைத்துக்கொள்வதை ஒரு உரிமைபோல் கருதினான். வைத்தி யர்களுக்குத் தாதிகள் போலத் தங்களுக்கு ஆசிரியைகள் என்பது அவன் சித்தாந்தம். கனகாம்பரத்திற்கும் தனக்கும் உள்ள தொடர்பை வெகு சாதாரணமான சம்பவமாக அவன் கருதினான்.

பாடசாலைத் தவணை விடுமுறை வந்தது. கனகாம்பரத்தை ஊருக்கு அழைத்துச் செல்வதற்குத் தாயை வரவேண்டாமென்றும், தான் பெண்கள் பெட்டியிலிருந்து வருவே னென்றும், சுவர்ணலிங்கமும் கூடத் துணைக்கு வருகிறார் என்றும் சுவர்ணலிங்கத்தின் புத்திமதிப்படி, கனகாம்பரம் தாய்க்கு எழுதிவிட்டாள்.

சுவர்ணலிங்கம், கனகாம்பரத்திற்கு உத்தியோகம் எடுத்துக் கொடுத்தமாதிரி இன்னும் பல ஆண் ஆசிரியர்களுக்கும் பெண் ஆசிரியர்களுக்கும் உத்தியோகம் எடுத்துக்

கொடுத்திருந்தான். இந்தச் சம்பவங்கள் எல்லாம் சுவர்னை விங்கத்தின் ஊரில் அவனுக்குப் பெரும் புகழை அளித்தன. சுவர்னைவிங்கத்திற்குச் சம்பளத்தை விட வெட்டுக் கொத்துக்கள் அதிகம் என்று எங்கும் கதை பரவின. இந்தக் கதையோடு அவனுக்கு விவாகப் பேச்சுகளும் மும்முரமாக நடந்தன. இருபதினாயிரம் ரூபாய் ரொக்கமாகக் காணி யூமிகளை விட சீதனம் கொடுக்கவும் பலர் முன் வீந்தனர். இரண்டொரு இடங்களை அவனுடைய பெற்றோர் தெரிந்தெடுத்தனர். சுவர்னைவிங்கம் அவற்றில் எதைச் செய்வது என்று தான் நேரில் வந்து சொல்வதாக தனது பெற்றோருக்கு எழுதியிருந்தான்.

கனகாம்பரமும், சுவர்னைவிங்கமும், இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குக் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் புகை வண்டியில் அனுராதபுரத்தில் ஏறினர். கனகாம்பரத்தை அவனுடன் படிப்பிக்கும் ஆசிரியைகள் வந்து புகைவண்டியில் ஏற்றிவிட்டுச் சென்றனர். இருவரும் இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியிற் பிரயாணங்கு செய்தனர்.

நடுச்சாமத்தில் வீசிய பனிக்காற்றை கிழித்துக் கொண்டு புகைவண்டி சென்றது. அந்நேரத்தில் சுவர்னைவிங்கத்திற்கு ஒரு புதிய யோசனை தோன்றியது. காலியான படுக்கைகள் இருக்குமா? என்று படுக்கை வசதியுள்ள பெட்டியைக் கண்காணிப்பவனிடம் விசாரித்தான், "ஏ" கார் ஜந்தாம், ஆறாம் பெட்டிகள் வெறுமனே இருப்பதாக அவன் கூறினான். அதைத் தனக்கு ஒதுக்கித் தருமாறு அவனிடம் கேட்டுக் கொண்டு சுவர்னைவிங்கம் சென்று கனகாம்பரத்தை அழைத்து வந்தான்.

சுவர்னைவிங்கமும் கனகாம்பரமும் ஓரே படுக்கைய றையிலுள்ள "ஏ" கார் ஜந்தாம், ஆறாம் பெட்டியுள் புதிய தம்பதிகள் போன்று பிரயாணங்கு செய்தனர். படுக்கைப் பெட்டிகளைக் கண்காணிப்பவனும், மற்றவர்களும், சுவர்னைவிங்கத்தையும் கனகாம்பரத்தையும் சந்தேகமின்றிப் புதிய தம்பதிகளாகவே மதித்தனர்.

சுவர்னைவிங்கம் தன்னைவிடப் புத்திசாலி இவ்வுலகில் இல்லை என எண்ணிக்கொண்டு பிரயாணங்கு செய்தான். கனகாம்பரம் தன்னைவிட அதிஷ்டசாலி இவ்வுலகில் இல்லை

யென எண்ணிக்கொண்டு பிரயாணங்கு செய்தாள்.

அவர்கள் இருவரினதும் தற்பெருமையை அடக்கக்கூடிய முறையில், யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தில் வரவேற்ப ஸிக்கப் பெற்றது. அவர்கள் இருவரும் யாழ்ப்பாண நிலையத்தில் வந்திறங்கியதும் அவர்களைக் கைது செய்து பொலீஸ் வானில் ஏற்றிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் பொலீஸ் ஸ் ரேஷனுக்கு கொண்டு சென்றார்கள்.

11. இராசவள்ளிக் கிழங்கு

("இலங்கையில் இராக்காலங்களில் ஓடும் புகைவ ண்டகளிலெல்லாம் படுக்கை வசதியின்ன பெட்டிகள் முதலாம் இரண்டாம் வகுப்புப் பிரயாணிகளுக்காக இணைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. படுக்கை தேவைப் படுவோர் முன் சூட்டியே பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். தம்பதிகள் தங்களுக்கு வசதியான ஓரறையிலுள்ள இரண்டு படுக்கைகளைப் பதிவு செய்து கொள்ளலாம்.")

சோபனாதேவி என்பவள் கலப்புமணத்தின் பயனால் தோன்றியபெண். சிங்களவர், தமிழர், பறங்கியர் என்ற மூன்று சாதியருள் எதோ இருசாதியினரின் கலப்பினால் தோன்றியவள் என்று சொல்லலாமேயன்றி, எவ்வெச்சாதியின் கலப்பினால் தோன்றியவள் என்று கூறமுடியாது. அவள் அசாத்திய அழகு வாய்ந்தவள். பெண்களே அவளைப் பார்த்துப் பொறாமை கொண்டனர். "அழகு ராணிப் போட்டியிற் சோபனாதேவி பங்கு பற்றினால் நிச்சயம் வெற்றியடைவாள்" என்று குமாரி இரஞ்சி தம் எனக்குக் கூறினாள் என்றாற் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

சோபனாதேவி, கொழும்பிலேயிருக்கிற உவாட்சன் அன் கொம்பனி மனேச்சர் வீரசிங்கியினுடைய மகளோ, வளர்ப்பு மகளோவென்று சரியாகத் தெரியாது. எப்படியிருந்தபோதிலும்

வீரசிங்கி தனது சொந்தமகள் போலவே அவளைப்பாவித்து வந்தார்.

நிரந்தரமான இயற்கை அழகுடைய சோபனாதேவியின் மனம் மாத்திரம் ஒரு உறுதியில்லாதது. முதலில் ஜோன் என்ற பல்கலைக்கழக மாணவன் அவளிடம் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தான். சில நாட்களால் அவனின் வரவு குறைய, சுந்தரமூர்த்தி என்ற சட்ட மாணவன் அவளிடம் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தான். சுந்தரமூர்த்தி அவளை ஏழாற்றப் போகிறானன்று எனக்கு என்னவோ முன்னமே தோன்றிவிட்டது.

தாதிகள் பயிற்சிக் கல்லூரியில் மாணவிகளைச் சந்திக் கப் பலரும் வருவார்கள். அவர்களை விசாரித்து அனுமதிப்பது எனது பொறுப்பாயிருந்தது. சோபனாதேவியைச் சந்திக்க வந்த சுந்தரமூர்த்தியை நான் பல தருணங்களில் தடுத்து விட்டேன்.

ஒருநாள் நானும் குமாரி இரஞ்சிதமும் மாலையில் எங்கள் பங்களாவுக்குத் திரும்பியபொழுது, சுந்தரமூர்த்தி என்ற வாலிபன் ஒரு சாக்கு இராசவள்ளிக்கிழங்கு தந்துவிட்டுப் போவதாகக் கூறினாள். சுந்தரமூர்த்தி யாழ்ப்பாணக் கிராம த்துப் பையன் என்றும், அவனுடைய தகப்பன் பெரிய தோட்ட க்காரணாக இருக்கலாமென்றும் நான் ஊகித்துக் கொண்டேன்.

இராசவள்ளிக்கிழங்கைச் சத்து நிறைந்த உணவுப் பொருளென்றோ, இலங்கை வாசிகளின் பிரதான உணவு என்றோ, ஒரு உருசியான பண்டம் என்றோ, கூறமுடியாது. மற்றவர்களை மயக்குகிற சக்தி அதற்குச் சிறிது உண்டு. அதனுடைய நிறம் கவர் ச் சியானது. பல கனவான்கள் கைக்கூலி வாங்கமாட்டார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இராசவள்ளிக்கிழங்கைப் "பிள்ளைகள் ஆசைப்படுவார்கள் என்று கொண்டு வந்தேன்" என்று ஒருமாதிரி இழுத்துப் பறித்துச் சொல்லிச் செலுத்தி விடலாம். இந்த வகையில் இராசவள்ளிக்கிழங்கு முதல் இடம் வகிக்கிறது. அதிலும், கொழும்பிலுள்ளவர்களுக்கு என்றால், இராசவள்ளிக்கிழங்கில் ஒரு தனிப்பிரியமுண்டு.

எங்களுடைய உச்சி தொடங்கி உள்ளங்கால்வரை குளிரும் வண்ணம், ஒன்றிரண்டல்லவு: ஒரு சாக்கு இராசவள்ளிக்கிழங்கைச் சுந்தரமூர்த்தி கொண்டு வந்து இறக்கி யிருந்தான். அவனுடைய அச் செயல் எங்களை அவனின்

கைப்பாவையாகச் செய்தது.

சுந்தரரூர்த்தி அதன்பின் தாராளமாக வந்துபோனான். சோபனாதேவியைப் பலமுறை படத்துக்கும் அழைத்துக் கொண்டு செல்வான். வழக்கம் போலச் சுந்தரரூர்த்தி வந்து மாலை ஆறு மணியளவில் படத்துக்கென்று அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். பத்து மணியாகியும் வரவில்லை. அந்தச் சமயம் பார்த்து அவளுடைய தந்தை வீரசிங்கி தனது மகளை அழைத்துச் செல்ல வந்தார். அவள் தனது வீட்டிற்கென்று உத்தரவெடுத்துக்கொண்டு சென்றதாகக் குமாரிஇருஞ்சிதம் சொன்னாள். ஆனால், பின்னர் உண்மை எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது.

வீரசிங்கி மகளைத் தேடி கொழும்பு நகர் முழுவதும் சென்றார். யாழ்ப்பாணம் செல்லும் புகை வண்டியிற் படுக்கை வசதியுள்ள பெட்டியில் வேறு ஒரு வாலிபனுடன் சென்றதைக் கண்டதாக, அவளைத் தெரிந்த புகையிரத நிலைய அதிகாரி கள் கூறினர். படுக்கை வசதியுள்ள பெட்டிகளைப் பதிவு செய்தவர்களின் பெயர்களைப் பார்வையிட்ட பொழுது, அன்று ஒரேயொரு தம்பதிகள்தான் படுக்கை வசதியுள்ள 2-ம் வகுப்புப் பெட்டியிற் பிரயாணங்கு செய்தனரென்பதும், அவர்கள் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு பதிவு செய்தன ரென்பதும், அவர்கள் சுந்தரரூர்த்தி தம்பதிகள் என்று அவர்கள் பெயர் பதியப் பெற்றிருந்ததென்றும், "ஏ" கார் 5-ம் 6-ம் இலக்கங்களைக் கொண்ட அறையில் அவர்கள் பிரயாணங்கு செய்தனரென்பதும், தெரியவந்தது. உடனே யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்துக்குக் குறித்த இலக்கப் பெட்டியில் வரும் தம்பதிகளைக் கைது செய்து விசாரிக்கும்படி தந்தி பறந்து சென்றது. அதன் விளைவை நீங்கள் முன்னரே அறிந்துவிட்டீர்கள்.

சோபனாதேவியினதும், சுந்தரரூர்டந்தியினதும் செயல், சுவர்ணவிங்கத்தையும் கனகாம்பரத்தையும் யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தில் கைதிகளாக்கினதோடு குமாரி இருஞ்சிதமும், தனது உத்தியோகத்தையும் தானே உதறித் தள்ளிவிடவும் செய்தது. வீரசிங்கி பொலிஸ்க்குப் புகார் செய்ததோடு, நில்லாது, மந்திரிகள், இலாக்காத் தலைவர்கள் ஆகியோருக்கும் புகார் செய்தார். சோபனாதேவி காணாமற்

போனதற்கு முக்கிய காரணம் கல்லூரிப் பரிபாலனத்தின் செப்பமின்மையேயென்று எல்லோரும் கருதினர். வேறு வழியில் ஸாமற் போகவே குமாரி இரஞ்சிதம் வேலையினின்றும் விலகிக் கொண்டாள்.

தனது வேலை போய்விட்டதேயென்று குமாரி இரஞ்சிதம் சிறிதும் கவலைப்படவேயில்லை. மனதுள் கவலையிருந்த போதிலும், அவள் அதை வெளியிற் காட்டிக் கொள்ளவே யில்லை. இதிலும் பார்க்க உயர்ந்த உத்தியோகம் தனக்கு மிக விரைவில் கிடைத்துவிடும் என்று அவள் சொன்னாள். பெண்களுக்குப் பெரிய விஷயங்களைல்லாம் சிறிதாகவும் சிறிய விஷயங்களைல்லாம் பெரிதாகவும் தோற்றுவது வழக்கம். இரண்டுபேரும் ஒரு தொழிலும் இன்றி இருக்கிறோமேயென்று அவள் வருத்தப்படாது குழியாகத் திரிந்தாள்.

நான் புறப்பட்டுச் சென்று உத்தியோகம் தேடப்போகி றேன் என்று ஒருநாள் அவளுக்குச் சொன்னேன். அவள் எனது கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு விக்கி விக்கி அழுத்தொடர்க்கிலிட்டாள். அவளுடைய அழுகையை மாற்றுகிற அளவில் எனக்குப் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது. "நான் உங்களுக்கு என்ன அபராதம் செய்தேன். என்னை நீங்கள் விட்டுப்போக நினைத்தீர்கள். இது உங்களுடைய இடம். நாங்கள் இதுவரை தேடின பொருள் எங்கள் சீவியம் முழுவதும் இருந்து சாப்பிடப் போதும். அப்படியிருக்க நீங்கள் என்னை விட்டுப்பிரிய நினைத்த காரணமென்ன? உங்களைப் பிரிந்து நான் உயிர்வாழ்வேனா? என்று நினைக்க உங்கள் மனம் இடம் கொடுத் ததா." என்று சொல்லித் தேம்பி தேம்பி அழுதாள். நான் ஒன்றுஞ்சொல்ல முடியாமல் விழித்தேன். "இப்படிப்பட்ட ஒரு நங்கையின் அன்பைபெற நான் முற்பிறவியில் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும், என்று நினைத்தேன். அவள் எனக்குக் கலியுகத்திற் கண்கண்ட தெய்வம் எனத் தோன்றினாள். உணர்ச்சி நிறைந்த கிராமத்து வாலிபனானால் "சந்தனப் பொட்டடி நீ எனக்குச் சவ்வாதுப் பொட்டடி நானுனக்கு" என்று பாடியிருப்பேன். ஆனால் எனக்கும் அவளுடைய அன்பைக் கண்டு இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விழுந்தது.

இராசவள்ளிக் கிழங்கின் மகத்துவத்தாற் குமாரி இரஞ்சிதத்தின் உத்தியோகம் பறந்தது. ஆனால் சோபனா

தேவியினதும் சுந்தரமுர்த்தியினதும் காதல் நிறைவெய்தியது. சுவர்ணலிங்கக்தினதும் கனகாம்பரத்தினதும் தற்பெருமையும் மட்டம் தட்டப்பெற்றது. இவ்விரு சோடிகளினதும் கதையைப் பிள்ளர் கூறுகிறேன்.

இங்கிலீச்காரரின் குடியேற்றநாட்டு ஆட்சி முடிந்து "சுதந்திர அரசியல்" இப்பொழுது நடக்கிறது. ஆனால் இராசவள்ளிக்கிழங்கின் மகத்துவம் அன்றும் இன்றும் ஒரே மாதிரியே, தனது மகத்துவம் சிறிதும் குறைவுபடாது, விளங்குகின்றது.

12. எதிர்யாராத விவாகம்.

("இலங்கையிற்பதினெட்டாண்டு வயதுபூர்த்தியடையாத பெண்கள் தங்கள் விருப்பப்படி, பெற்றோரின் சம்மதமின்றி விவாகஞ் செய்து கொள்ளும் உரிமை இல்லை. சாதாரணமாக இரண்டு வாரமுன் அறிவித்தல் கொடுத்தே விவாகம் பதிவு செய்து கொள்ளுவார்கள். அறிவித்தலின்றிச் சடுதியாக விவாகப் பதிவு செய்துகொள்ளும் ஒரு முறையும் இலங்கையில் உண்டு.")

சுவர்ணலிங்கத்தை வரவேற்க அவனது பெற்றோரும், அவனுக்குப் பெண்கொடுக்க உத்தேசித்துள்ள ஒரு மலாயப் பென்ஸனரும் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அவனைக் கண்டு பிடிக்க முன்னரே, பொலிஸார் அவர்கள் இருவரையும் பொலிஸ் வானில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள். சுவர்ணலி ங்கத்தின் பெற்றோர் தேடிவிட்டு, அவன் வரவில்லையென்று சென்றுவிட்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்தில் கனகாம்பரமும் சுவர்ணலிங்கமும் விசாரிக்கப்பெற்றனர். கனகாம்பரம், கைது செய்யப் பெற்றும், கவலையற்றவளாகக்காணப்பெற்றாள். அவளுடையதூர் உறவினனொருவன் யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்திற்

கடமையாற்றுவது, கனகாம்பரத்திற்குத் தெரிந்திருப்பதும் அவளின் கவலையின்மைக்கு ஒரு காரணமாயிருக்கலாம்.

சுவர் ணவிங்கமோ கைது செய்யப் பெற்ற நேரந் தொட்டுக் கொலைக் குற்றவாளிபோல விழிவிழியென்று விழித்தான். அவனைப் பார்த்தவர்கள் எல்லோரும் அவனை ஒரு குற்றவாளி என்று இலகுவாகச் சொல்லி விடுவார்கள். அவர்கள் இருவரையும் பொலிஸ் நிலையத்தில் தனித்தனியாக விசாரித்தார்கள்.

சுவர் ணவிங்கம், தான் மத்திய மாகாண வித்தியா கந்தோரில் ஒரு இலிகிதன் என்றும், கனகாம்பரம் தனக்குத்தெரிந்தவள் என்றும், அவள் தனக்குத் துணையாகப் பிரயாணஞ்சு செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டமையால், அவளோடு பிரயாணஞ்சு செய்ததாகவும் கூறினான். அவனைப் பொலிஸார் சுந்தரமூர்த்தி என்று எதிர்பார்த்தார்கள். ஒரு இளம் பெண்ணுடன் ஒரே படுக்கையறையில் பிரயாணஞ்சு செய்ததைச் சாதாரண சம்பவம் போல அவன் சொன்னதையும், கேட்டபொழுது பொலிஸாருக்கக் கோபம் வந்தது. அவன் பொய் சொல்வதாக அவர்கள் கருதினார்கள். பலாத்காரப் பிரயோகம் செய்து அவனிடம் உண்மையப் பெற முயன்றார்கள்.

கனகாம்பரத்தையும் விசாரித்தபொழுது, அவர்கள் சுந்தரமூர்த்தியும், சோபனாதேவியுமன்று என்று பொலிஸார் உணர்ந்து கொண்டனர்.

சுவர் ணவிங்கம் கனகாம்பரத்தை ஏமாற்றப் போகிறான் என்பதையும், கனகாம்பரம், சுவர் ணவிங்கத்தை கபடின்றி நம்பியிருக்கிறாள் என்பதையும் அவ்விசாரணையிலிருந்து பொலிஸார் உணர்ந்து கொண்டனர்.

சுவர் ணவிங்கம், ஓரிளம் பெண்ணைத் தனிப்படுக்கையறையில் அழைத்து வந்தது குற்றமென்றும், இருவரும் இப்பொழுது அவசர விவாகப் பதிவு செய்துகொண்டால் வழக்குத் தொடராது விடலாம் என்றும், அன்றேல் வழக்குத் தொடரப்படும் என்றும் பொலிஸார் கூறினார். கனகாம்பரம் இப்பொழுதே விவாகப் பதிவு செய்து கொள்ளுகிறோம் என்று முன் வந்தாள்.

சுவர் ணவிங்கம் சிறிது பின்னுக்கு இழுத்தான். பொலிஸார் அவனை விடவில்லை. "நீ அவனை ஏமாற்ற முடியாது. நீங்கள் இருவரும் ஒரு அறையிற் பிரயாணஞ்சு செய்ததற்குப்

பொலிஸார் எப்பொழுதும் சாட்சியாக இருப்பார்கள். இப்பொழுது நீ விவாகப் பதிவு செய்துகொள்வதானால் மரியாதை யாகச் செய்து கொள்ளலாம். அவனுடைய கற்பை ஏமாற்றி அழித்தாய் என்று உன்மீது பாரதாரமான வழக்கும் தொடரப்படாது நீ தப்புவாய்" என்று பேசி அவனை வழிக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

கனகாம்பரத்தின் உறவினன் ஒருவன் அங்கே இருந்த தும், பொலிஸார் அவள் விஷயத்தில் ஊக்கமெடுப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தது. சுவர்ணலிங்கம் ஈற்றில் வேறு ஒரு வழியுமின்றிக் கனகாம்பரத்தை விவாகப் பதிவு செய்து கொள்ளச் சம்மதித்தான். உடனே அவசர விவாகப் பதிவு செய்யப்பெற்றது. சுவர்ணலிங்கமும், கனகாம்பரத்தின் வீட்டுக்கு திரும்பினர். சுவர்ணலிங்கம் தான் ஒரு பெரிய கெட்டிக்காரன்: தான் கனகாம்பரத்தை ஏமாற்றிவிட்டேன் என்ற கர்வம் பங்கமடைந்தது. அவனுக்குப் பெருந்தொகையாகச் சீதனம் பெற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று மனப்பால் குடித்த பெற்றோர்களின் எண்ணத்தின் மீது மன் விழுந்தது. ஒரு சதசீதனமுமின்றிச் சுவர்ணலிங்கம் மணஞ் செய்து கொண்டதை அழிந்த பெற்றோர் மனம் புழுங்கினர்.

கனகாம்பரம் தனது அழகைக்கண்டு மயங்காத பேருண் டோ? என்று எண்ணியிருந்தாள். சுவர்ணலிங்கம் தனது அழகிலே மயங்கிவிட்டான் என்று அவள் எண்ணியிருந்தாள். சுவர்ணலிங்கம் தன்மீது உண்மையான அன்பு வைக்கவில்லை: தன்னை ஏமாற்ற நினைத்திருந்தான் என்பதைப் பின்னர் உணர்ந்த அவள், பெரிதும் ஏமாற்றமடைந்தாள். அவன் மீது அவள் வைத்திருந்த அன்பு வெறுப்பாக மாறியது. ஆனால், சட்டப்படி கணவன் மனைவியராகி விட்டோமேயென்று ஆறுதல டைந்தாள். மொத்தத்தில் இந்த விவாகத்தினால் சந்தோஷமடைந்தவள் ஒரேயொருத்திதான். அவள்தான் கனகாம்பரத்தின் தாய் ஆவாள்.

குமாரி இரங்கிதத்தின் உத்தியோகம் பறந்த கதையின் ஒரு காதற் சோடியின் கதை இது. அவனுடைய உத்தியோகம் போவதற்கு நேர் காரணமான சுந்தரமூர்த்தியினதும் சோபனா தேவியினதும் கதையை நான் உங்களுக்குச் சொல்லலாம் என நினைக்கின்றேன்.

13. தெருவில் கிடந்த தேங்காய்

(“இலங்கையிற் சரித்திர சம்பந்தமான இடங்களிலும், இயற்கை எழில் நிறைந்த இடங்களிலும், அரசாங்க அலுவல்நிறைந்த இடங்களிலும் இன்னும் முக்கியமான இடங்களிலும் அரசாங்க வாடி வீடுகள் எனப்படும் தங்குவிடுதிகளை அமைத்திருக்கிறார்கள். யாத்திரிகர்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளும் அவ்விடங்களில் இருக்கும். அவ்விடங்களை விரும்பிய எல்லோரும் உபயோகிக்கலாம்.”)

வெங்கலத் தம்பி குளத்தில் படிப்பிக்கும், கந்தையா சிவம் ஆசிரியர், ஓவ்வொரு மாத ஆரம்பத்திலும், சம்பளம் எடுப்பதற்காக அநூராதபுரத்துக்கு வருவார். அவர் இருக்குமிடத்திற் பெரிய தபாற் கந்தோர் இன்மையால் இருபது மைல் தூரம் கடந்து அங்கே வரவேண்டியிருந்தது.

ஒரு முறை அவர்சம்பளத்துக்கு வந்தபொழுது, அன்று தபாற் கந்தோரிற் பணம் இல்லாமற் போய்விட்டது. அன்று நின்று மறுநாளே சம்பளம் எடுத்துக்கொண்டு அவர் போகவேண்டிய நிரப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இராப்பொழுதை அநூராதபுரம் வாடி வீட்டிற் கழிக்க உத்தேசித்து அங்கே சென்றார்.

வாடி வீட்டின் வெளி விறாந்தையிற் போடப்பட்டிருந்த ஒரு கதிரையில் இருந்த கந்தையாசிவம், அலுப்பினாற் சிறிது கண்ணயர்ந்துவிட்டார். விழித்துப் பார்த்த பொழுது இரவு ஆகிவிட்டது. தனக்கு அருகேயிருந்த ஒரு கதிரையில் ஓர் அழகிய பெண்மணியிருப்பதையும் கண்டார்.

மேலைத் தேசத்தவர்கள், தமக்குத் தெரியாதவர்களுடன் சம்பாதிக்கமாட்டார்கள். ஆனால் கீழைத்தேசவாசிகளால் அங்குனமிருக்க முடியாது. அவர்கள் மனிதர்களை அந்நியர்களாகவே கருதமாட்டார்கள். ஒரு மனிதனை இன் னொரு மனிதன் அறிமுகப்படுத்தும்வரை காத்திருக்கமாட்டார்கள். மனிதர்கள் எல்லோரும் ஓர் குலம் என்ற உணர்ச்சியுடையவர்கள்.

ஒரு புதிய மனிதனைக் கண்டதும், அவனுடைய இன்ப துன்பங்களில் தானும் பங்கெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்: எனது பிரச்சினைகளை அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டும்: என்ற ஓர் உணர்ச்சி தூண்டப்படுகிறது. அதை அடக்கி வாளாவிருக்க நம்மவர்களால் முடிவதில்லை.

புதியவள்: அதுவும் ஒரு பெண்: இளம்பெண்: அவளோடு கதைப்பதா? விடுவதா? என்று கந்தையாசிவம் தீவிரமாக ஆலோசித்தார். அவளைப் பார்த்தாற் கவலை தோய்ந்த முகத்தோடு நிலத்தையே பார்த்தவண்ணம் இருந்தாள்.

"நீங்கள் எந்த ஊர்?" என்று கந்தையாசிவம் கேட்டார். அதற்குப் பதில் உடனே வரவில்லை. பதிலுக்குப்பதில் ஒரு விம்மல் கிளம்பியது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு வெட்பு: பின் ஒரு விக்கல்: விசிப்பு: இவைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் ஒரு பேரழுகையின் ஆரம்பபம் என்று கூறலாம்.

கந்தையாசிவம், நிதானமாக, "எனது கேள்வி தங்களுக்கு துன்பத்தை விளைவித்ததாயின், அதற்காக நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம்." என்று விநியத்தோடு கூறினார். எரியும் நெருப்பில் நெய் ஊற்றுவது போல, அவருடைய வார்த்தைகள் அவளது அழுகையைப் பெருப்பித்தன.

கந்தையாசிவத்திற்கு ஒரு இக்கட்டான நிலைமை ஏற்பட்டபோதிலும், இவ்விதமான சந்தர்ப்பங்கள் அவருக்கு விருப்பமானவைகளுமாகும். பிறருக்குப் புத்தி சொல்வதிற் கந்தையாசிவத்துக்கு ஓர் அலாதியான பிரியமுண்டு. அப் பெண் ஏதோ ஒரு ஆழமான துன்பத்தில் அழுந்தியிருக்கிறாள் என்றும், தான் அவளுக்குத் தக்க புத்தி கூற ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிறதென்றும் அவர் தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டார்.

அவளுடைய அழுகை ஓயாததைக் கண்டு, "நீங்கள் விரும்பினால் உங்கள் துயரத்தை எண்ணிடம் கூறலாம். நான் தங்களுக்கு என்னால் இயன்ற உதவி செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்" என்று கந்தையாசிவம் சொன்னார். ஆனால் அவருடைய வார்த்தைகளை அவள் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவள் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டேயிருந்தாள்.

கந்தையாசிவம், அலுத்துப் போனார். அவள் அழுகையை விடப்போவதில்லை. தனக்கு ஏதும் கூறப்போவதுமில்லை

என்று நினைத்துக்கொண்டு மெதுவாக எழுந்து சென்று, முகம் கழுவிக் கொண்டு தனது அறைக்குச் சென்றார். அவர் தனது படுக்கையிற் படுத்துச் சிறிது நேரத்திற்குள், அப்பெண் அங்கே வந்தாள். அழுகையின்றி, முகத்தையும் துடைத்துக் கொண்டு, மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு நிற்பவள் போலக் காணப்பட்டாள்.

"ஐயா! நான் ஓர் தூர்ப்பாக்கியசாலி: எனது கதையைக் தங்களிடம் கூறி, ஒரு சிறிய நேரத்திற்காவது தங்களையும் வருந்தச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை."

"தூர்ப்பாக்கியம்" என்ற அஸ்திவாரத்திலிருந்து, அதி ஷ்ட தேவதை கிளம்புவதுமுண்டு."

"இடிந்து விழுந்த கட்டடிடத்தை, யாரால் என்ன செய்ய முடியும்"

அதை ஒருவராலும் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாதுதான். ஆனால் அந்த அனுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு, பின் ஒரு அழகான மண்டபத்தைக் கட்டி முடிக்கலாம்.

"வாழ்க்கையே அஸ்தமித்துப் போன பிறகு..."

"நீங்கள் கருதுகிற அஸ்தமனம் வெறும் மேகத்திரை மறைப்பாயிருக்கலாம்"

"நீங்கள் ஒரு ஆண். நான் ஒரு பெண். நீங்கள் சொல்லும் நியாயங்கள் எல்லாம் ஆண்களுக்கு மட்டும் பொருத்தமான வை. பெண்களுக்கு ஒரேயொரு சந்தர்ப்பத்தைத்தான் சமூகம் கொடுத்திருக்கிறது. ஒரு முறை வழுகினவர்களுக்குப் பின்னர் இடமில்லை."

"சமூகத்தைச் சிருட்டிப்பவர்கள் நாங்கள்தான். உங்களைப் போன்ற படித்த பெண்மனிகளாற்றான் பழைய சமூகக் கொள்கைளைத் தகர்த்தெறிய முடியும்."

"நீங்கள் சொல்வது வெறும் வாய்ப்பேச்சு. எந்த ஓர் ஆணாவது நீங்கள் சொல்லும் சீர்திருத்தத்தை ஆதரிக்க முன்வருவாரா? ஆண்களால்தான் சமூகம் ஆக்கப்படுகிறதே யன்றிப் பெண்களாலன்று."

"நீங்கள் சொல்வது தவறு, எல்லாவற்றிற்கும் உலகில் மனிதர் இருக்கிறார்கள். சர நெஞ்சம் படைத்தவர்கள் இவ்வுலகிலிருந்து இன்னும் முற்றாக ஓழிந்து போகவில்லை."

"நீங்கள் சொல்லுகிறமாதிரி ஒரு தெய்வம் என் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும் என்று நான் எதிர் பார்க்கவில்லை."

"தெய்வம் ஒரு போதும், நான் ஒரு தெய்வம் என்று சொல்லிக்கொண்டு வருவதில்லை."

"சமூகத்தில் வழுக்கிய ஒரு பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு சமூகத்தின் முன்னிலையில் நிற்க உங்களுக்குத் துணிவுண்டா?"

"அது மாத்திரமல்ல, வழுக்கி விழச் செய்தவனைப் பழிவாங்கவும் பின் நிற்கமாட்டேன்."

"நான் நினைத்தது சரி: தற்காலச் சமூகத்திலுள்ள ஆண்களில் ஒருவர்தானே நீங்களும், அந்த ஆணைப் பழிவாங்குவதனால் அப் பெண்ணை இன்னும் சந்தியில் இழுப்பது போலாகுமல்லவா?"

"நீ சொல்வது சரிதான்: ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்களை இலேசில் விடவுங் கூடாது."

"யோசித்துப் பாருங்கள். இருவர் செய்த ஒரு காரியத்திற்காக ஒருவர் மாத்திரம் பழி வாங்கப்படுவது நீதியாகுமா?"

"இருவரும் சரிசமமான பங்கெடுத்துக் கொண்டு ஒரு காரியம் செய்யப்பட்டாற் சரி."

"இருவர் புத்தி குறைந்தவராக இருந்ததாக இருக்கலாம். தன்வலி, துணைவலி குறைந்தவராக இருக்கலாம். ஆனால் அவருங் கூடிச் செய்த காரியத்திற்கு அவரும் பொறுப்பே. அவர் தன் பங்கிலிருந்து நீங்க முடியாது. தன்னுடைய வலிமைக் குறைவையும், புத்திக் குறைவையும் நொந்து கொள்ளலா மேயன்றித் தனது பங்கிலிருந்து நீங்கமுடியாது."

இவ்வளவு சம்பாஷணைகளையும் கந்தையாசிவத்தின் படுக்கையில் இருந்து கொண்டு சம்பாஷித்தார்கள். பிரம்மச் சாரியான கந்தையாசிவம், ஏற்கனவே அவளின் அழகில் மயங்கிலிட்டார் என்றால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படமாட்டார்கள். எல்லோருக்கும் புத்தி சொல்லும் குணமுள்ள கந்தையாசிவத்தின் கருணையுள்ளம், அவள் விஷயத்திற் பாகாய்உருகிப் பாய்ந்தது. கந்தையாசிவம் சம்பளம் எடுத்துக் கொண்டு திரும்பும் பொழுது, திக்கற்றவளான அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். அப்பாடசாலையில் இருக்கும் வரைக்கும் அவருக்குக் கஷ்டமே: அதிலிருந்து விரைவில் வேறு பாடசாலைக்கு மாறிவிட்டார்.

கந்தையாசிவத்திற்குத் தெருவிற் கிடந்த, தேங்காய் போன்று கிடைத்த திக்கற்ற பெண்தான் சோபனாதேவி. அவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்ற சுந்தரரூர்த்தி சில வாரங்களின் பின், அநூராதபுரம் வாடிவீட்டில் அவளை விட்டு மறைந்து விட்டான். கந்தையாசிவம் அங்கே போய்ச் சேர்ந்தார்.

என்ன இருந்தாலும் கந்தையாசிவம் என்னிலும் பார்க்க அதிஷ்டசாலிதான். எங்ஙனமெனினும், ஓர் அழகிற் சிறந்த பெண், அவரின் கீழ்ப்படிவுள்ள சொந்த மனைவியாக இருக்கி ராள் அல்லவா?

14. சாதக பலன்

(“இலங்கை அரசாங்க மந்திரிகள் தங்களுக்கென ஒவ்வொரு அந்தரங்க காரியதரிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். அப்பதவிக்குச் சிலர் ஆண்களையும் சிலர் பெண்களையும் தெரிகிறார்கள்.” இல்லறத்திலுள்ள ஒருவனுக்கு உண்மையான அந்தரங்கக் காரியதரிசி அவனுடைய மனைவி யேயாகும். பிரம்மச்சாரியான ஒரு மந்திரிதனக்கு அந்தரங்கக் காரியதரிசியாக ஒரு பெண்ணை வைத்திருந்தால், அவளை மனைவியின் ஸ்தானத்தில் வைத்திருப்பான் என்று கூறமுடியாது.”)

மார்க்கண்டு முதலாளியினுடைய மகன் மயில்வாகனம், இங்கிலாந்துக்குச் சென்று திரும்பும்பொழுது ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண்ணுடனேயே வருவான் என்று ஊரிற் கதை நடந்தது. ஆனால், எல்லோரும் எதிர்பார்த்ததற்குப் பதிலாக அவன் ஒரு பிரம்மச்சாரியாகவே வந்திறங்கினான்.

மயில்வாகனம் தன் தந்தையின் செல்வாக்கினாற் பாரானுமன்றத் தெரிவில் வெற்றி பெற்று, ஒரு மந்தியாகவும் வந்துவிட்டான். இராஜ்யோகம் பெற்ற ஒரு சாதகம் என்று சோதிடர்கள் சொன்னதற்கேற்ப, அவன் இன்று மந்திரிப்பதவி

வகிக்கிறான் என்பது அவன் பெற்றோரின் நம்பிக்கை.

மயில்வாகனம் பிறந்தபொழுது அவனுடைய சாதகத் தைக் கணித்து மிக விரிவாக ஒரு சாஸ்திரி பலன் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான். தனக்குத் தெரிந்த எல்லா யோகங்களும் அச் சாதகத்தில் அமைந்திருக்கிறது என்று அவன் சொல்லி வந்தான். அவன் தகப்பனார் புன்சிரிப்போடு எல்லாவற்றையும் கேட்டார். தாய் அமைதியாக ஓரிடத்தில் இருந்து கேட்டாள். சாஸ்திரியார் குருசந்திர யோகத்தில் ஆரம்பித்துக் கடைசி யில் இராஜயோகத்தில் வந்துமுடித்து "பாராளப்பிறந்த பாலகன்" என்று சூருக்கமுஞ் சொல்லி, ஆனால் என்று கொண்டு வந்து நிறுத்தினார். ஆனால் என்ற உடனே மூலையில் இருந்த தாய் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து மேலே சொல்லப் போவதைக் கூர்ந்து கேட்டாள். தந்தை, என்ன "ஆனால்" என்று சிறிது அருவருப்போடு கேட்டார்.

சாஸ்திரியார் நாணயக் கயிற்றைச் சுண்டுகிற இடமும், நீளவிடுகிற இடமும் நன்கறிந்த அனுபவஸ்தார். எழுத்தாளர்களைப் போல் இலக்கண வரம்புக்கு உட்பட்டு, "கமா," போடுகிற இடத்தில் "கமா" போட்டு, முழுத் தரிப்புப் போடுகிற இடத்தில் முழுத் தரிப்புப் போட்டு, வாசகர்களைப் பரபரப்பி ஸ்றிக் கொண்டு செல்கிறவர் அல்லர். ஆனால், என்று வாக்கிய த்தையே முடித்துவிட்டார். மயில்வாகனத்தின் தாய் மேலே அறிவதற்கு அவாவியிருந்து திக்குமுக்காட்னாள்.

"ஆனால்" என்றால் சொல்லேன்காணும்: தலை போகிற காரியம் போலே விலை வைக்கிறீர் என்று அதட்டினார். ஆனால் அவர் நெஞ் சிலும் குளிர் தட்டியது. சாஸ்திரியார் "அது பிற்காலத்திற் பார்க்க வேண்டிய விஷயத்தை இப்பொழுது எடுப்பானேன் என்று பார்க்கிறேன்" என்று குரலை மாற்றிக் கீழ்க் குரலிற் கூறினார். அவர் குரலை மாற்றினது அவர்களுக்கு விஷயத்தை அறியவேண்டுமென்ற துடிப்பை மேலும் கூட்டியது.

"பிற்காலத்தில் அறியவேண்டியதை இப்பொழுது அறிந் தால் என்ன? நீர் ஒன்றும் ஒளிக்கத் தேவையில்லை. நான் ஒன்றுக்கும் அஞ்சுபவனால்லன்." என்று உள்ளே தோன்றிய நடுக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு படபடத்தார், தகப்பன்.

"களஸ்திரகாரன் பாவிகளோடு கூடிமறைந்திருக்கிறான்: அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன்" என்று சாஸ்திரியார் மேலும்

விஷயத்தை விளக்கமாகக் கூறாமற் சோதிட பாலையிற் கூறினார். "அட சொல்வதை எங்களுக்கு விளங்கக்கூடியதாகச் சொல்லுமேன். உம்முடைய பாலையை அறியநான் இன்னொரு சாஸ்திரியை அல்லவா தருவிக்க வேண்டும்?" என்று மார்க்க ண்டு முதலாளி சலித்துக் கொண்டார்.

"பிரமாதமொன்றுமில்லை, பிள்ளையின் கலியான நியாயம் சிறிது இழுபறியாயிருக்கும்: அவ்வளவுதான்" என்று சாக்குப் பையைக் கொட்டி உதறுகிறவர்போலச் சொன்னார்.

அவர் சொன்னதின் தாற்பரியத்தை மார்க்கண்டு முதலாளியும், அவர் மனைவியும் சிறிது யோசித்தனர். ஒருவரை யொருவர் பார்த்தனர். மனைவியின் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டவர் போலச் சாஸ்திரியாரை நோக்கி "இழுபறி என்றால் அதன் கருத்தென்ன? அதை விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று தொழில் முறையிற் பேசுபவர் போலக் கண்டிப்பாகக் கேட்டார்.

"இழுபறி என்றால் அதை அதற்கு மேல் விளக்கப்படுத்த முடியாது. பேசுகின்ற விவாகங்கள் ஒன்றும் பொருந்தி வராது. தன்னிலும் தகுதி குறைந்த அந்நிய இடத்தில், பையன் தானே சென்று மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டாலும் கொள்வான். அன்றேல் பையன் விவாகமின்றியே இருந்தாலும் இருந்து விடுவான்" என்று முடிவுரை கூறி மேலே சென்று விட்டார்.

சாஸ்திரியார் அப்போது சொன்ன சொல்லிற்கிணங்கவே வெள்ளைக்காரப் பெண்ணோடு மயில்வாகனம் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்து இறங்கக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்தார்கள்.

மனத்தத்துவ நிபுணர்களாலும் கண்டறியப்படாத சில சக்திகள் மனிதருக்குண்டு. ஒருவனின் ஆற்றல் முழுவதையும் அளந் தறிந்துகொள்ள முடியாது. மனிதனால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. சில சக்திகள் சில மனிதருக்கு இயற்கையாகவே அமைந்து விடுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒரு சக்தி வசீகர சக்தியாகும். காரணம் தொரியாது எந்தப் பெரிய மனிதரும் மேற்படி சக்தியாற் பிணிக்கப்படுவதுண்டு.

குமாரி இரஞ்சிதத்தின் வாழ்க்கையில், தொட்டதெல்லாம் பொன்னாவது போல, எடுத்த காரியமெல்லாம் கை கூடுவது அவளிடம் ஒரு இனந்தெரியாத அழிவு வசீகரசக்தி போன்ற ஒன்று, அமைந்திருந்ததுதான்.

அவள் கண்ணில் படாமல் தூரத்தில் விலகிவிட்டாற் சரி. அவனுடன் நேருக்கு நேர் மாறுபட்டு ஒருவராலும் நடந்துகொள்ள முடியாது. இது அவளிடம் இயற்கையாக அமைந்திருந்த ஒரு சக்தியாகும். இச் சக்தி அவளிடம் இருக்கும்பொழுது மந்திரி மயில்வாகனம் அவர்கள் அவளை தனது அந்தரங்க காரியதரிசியாக தெரிந்தெடுத்ததில் அதிசயம் ஒன்றுமில்லை.

குமாரிஇரஞ்சிதம் அந்தரங்கக் காரியதரசியானதில் ஒருவரும் வியப்படையவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு உத்தி யோகம் அவனுக்குக் கிடைக்கும் என்பது எல்லோரும் எதிர்பார்த்ததுதான். அன்றியும் அவ்விஷயம் பலருக்குத் தெரியவும் மாட்டாது.

மயில்வாகனம் அவர்களின் அரசியல் சகாக்கள் கூட அதிசயப்படும்படியாக வேறொரு வதந்தி எங்கும் பரவியது. அவ் வதந்தி பரவுவதற்கு நானே காரணஸ்தன்.

15. அமைச்சரின் காரியதரசி கதி

("சட்டங்களை ஆக்கவும் அழிக்கவும் இலங்கைப் பாரானுமன்றத்திற்குப் பூரண சுதந்திரமுண்டு. ஒரு சட்டம் பாரானுமன்றத்திற்கு வரமுன், அதை அமைச்சர் சபை பரிசீலனை செய்தே பாரானுமன் றத்திற்குக் கொண்டுவரும். அமைச்சர் சபையில் பெரும்பான்மை என்ற பேச்சே கிடையாது. எல்லோரும் ஏதோபதித்தே முடிவு செய்வார்கள். மந்திரி சபையில் பெரும்பா ன்மையாருடன் ஒரு அமைச்சர் ஒத்துப்போக முடியாவிட்டால் அவர் தானாகவே விலகிக் கொள்ள வேண்டும். அன்றேல் அமைச்சர் சபையை கலைத்துப் புதிய அமைச்சர் சபையைப் பிரதமர் அமைக்க வேண்டும்.")

குமாரிஇரஞ்சிதத்திற்கும், அமைச்சர் மயில்வாகன த்திற்கும் விவாகம் நடந்தாலும் நடக்கலாம் என்ற வதந்தி

எங்கும் பலமாகப் பரவியது. அவ் வதந்தி என்னிலிருந்தே முளைத்த தென்றுங் கூறலாம். குமாரி இரஞ்சிதம் மயில்வாக ணத்திற்கு அந்தரங்க காரியதரிசியானால், நான் குமாரி இரஞ்சிதத்திற்கு அந்தரங்க காரியதரிசி என்றும் கூறலாம். உண்மையில் அப்படியில்லாவிட்டாலும் உலகம் அப்படித்தான் நம்பியது. என்னைச் சிலபேர் குடைந்து குடைந்து, மயில்வாகனத்திற்கும் குமாரிஇரஞ்சிதத்திற்கும் விவாகம் நடக்குமோ என்று கேட்டார்கள். எனக்கும் குமாரி இரஞ்சித த்திற்கும் விவாகம் நடக்குமோ என்று கேட்பதிற்குப் பதிலாக, மயில்வாகனத்திற்கும் குமாரிஇரஞ்சித த்திற்கும் நடக்குமோ என்று கேட்டது, எனக்கு எரிச்சலை மூட்டுவதாயிருந்தது. அந்த எரிச்சலில், "ஓம் நடக்கப் போகிற" தென்று சிலருக்குக் கூறிவிட்டேன். அந்தக் கதை எங்கும் பரவிவிட்டது.

எனக்கும் குமாரிஇரஞ்சிதத்திற்கும் தொடர்பு ஏற்பட்ட திலிருந்து இற்றைவரை, எனக்காவது, எனது உறவினர்களுக்காகவது, நண்பர்களுக்காவது, நான் ஒரு உபயோககரமான காரியத்தைச் செய்திருப்பேனா என்று கேட்டால் ஒன்றுஞ்சொல்ல முடியாது. நான் ஒருவன் இருக்கிறேன் என்ற எண்ணம் கூட, எனக்கு இருந்ததென்று சொல்லமுடியாது.

ஆனால் இப்பொழுது நான் செய்த ஒரு காரியம், அவளோடு இத்தனை காலமும், காலம் கடத்தியதற்கு ஈடாகும். அவ்வுதவியை அவள் செய்து தந்தது எனது வாழ்க்கை இலட்சியம் நிறைவேறியதுபோல எனக்குத் திருப்தியைக் கொடுத்தது.

அமைச்சர் மயில்வாகனத்தைக் கொண்டு ஒரு காரியம் பார்ப்பிக்க வேண்டுமானால் குமாரிஇரஞ்சிதத்தைப் பிடிக்க வேண்டும். அவளைப் பிடிக்கவேண்டுமானால் என்னைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று பலர் தெரிந்து வைத்திருந்தார்கள். அதற்காகப் பலரும் என்னை வந்து பேட்டி கண்டனர். சில சமயம் நான், என்னை அமைச்சராகவும், நினைத்து உள்ளுர மகிழ்வதுண்டு. என்னிடம் வருகிறவர்களுடைய தொகையளவு அமைச்சரிடம் செல்வார்களோவென்பது சந்தேகம்.

வெங்கலத்தம்பி குளம் விதானையார் தனது மகளுக்கு அவ்வூர் வாலிபன் ஒருவனையே விவாகஞ் செய்து வைத்தார். அவர் இப்பொழுது தனது பதவியிலிருந்து இளைப்பாறிவிட்டார்.

தனது உத்தியோகத்தை தனது மருமகனுக்கு எடுத்துக் கொடுக்க விரும்பினார். அவருடைய மருமகன் அவ்வளவு கற்றவனல்லன். அவனோடு போட்டி போட்டுப் பல கற்ற மாணவர்கள், விதானையார் உத்தியோகத்தைக் கேட்டனர்.

விதானையாரால் குமாரிஇரஞ்சிதத்தைக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. முதலில் அவர் என்னை வந்து பார்த்தார். நான் அவரைக் குமாரிஇரஞ்சிதத்திடம் அழைத்துக் கொண்டு சென்றேன். அவள், அவருக்கு விதானையாரின் மருமகனையும் விதானையார் ஆக்கித் தருவதாக வாக்களித் தாள். அது போலவே செய்துவிட்டாள். இந்த ஒரு விஷயம் எனக்கு மிகுந்த மன அமைதியைக் கொடுத்தது. விதானையாரின் மகளை ஏமாற்றிவிட்டேனோ என்று சில சமயம் நான் நினைத்து வருந்துவதுண்டு. அதற்கு ஈடாக, இப்பொழுது நான் அவள் கணவனுக்கு உதவி செய்ய முடிந்ததை நினைத்து, மன ஆறுதல் அடைந்தேன். இதையே நான் இதுவரை செய்த ஒரு நல்ல காரியம் ஆகவும் கருதுகிறேன்.

இக்காரியம் செய்து முடியமுன்னர், குமாரிஇரஞ்சிதத் திற்கும் அமைச்சர் மயில்வாகனத்திற்கும் திருக்கேதீஸ்வர ஆலயத்தில் விவாகம் நடக்கப்போகிறதென்று பலமான வதந்தி எங்கும் உலாவியது. ஆனால், அதைப்பற்றிக் குமாரிஇரஞ்சிதம் என்னிடம் ஒன்றுங் கூறவில்லை. நானும் அவளை ஒன்றுங் கேட்கவில்லை. நடக்கிறமாதிரி நடக்கட்டும் என்று அதைப் பற்றிச் சிந்தியாது இருந்துவிட்டேன்.

விதானையாரின் காரியத்தைச் செய்து தந்தாற் போதும் என்று அதிலேயே கருத்தாக இருந்தேன். விதானையார் பதவிக்கு ஆளை நியமிப்பது, இலங்கையில் ஒரு சாதாரண சம்பவம். அந்தந்த மாகாண அதிபதிகளே அதைச் செய்வது வழக்கம். வெங்கலத்தம்பி குளம் விதானையார் வேலை வைப்பில், அம்மாகாண அதிபதி, எங்கள் விதானையாரின் மருமகனைத் தெரியாது வேறொருவனைத் தெரிந்தார். கெளரவ மந்திரி அவர்களின் கட்டளைப்படி, அது சம்பந்தமான பத்திரங்களையும், விண்ணப்பங்களையும், மாகாண அதிபதி, அமைச்சர் கந்தோருக்கு அனுப்பினார். கெளரவ மந்திரி, தனது விருப்பத்திற்கு வெங்கலத்தம்பி குளம் விதானையாரின் மருமகனுக்கு வேலை வைத்திருக்கிறதென்று, மாகாண

அதிபதிக்கு அறிவித்தார். மாகாண அதிபதிக்கு வந்தது கோபம். மாகாண அதிபதி பிரதமரின் சொந்தக்காரன். அவர் இதைப்பற்றி பிரதமருக்கு இருகசியமாக அறிவித்து விட்டார்.

எப்படியோ அமைச்சர் அவர்களின் விருப்பப்படி விதானையார் வேலை வைபட்டு விட்டது. அந்த வகையில் நாங்கள் மகிழ்ந்தோம்.

இச்சந்தரப்பத்தில் இலங்கை முழுவதும் பரபரப்படையக் கூடிய ஒரு புதினம் வெளியானது. மயில்வாகனம் அவர்கள் தமது அமைச்சர் பதவியைத் துறந்து விட்டார் என்பதே அவ் அதிசயப் புதினம் ஆகும். பத்திரிகைகளெல்லாம் கொட்டை எழுத்தில் விளாசின. மயில்வாகனம் அவர்கள் மேலும் படிப்பதற்காகச் சீமை செல்ல உத்தேசித்திருப்பதால், தமது பதவியைத் துறக்கிறார் என்று பத்திரிகைகளில் வெளியானது. அச்செய்தி பத்திரிகைகளுக்கு அமைச்சர் மயில்வாகனம் அவர்கள் கொடுத்தது. ஆனால், உண்மையான செய்தி வேறு என்று எங்கும் குசுகுசு கதைகள் நடந்தன. சில பத்திரிகைகளும், குசுகுசு கதைகளுக்கும் ஆதாரம் இல்லாமலிராது என்று மர்ம பாதையில் அபிப்ராயம் தெரிவித்தன.

அவர் பதவியைத் துறந்ததற்கும், குமாரிஇருஞ்சிதத்தின் தொடர்பிற்கும் ஏதோ ஒரு தொடர்பு இருந்ததாகவே எல்லா வதந்திகளும் கூறின. குமாரிஇருஞ்சிதத்தை மணப்பது, பிரதம அமைச்சருக்குப் பிடிக்காமையால் மயில்வாகனம் பதவியைத் துறந்தார் என்பர் ஒரு சாரார். அமைச்சர் காரியாலயம் காதல் மேடையாகக் காட்சியளிப்பதைக் கண்டு பொதுமக்கள் எள்ளி நகையாடினர். மயில்வாகனம் அல்ல அமைச்சர்: காரியாலயமும், சிப்பந்திகளும் குமாரிஇருஞ்சிதத்தின் ஊழியர்களேயன்றி அரசாங்க ஊழியர் அல்லர் என்பர் ஒரு சாரார்.

குமாரிஇருஞ்சிதத்திற்கு மயில்வாகனத்தின் மேற் காதல் இல்லை என்றனர் ஒரு சாரார். குமாரிஇருஞ்சிதமும் மயில்வாகனமும் காரியாலயத்திற் களிந்தனம் புரிவது பகிரங்க இருகசியம் என்றனர் ஒரு சாரார்.

இவையெல்லாவற்றையும் விடுத்துக் குமாரி இருஞ்சிதத்தை நான் துணிவோடு சம்பவத்தை விசாரித்தபொழுது, அவள் வெளியிட்ட தகவல் பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

16. வள்ளி காப்பிக் கிளப்

("தேவை ஏற்படுங் காலங்களில் ஓவ்வோர் விஷயங்களைப்பற்றி அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு மந்திரி சபையின் சிபார்சின்படி, ஒருவரையோ பலரையோ கொழிஷனாகப் பிரதம தேசாதிபதி நியமிப்பார்.")

"வெங்கலத்தம்பி குளத்து விதானையாரின் மருமகனுக்கு விதானையார் வேலை கொடுத்ததே அமைச்சர் மயில் வாகனம் அவர்கள் பதவியினின்று விலகுவதற்கு மூலகாரணமாகும்" என்று குமாரி இரஞ்சிதம் என்னிடம் கூறினாள். அரசாங்கப் பகுதிகளின் சிறு விஷயங்களிலும் அமைச்சர் தலையிடுகிறார் என்று பகுதித் தலைவர்களின் முறையீட்டினால், அவர் தம் பதவியைத் துறக்க வேண்டிவந்ததாம். அவள் கூற்று உண்மையெனினும், எனக்கு, விதானையாரின் மருமகனுக்கு உத்தியோகம் கிடைத்த அளவிற் பெரிய மகிழ்ச்சியே.

குமாரி இரஞ்சிதத்திற்கு இனி என்ன வேலை கிடைக்கப்போகிறதென்று நான் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, பெரிய அதிசயம் ஒன்றைக் கேள்விப்பட்டேன். இலங்கையின் கிராமப் பகுதிகளின் சமூகத்தை எவ்வாறு சீர்திருத்தலாம்? பெண்களின் நிலையை எவ்வாறு உயர்த்தலாம்? என்று ஆராய்ந்து ஓர் அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பிரதம தேசாதிபதி மூன்று பேர் அடங்கிய ஒரு குழுவை நியமித்தார். அதிற் குமாரி இரஞ்சிதமும், அமைச்சர் மயில்வாகனமும் இரு அங்கத்தினர்களாகும். இதைப் படித்து விட்டு, அவளின் கெட்டித்தனம் இம்மட்டல்ல என்று வியந்துகொண்டேன்.

முன்போல் என்னோடு அளவளாவிக் கதைக்கவே குமாரி இரஞ்சிதத்திற்கு நேரம் கிடைப்பதில்லை. இந்தச் சம்பவங்கள் எல்லாவற்றையும் முன்கூட்டியே எனக்குத் தெரிவிக்க அவனுக்குச் சந்தர்ப்பமேது, நாங்கள் இருவரும் ஓரிடத்திலிருந்த பொழுதிலும், எங்களுக்குள் உள்ள தொடர்

புகள் மெல்ல மெல்ல விலகிக்கொண்டே சென்றன.

தனக்கும் எனக்கும் இராசிப் பொருத்தம் இல்லையென்றும், அதனாற்றான் கிடைக்கிற உத்தியோகங்கள் ஒன்றும் நிலைத்து நிற்கிறதில்லையென்றும், குமாரி இரஞ்சிதம் எங்கள் வேலைக்காரனோடு பேசியதாகவும் நான் அறிந்தேன். இவை களைக் கேள்விபட்ட பின்பு, நான் அவனுக்குத் தெரியாது விலகிவிடுவதே புத்திசாலித்தனமாகும் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

குமாரி இரஞ்சிதமும் மயில்வாகனமும் விசாரணைக் குழுவாக நியமிக்கப்பெற்றதைத் தொடர்ந்து, அவர்கள் இருவருக்கும் விவாகம் நடக்கப்போகிறதென்ற கதை மறுபடியும் தலை தூக்கியது.

அவர்கள் இருவரும் திருக்கேதீஸ்வரம் ஆலயத்திற் சென்று, தெய்வ சந்நிதியில் விவாகங் செய்கிறார்கள் என்றும் அதற்காக அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை சகல ஆயத்தங்களுடனும், திருக்கேதீஸ்வரம் செல்கிறார்களென்றும், வீட்டு வேலைக்காரர்களுக்கிடையில் ஒரு வதந்தி உலாவியது. அன்றைய தினமே நானும் அவளை விட்டு எல்லாத் தொடர்பு களையும் அறுத்துக் கொண்டு செல்லத் தீர்மானித்தேன்.

விவாகங் செய்யத்தான் போகிறார்களோ அன்றேல் வேறு விஷயமாகச் செல்கிறார்களோ உண்மை தெரியாது. குறித்த வெள்ளிக்கிழமை குமாரி இரஞ்சிதமும் மயில் வாகனமும், வேறு சில அவர்களின் நண்பர் குழாமும் கொழும்பு புகையிரத நிலையத்தில் மன்னார் செல்லும் புகைவண்டிக்காக நிற்கிறார்கள். நானும் அன்று யாழ்ப்பாணம் புகை வண்டிக்காக அவ்விடத்தில் நின்றேன். ஆனால், நான் நின்றதை அவர்கள் ஒருவரும் காணவில்லை.

அச்சமயத்தில் அசம்பாவிதமான ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அவர்களின் சாமான்களை இறக்கிக்கொண்டு வந்து வைத்த ஒரு வயது சென்ற போட்டர், குமாரி இரஞ்சிதத்தைப் பார்த்து விட்டு, "யாரடி, இரஞ்சிதமா?" என்று கேட்டுவிட்டு அவளின் கைகளைப் பிடிக்கச் சென்றான். அதை அவள் உதறித் தள்ளிவிட்டுக் கீச்சிட்டுக் கத்திக்கொண்டு மயில்வாகன த்திற்கு அருகிற போய் நின்றாள். மற்றவர்கள் அந்தப் போட்டரைப் பிடித்துக் கொண்டனர். அவள் தன் மனைவி என்று

அந்தப் போட்டர் சொன்னான். ஒரு சிறு சம்பவத்திலிருந்து, தான் கோபித்துக்கொண்டு அவளைப் பிரிந்து சென்றதாகவும், பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்பொழுதுதான் காண்கின்றேன் என்றும் அந்தப் போட்டர் சொன்னான். அவள்தான் போனாற் போகிறாள், எனது மகன் எங்கே என்று அவளைக் கேட்டுச் சொல்லுங்கள் என்று அந்தப் போட்டர் கொஞ்சினான். அங்கே நின்ற சனங்கள் எல்லோரும், அவனுக்குப் பைத்தியம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று தீர்மானி த்தார்கள். அவன் பைத்திய ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகப்பட்டான். ஆனால் அவனுடைய மகன் இரங்சிதம் வீட்டிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் என்ற சம்பவம் எனக்கல்லவா தெரியும்.

குமாரி இரங்சிதம் போகும் புகைவண்டி சென்ற பின்பே, எனது வண்டி செல்லும். அந்த இடைவேளையில் அவன் ஒரு ஒழுங்கான போட்டர் என்றும், அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தி ராதென்றும் நிலைய உத்தியோகத்தார்கள் சொன்னார்கள்.

ஆஸ்பத்திரியில், அவனுக்கு விசர் இல்லையென்று விரைவில் விடுவிக்கப்பட்டான். பழையபடியும் போட்டராகவே இருக்கிறான் என்று பின்னர் நான் கேள்விப்பட்டேன்.

"வள்ளி காப்பிக் கிளப்" என்று அலங்காரமான முகப்பையுடைய ஒரு பெரிய கடையை, நான் அதிகாலையில் கிளி நொச்சிக் கடைத் தெருவின் வழியாகச் சென்றபொழுது கண்டேன். அங்கே அதிகாலையிலேயே, சனங்கள் கூடிவிட்டதையும், கவர்ச்சியாக அக்கடை இருப்பதையுங் கண்டு நான் சிறிது நேரம் நின்று பார்த்தேன். பின்னர் அக்கடையில் காலைப்போஜனத்தை முடித்துக்கொள்வதற்காகச் சென்றேன். அங்கே ஓவ்வொரு பொருட்களும் மலிவாக இருப்பதையும், அங்கேயுள்ள ஓவ்வொரு வேலைக்காரரும் மிக மரியாதையோடு, சனங்களோடு பழகுவதையுங் கண்டு நான் அதிசயப்பட்டேன். கொழும்பில் இப்படி ஒரு கடை இல்லையே யென்று எனக்குள் நினைத்துக்கொண்டேன்.

நான் எனது சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்ட பொழுது, ஒரு பையன் வந்து என்னை உள்ளே அழைத்தான். "ஏன் என்னை அழைக்கிறாய்?" என்று கேட்டபொழுது, "அம்மா உங்களைக் கூட்டிவர்ட்டாம்" என்று கூறினான். அவனுடன் கூட

மேன்மாடிக்குச் சென்றேன். அங்கே வள்ளி என் கால்களை அணைத்துக்கொண்டு "மேலும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து, சொல்லாமல் சென்றுவிடாதோகள்" என்று சொல்லித் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

அவனுக்குத் தெரியாமல் நான் மாயமாய் மறைந்தும், இன்றுவரை அவள் என்னை நினைந்தவாறே இருந்திருக்கிறாள். அவள் அல்லவா பெண்.

ஜந்து வயதுப் பையன் ஒருவனைச் சுட்டிக்காட்டி, "அதோ உங்கள் மகன்" என்று சொன்னாள். முற்றிலும் எனது சாயலை ஒத்திருந்த அப் பையன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு, தாயின் சேலையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான். என்னையறியாமல் என் கண்களிலிருந்து கண்ணீப் பெருகியது.

வள்ளிக்குத் தனது சொத்தின் பெரும்பகுதியை, அந்தக் கடைக்காரக் கிழவர் கடைசி காலத்தில் எழுதி வைத்துவிட்டு, இறந்துவிட்டார். அவள் அவைகளைப் பரிபாலித்து வந்தாள்.

இப்பொழுதாவது எனக்கு நல்ல புத்தி வந்ததேயென்று நான் எண்ணினேன். இனிமேல் நான் வள்ளியை விட்டுப் பிரிந்து செல்வதில்லையென உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.

இவ்வளவுகாலமும் கடவுள் எனக்கு உலகத்தைக் காட்டினார்: படிப்பித்தார்: இப்பொழுது என் வாழ்க்கையில் அமைதியான அத்தியாயம் ஆரம்பமானது.

பெண்ணைச் சக்தியென்று தமிழ் நூல்கள் கூறுவது எவ்வளவு உண்மை. அவளால் எவ்வளவு காரியங்கள் இவ்வையகத்திற் செய்ய முடிகிறது. அகில உலகத்தையும் ஆட்டிவைக்கும் சக்தி அவளிடம் மறைந்தல்லவா இருக்கிறது.

வாழ்க பெண்மை! வாழ்க வையகம்!
முற்றும்.

முத்த எழுத்தாளர் 'கசின்'

ஸமூகேசரி உருவாக்கிய எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் கசின் என்ற புனைப் பெயரில் முன்னைய இலக்கியத் தலைமுறைக்கு நன்கு அறிந்தவரான திரு. க. சிவகுருநாதன் ஆவார். 1946ஆம் ஆண்டிலிருந்து மூன்று தசாப்தங்கள் வரை ஈழத்து அனைத்து பத்திரிகைகளிலும் ஓயாது நிறையவே எழுதியுள்ளார். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை என்ற முத்துறைகளிலும் 'கசின்' அகலமாகவும் ஆழமாகவும் கால்களை ஊன்றியுள்ளவர். நாலுருவில் அவரது நாவல்களோ, சிறுகதைகளோ எதுவும் இதுவரை வெளிவரவில்லை. அதனால் இன்றைய தலைமுறைக்கு ஆற்றலும் ஆளுமையும் நிறைந்த ஓர் ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவின் இலக்கியப்பணி தெரியாதுதிரையிடப்பட்டுள்ளது.

எழுத்தாளர் 'கசின்' அச்சவேலி சரஸ்வதி, உசன் இராமநாதன் பாடசாலைகளில் தனது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றார். பின்னர் திருநெல்வேலி சைவாசிரியர் கலாசாலையில் தனது ஆசிரியப் பயிற்சியை நிறைவு செய்தார். பண்டிதமணி கலாநிதி. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைத் தனது குருவாகக் 'கசின்' மதிக்கிறார். அவரது எழுத்தில் தூய்மையும், நடையின் எளிமையும் இருப்பதற்குப் பண்டிதமணியின் செல்வாக்கே காரணமெனலாம். தமிழாசிரியராக இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் கடமையாற்றி, இறுதியில் உடுத்துறை மகாவித்தியா வயத்தில் அதிபராகப் பதவி வகித்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார். இன்று சமய, சமூகப்பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார். 'கசின்' அவர்களுக்கு முன்னைய 'ஆனந்த விகடன்' ஆசிரியரான தேவன் அவர்களை ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தா என்ற வகையில் நன்கு பிடிக்கும். அதனால் தேவனின் நகைச்சுவை இழை யோடும் எழுத்துநடையை கசினின் எழுத்துக்களில் அவதானி க்க முடியும்.

'கசின்' முதலில் ஒரு கட்டுரை ஆசிரியராகவே எழுத்துலகில் புகுந்தார். இலக்கியம் என்றால் என்ன? தமிழ் ஆசிரியர் வரலாறு, பாட்டியின் ஆராய்ச்சி, ஆகிய கட்டுரைகள்

ஸழகேசரியில் வெளிவந்தன. பின்னர் 'கசின்' நாவலாசி ரியராகவும், சிறுகதை ஆசிரியராகவும் பரிணமித்த போதும் கட்டுரைகள் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. காலத் திற்குக் காலம் இலக்கியம் சம்பந்தமாகவும் கல்வி சம்பந்தமாகவும் தெரிவிக்கப்படும் கருத்துக்களைச் சீர்தூக்கி விமர்சித்துக் கட்டுரை எழுதி வந்துள்ளார். உதாரணமாகக் கல்வி வெள்ளை அறிக்கை பற்றிச் 'சிந்தாமணி' யில் அவர் எழுதிய கட்டுரை கல்விமான்களிடையே அக்கால வேளையில் பரபரப்பினை ஏற்படுத்தியது. அவ்வகையான கட்டுரைகளைச் 'சட்டம்பியார்' என்ற புனைப்பெயரில் எழுதுவதை இவர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

1947ஆம் ஆண்டு கசினின் முதலாவது ஆக்கவிலக்கியமாக அவருடைய தொடர் நாவலான 'வண்டியில் வளர்ந்த கதை' ஸழகேசரியில் வெளிவந்தது. இந்த நாவலில் அவர் கையாண்ட உத்தி, அக்காலத்தில் புதுமையானது. புகையிரத த்தில் சந்திக்கும் இருவர் ஒருவரையொருவர் அறியமுடியாமையினால் காதல் கடிதங்களை பத்திரிகை மூலம் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். இவர் பின்னர் எழுதிய நாவல்களிலும் கடிதங்கள் மூலம் கதையை வளர்த்துச் செல்கின்ற பாணி நிறையவே காணப்படுகிறது. சகடயோகம், இராசாமணி சகோதரிகள், இதயனாற்று, தேடிவந்த செல்வம், கற்பகம், நிதானபுரி, சொந்தக்கால், கண்டெடுத்த கடிதங்கள் எனப் பல நாவல்களைக் கசின் எழுதியுள்ளார். இந்தியப் பத்திரிகைகளும் இந்திய எழுதுதாளர்களும் ஆழ வேருஞ்சியிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில், ஸழத்துப் பத்திரிகைகளில் தரமாகவே எழுதி, தனக்கென ஓரிடத்தைக் கசின் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்.

கசின் அவர்களின் சிறுகதைகள் ஸழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்கு மெருங்கட்டியுள்ளன. சிறுகதைகளை இவர் நிறையவே எழுதியுள்ளார். மணி ஓசை, நாலும் நாற்கயிறும், இது காதலல்ல, பச்சைக்கிளி, பஞ்சும் நெருப்பும், சிலந்திவலை, தமிழன்தான், வனசஞ்சாரம், குஞ்ச மாணிக்கம் முதலான சிறுகதைகள் அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கன. ஸழத்தமிழர்களின் பழக-

வழக்கங்ஸ், பேச்சு முறை முதலியவற்றை இவருடைய சிறுகதைகளில் நிறையவே காணலாம். இந்த மண்ணோடு ஒட்டிய விடயங்களைத் தனது ஆக்கங்களில் சலியாது எடுத்துக் காட்டியமை கசினுக்குரிய திறனாகும்.

இலங்கை வாணொலியில் இவருடைய பல சிறுகதைகள் வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கியம் சம்பந்தமான பேச்சுக்களை இவர் வாணொலியில் நிகழ்த்தியுள்ளார். "கவிதை இன்பம்" பற்றிச் சில வருடங்களாக வாணொலியில் தொடர்ந்து உரையாற்றியுள்ளார்.

கசினின் நாவல்களிலும், சிறுகதைகளிலும் கருப்பொருளாகக் குடும்ப உறவுகளே முக்கியம் பெற்றன. இவருடைய கதைகளும், நெடுங்கதைகளும் காதல், காமம் சம்பந்தமுடையன. வண்டியில் வளர்ந்த கதை, குஞ்சு மாணிக்கம், நூலும் நூற்கயிறும், வனசஞ்சாரம், மிஸ் அன்னபூரணி, இது காதலவல்ல, குமாரி ரஞ்சிதம், ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர், இராசமணியும் சகோதரிகளும், காதல் வலை, மணியோசை, முதலான கதைகளில் இப்பண்புகள் மேலோங்கியிருப்பதைக் காணலாமெனக் கனக செந்திநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொடர்ந்து, 'கசின்' எழுதும் கதைகளில் சிக்கல் அதிகம் இருப்பதில்லை. வசனநடை வாசகர்களைக் கவரக்கூடியது. எந்தக்கதையை வாசித்தாலும் அது எங்கேயோ நடந்தது போன்ற மனப்பிரிமை தட்டும்' என்கிறார் இரசிகமணி.

கசின் அவர்கள் கொழும்பில்சேவையாற்றிய காலவேளையில் (1963), 'கலை இலக்கியப்பேரவை' ஒன்றினை உருவாக்கினார். அதன் தலைவராக விளங்கி, கொழும்பில்பல இலக்கியக் கூட்டங்களையும், இலக்கியக் கலந்துரையாடல்களையும் நடாத்தியுள்ளார். இலக்கிய கர்த்தாக்களை ஒருங்கிணைத்த முயற்சியாக கலை இலக்கியப் பேரவை விளங்கியது.

"வாழ் க்கைக் குப் பொருந்தாத கதைகளை எழுதி எந்த ஆசிரியனும் வெற்றிபெற முடியாது" எனக் கசின் சூறுகிறார். ஓவ்வொரு எழுத்தாளனும் கதை புனையும் பொழுது தனது கதை, நடந்த கதை போலவே இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்

தனது வெற்றியின் பெரும்பாகத்தைச் செலவிடுகிறான்" என்று கசின் கூறுகிறார்.

"என்னுடைய கதைகளில் மண்வாசனை நிச்சயம் வீசும். எமது மண் வாசனை தமிழ் நாட்டினருக்கு இரசிக்காது. இக்காரணத்தினால் தான் நான் இந்தியப் பத்திரிகைகளுக்குக் கதை எழுதுவதில்லை. கற்பனா சக்தி ஒருவனுக்கு இயற்கையாக அமைந்ததொன்று, எனினும் அதற்குப் பயற்சி கொடுக்க வேண்டும். மற்றையோரைப் பின்பற்றாது புதிதாகச் சிந்திக்கும் பழக்கத்தை இளமையிலிருந்தே பழகவேண்டும். இப்பழக்கம் எமது நாட்டில் சிறந்த எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவிக்கலாம் என எண்ணுகின்றேன்." எனக் கசின் கூறுகிறார். "நேர்மையான போக்கும் விசாலமான உள்ளமும் நடுநிலையான கொள்கையும் உடையவர்களிடமிருந்துதான் சிறந்த இலக்கியம் தோன்ற முடியும்" என்ற கருத்தில் கசின் பிடிவாதமாகவுள்ளார்.

கசினின் எழுத்துக்கள் நாலுருப் பெற வேண்டும் என்பதை இக் கருத்துக்கள் மேலும் வலியுறுத்துகின்றன.

-சௌகரை ஆழியான-

நன்றி: மஸ்லிகை, செப். 1994.

நாடறிந்த எழுத்தாளர்

'கசின்' என்ற மூன்றெழுத்துக்களில் தன் பருமையைக் குறுக்கிக்கொண்டு விளம்பரத்தைத் தேடி அலையாது தமிழ்த் தொண்டு புரியும் "ஸமேகேசரி" எழுத்தாளர்களில் சிறந்தவர் திரு. க. சிவகுருநாதன். சிறுக்கை, நாவல், கட்டுரைத் துறைகளில் பணியாற்றிவரும் இவர் தமிழை நன்கு ஆய்ந்துகற்றவர். தமிழாசிரியராகக் கடமை புரிவார்.

"இலக்கியம் என்றால் என்ன?", "தமிழ் ஆசிரியர் வரலாறு", "பாட்டியின் ஆராய்ச்சி" என்ற கட்டுரைகளை ஸமேகேசரியில் எழுதி இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்துவைத்த இவரின் முதலாவது தொடர்க்கைத்தயான "வண்டியில் வளர்ந்த கைத" 1947ல் வெளிவந்தது. புகையிரத்தில் சந்தித்த இருவர் ஒருவரையொருவர் அறியமுடியாமையினால் பத்திரிகை மூலம் காதற் கடிதங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டதாகக் கற்பிக்கப்பட்டது அக்கைத் தீர்த்தியை "கலைமகள்" பின்பு பின்பற்றியது. "சகடயோகம்", "இராசமணி சகோதரர்கள்", "இதய ஊற்று", "தேடிவந்த செல்வம்", "கற்பகம்", "நிதானபுரி", "சொந்தக்கால்" ஆகியவை இவர் எழுதிய தொடர் கைத்தகளாகும். சிறுக்கைத்தகளையும் இவர் நிறைய எழுதியுள்ளார். "மணிஷைச", "நூலும் நூற்கயிறும்", "இது காதலல்ல", "பச்சைக்கிளி", "பஞ்சம் நெருப்பும்", "சிலந்தி வலை" ஆகியவை அவைகளில் சில.

காலஞ்சென்ற "ஆனந்த விகடன்" ஆசிரியர் தேவனைத் தனக்கு மிகவும் பிடித்த எழுத்தாளரென்று கூறும் இவர், தேவனின் பாணியில் நகைச்சுவை இழையோடும் நடையில் எழுதவல்லவர். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையைத் தனது குருவாக மதிக்கும் இவர் எழுதுவது தன்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒருவகைப் பசியாகிவிட்டதென்றும் எழுதுவதிலும் சிந்திப்பதிலுமே தான் நேரத்தைச் செலவிடுவதாகவும் கூறுகிறார்.

தசரதன் (நன்றி தினகரன் - 01.12.1962)

கசின் எழுதுங் கதைகளுக்கு ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் ஒரு தனிமதிப்பு இருந்து வருகின்றது. ஈழகேசரியிற்றான் இலங்கை சம்பந்தமான கதைகள் வெளியாகி வருகின்றனவென வாசகார்கள் பலர் மகிழ்ச்சியுடன் கடிதங்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். இப்பொழுது குமாரி இரஞ்சிதம் பலரின் கருத்தைக் கவர்ந்து வருகின்றாள்.இரஞ்சிதத்தின் போக்கு விசித்திரமாயிருக்கிறது. குமாரி இரஞ்சிதத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. எனக் கொழும்பிலிருந்து திருமதி. இந்திரா மகாதேவா (பி.ஏ) அவர்கள் எழுதியிருப்பதை இரஞ்சிதமறிந்து என்ன நினைக்கின்றாரோ நாம் அறியோம்.....

என்பது வயதை எட்டிப் பிடித்துவிட்ட. பழம்பெரும் எழுத்தாளர் க. சிவகுருநாதன் ஜ்யா அவர்கள் கசின் எனும் புனைபெயரில் 1952ம் ஆண்டு '�ழகேசரி' வார இதழினாடாக எழுதிவந்த நகைச்சவை நல்லீனம் குமாரி இரஞ்சிதம். ஒரு பெண் நினைத்தால் எதையெல்லாம் சாதிக்கலாம் என்பதை இந் நாவல் தெளிவுபடுத்துகிறது. பெரிதும் வித்தியாசமான நடை. நல்ல ஓட்டம்.